

Ngự Thủy Tiểu Nha Đầu

Contents

Ngự Thủy Tiểu Nha Đầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	15
3. Chương 3	22
4. Chương 4	30
5. Chương 5	37
6. Chương 6	46
7. Chương 7	53
8. Chương 8: Chương 8	60
9. Chương 9: Chương 9	66
10. Chương 10	73

Ngự Thủy Tiểu Nha Đầu

Giới thiệu

Xoay quanh nội dung một nam nhân có giọng nói khàn khàn, chẳng lẽ nàng biết chữa bệnh? Hay là c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-thuy-tieu-nha-dau>

1. Chương 1

Mở đầu

Tây Nguyên thế kỉ 22, nhân loại vì mục đích truy tìm đứa bé cực kỳ tài ba, bắt đầu lợi dụng khoa học kĩ thuật đã biết, cấy ghép gen để tạo ra giống người mới, gọi là “Chúng người mới”.

Coase là sở nghiên cứu nằm ở HongKong , chính là tinh hoa của học vấn, trong đơn vị tập trung rất nhiều nhà khoa học ưu tú.

Ở sau lưng nó, có một thế giới tài phiệt mạnh mẽ duy trì, đó chính là “tập đoàn Cung thị Đông Phương”.

Bởi vì tập đoàn Cung thị Đông Phương là tài phiệt siêu cấp mang tính toàn cầu, nên các quốc gia biết được nghiên cứu này đều cam chịu, chẳng những không tiến hành can thiệp, ngược lại còn có khuynh hướng ủng hộ.

Không chỉ sợ Cung Dân âm thầm rút vốn đầu tư buôn bán ở nước mình về, dẫn đến trong nước phát sinh khủng hoảng tài chính, mặc dù mạo hiểm, nhưng sau chiến tranh thế giới lần ba, tập đoàn Đông Phương đã rút lui về ẩn thân sau lưng các quốc gia, dùng tiền bạc đầu tư xây dựng lại, cho nên tổng giám đốc tập đoàn Cung thị Đông Phương có thể nói là vua của các quốc gia.

Điểm này, trước mắt trừ người chủ chốt của các quốc gia thì không còn ai khác biết.

Tập đoàn Cung thị Đông Phương vô cùng tích cực đầu tư vốn, nên nhân viên tham gia nghiên cứu ở đây đều là hạng nhất.

Hiện nay, một dự án tu sửa gen “Chủng người mới”, sử dụng máy móc để thụ thai, chỉ có bốn trường hợp thành công..

Phần còn lại, nếu không xảy ra bệnh di truyền, không thể thụ thai thành công trong máng cơ khí, thì tệ hơn nữa là trong quá trình tăng trưởng không thể chịu ảnh hưởng từ các yếu tố bên ngoài mà không sống tiếp được.

Bốn trường hợp thành công đó, cụ thể là số 41, 55, 63, 77, và tất cả đều là nữ.

Đồng thời, các nàng có năng lực khác nhau, theo cách nói của người thường, đó chính là “Siêu Năng Lực”.

Tiếp đó là một chuỗi các câu chuyện xưa về tình yêu của các nàng. Trên đời này, tại sao chuyện xui xẻo như vậy lại xảy ra trên người nàng nha!

Số 77 ai oán nhìn người phụ nữ yêu diễm nhưng quái dị trước mắt, bốn mắt nhìn nhau.

Mí mắt của người phụ nữ được vẽ bằng màu lam chói mắt, hai gò má trát một lớp phấn dày, hai cánh môi no đủ được phủ một lớp son màu lam đậm gần như đen, khiến số 77 nhìn mà khóe miệng chịu được rút gân, có chút run rẩy.

Cô không dám nói bộ dáng số 41 bây giờ vô cùng giống với mấy “bad girl”, mấy nữ yêu quái trên TV; nên đành hậm hực cau mày, chu cái miệng nhỏ nhắn, một bộ không mấy cao hứng.

Bởi vì hai cánh tay nhỏ bé của cô bị trói chặt ở đằng sau, thân thể không ngừng giãy giụa giống như con sâu lông, làm gì còn kháng nghị được nữa.

Trước mắt cô là người phụ nữ lờ lợc số 41, cô ta nhìn bộ dạng bị trói đến đáng thương của số 77, phát ra một tiếng cười rùng rợn khiến người ta nổi da gà:

“Ha ha ha! Số 77, cái đồ ngu ngốc dễ bị lừa, tùy tiện đổ cô hai ba câu cô liền ngây thơ nghĩ tôi sẽ giúp các cô bỏ trốn sao? Đúng là đồ ngu.”

“Tôi mới không phải đồ ngu, cũng không phải đồ ngốc.”

Số 77 lập tức phản bác, nhưng nụ cười đắc ý của số 41 vẫn làm cô nổi da gà.

Ba ngày trước, chuyện tình ba thí nghiệm “Chủng người mới” số 55, số 63, số 77 bí mật thương lượng kế hoạch trốn thoát khỏi sở nghiên cứu Coase, lại ngoài ý muốn bị số 41 biết được, vì thế cô ta mới nhân cơ hội tiếp cận số 77.

Cái cô gái nhỏ số 77 luôn luôn không biết phòng bị người khác này lại tin là thật. Cho rằng số 41 cũng cùng chung mối thù giống các cô, nên mới đem bí mật muốn trốn thoát nói cho số 41 biết, hơn nữa cũng đáp ứng cô ta giữ bí mật để cho số 63 và số 55 một kinh hỉ.

Thật không ngờ số 41 thế nhưng lừa cô, bắt cô đến trước mặt ông chủ lớn Cung thị lĩnh thưởng, thật sự là khiến cô tức chết mà.

“Hừ! Làm gì lấy cái ánh mắt đó nhìn tôi? Muốn trách thì đi mà trách số 55 và số 63, ai bảo bọn họ xui khiến cô cùng bỏ trốn.” Số 41 bắt chước trong TV sơn móng tay đủ loại màu sắc, không chút nào hối hận nói.

“Nhưng mà cô gạt tôi.” Số 77 trách mắng.

Số 41 cười ha hả.

“Đó là vì cô ngu nên mới tin tưởng lời tôi nói, bây giờ tôi chỉ cần ngồi đợi hai đứa ngu ngốc kia sa bẫy nữa thôi, mà nói đến đây tôi cũng còn phải cảm ơn cô!”

Số 77 tức giận đến đỉnh đầu bốc hơi nước, thầm nghĩ: Đáng ghét! Dám nói cô ngu ! Cô ghét nhất bị người ta nói mình ngu, nhưng số 41 lại nói không ngừng, lại còn lấy cô làm mồi dụ, thật đáng ghét !

“Cô, cái đồ hư hỏng này, số 55 và số 63 sẽ không tới cứu tôi đâu, cô tính toán sai rồi!” Số 77 ra vẻ kiên cường nói.

Thật ra trong lòng cô sợ muốn chết, cũng rất muốn khóc, nhưng mà. . . . Nhưng mà cô không thể khóc sụt sùi, nếu không sẽ giống như lời số 63 nói, càng khóc càng ngu, cho nên cô tuyệt đối không thể khóc.

Cô mím đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn, hít mạnh một hơi, muốn dời đi lực chú ý của mình, ép buộc chính mình không được chảy nước mắt.

Đồng thời trong lòng cô cũng cầu nguyện, hi vọng số 55 và số 63 thuận lợi chạy thoát khỏi sở nghiên cứu Coase, không được trúng quỷ kế của số 41. Nhưng số 41 nghe cô nói xong liền không hề kiêng nể mà cười ha hả.

“Bọn họ sẽ không tới cứu cô? Ha ha! Cô cho rằng tôi là đồ ngu à?” Lỗ mũi số 41 phát ra tiếng hừ nhẹ, đứng trước mặt số 77, hai tay ôm ngực hất cằm lên liếc cô.

“Thật. . . . thật đấy ! Số Số 63 cô ấy thường xuyên mắng tôi. . . . cho nên. . . . cho nên bọn họ chắc chắn sẽ không tới cứu tôi đâu.”

Hiển nhiên, số 77 không thường nói xạo, cho nên dù cô giải thích với số 41 đến nổi mặt đỏ tai hồng, số số 41 vẫn không tin dù chỉ một chút.

“Ha ha ha! Số 77, bọn họ có đến hay không, đợi một chút không phải sẽ biết được hay sao?”

Dù sao thì số 41 căn bản không để ý tới lời phản bác của số 77, nói cách khác, này giờ số 77 chỉ lãng phí nước miếng thôi.

“Họ sẽ không đến, cô không cần uống phí tâm cơ, vẫn nên thả tôi ra nhanh lên. . . . Này ! Này! Cô có nghe tôi nói không, số 41, số 41 !”

Nhưng số 41 không thèm để ý đến cô, tự mình đi đến ngồi đối diện người đàn ông trên chiếc ghế dựa lớn, nói chuyện với hắn. Số 77 đứng lờ tay, lắng nghe trong chốc lát.

“Bọn họ sẽ đến chứ?” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông cất lên.

Số 41 kia ỏn ẻn trả lời ngay: “Họ nhất định sẽ đến, tin tưởng tôi!” Còn hướng về phía người đàn ông kia phóng ra một ánh mắt vô cùng quyến rũ quyến rũ người, khiến số 77 nhìn thấy bất giác nhăn mày lại.

Ngay sau đó, cô còn thấy số 41 kia uốn bộ ngực “khổng lồ” của cô ta, chậm rãi dán lên người tên đàn ông kia.

Thật. . . . thật là!

Số 77 không thích số 41 như vậy, bởi vì cô nhớ số 41 trước kia là một chị gái dễ thương, tính tình ôn hòa.

Nhưng mà bây giờ, tại sao lại biến thành cái dạng này chứ?

Số 77 không tự giác lắc đầu thờ dài, ngẩng đầu thoáng nhìn qua, mới thấy số 41 thể nhưng muốn dán đôi môi đỏ mọng của cô ta lên gương mặt người đàn ông kia.

Trời. . . . Trời ạ! Số 41 này đang làm cái gì vậy? Thật. . . . Thật đáng sợ nha! Sao cô ta có thể loạn căn mắt và lỗ tai người ta chứ?

Số 77 đơn thuần chất phác, không dám tin nghĩ.

Không được, cô phải ngăn cản cô ta làm chuyện vô lễ như vậy mới được, vì thế cô bắt đầu oa oa la to: “OA ! Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

Cô kêu to như vậy, khiến số 41 nhú mào, người đàn ông kia cũng không vui.

“Cô kêu cái quỷ gì á.” Số 41 oán hận nói.

Người đàn ông kia cũng mở miệng: “Àm ỹ muốn chết! Tụi bay dán miệng cô ta lại.”

Hả? Dán. . . . Dán miệng lại? Bọn họ sẽ không giống như số 63 thường xuyên áp chế cô chứ? Dán miệng cô lại, chỉ khi muốn nói chuyện mới gỡ ra? (Mèo: ôi ~ khổ thân con bé =]]]])

Oa Oa. . . Cô không muốn!

Hay tên đàn ông cao lớn lập tức vâng lời bước đến, nhét một miếng vải trắng vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, lại thô lỗ làm đau cô, vì thế trên vành mắt cô liền xuất hiện mấy giọt nước mắt to, che kín hai gò má.

Ồ. . . . Hết hồn, bọn họ không thật sự khâu miệng cô lại, nếu không thật sự đau nha!

Không bao lâu sau khi bọn họ bịt miệng cô lại, có vài nam nhân đang quan sát máy theo dõi tiến lên báo cáo: “Ông chủ, bọn họ đã đến!”

“Tốt lắm, vậy khiến họ tiến vào cạm bẫy chúng ta thiết lập sẵn đi!”

“Ừm. . . . Ừm. . . .”

Số 77 hoảng loạn lắc lắc khuôn mặt đầy nước nước mắt, một bộ dáng cực kì đáng thương, nhưng mà cô vẫn không thể khơi dậy lòng thương hại của bọn hắn, vẫn chuyên chú nhìn màn hình phóng đại kia.

Thì ra, tên đàn ông mà số 41 vừa nãy muốn xáp đến, đúng là ông chủ lớn đứng sau lưng sở nghiên cứu Coase.

Bây giờ mặt hắn không chút thay đổi, ngừng mắt nhìn lên số 55 và số 63 đang được phóng to trên màn hình, đang ở trên hành lang chậm rãi đi tới hướng này.

“Ừm. . . . Ừm. . . .”

Đừng có tới mà! Số 55! Số 63!

Nhưng thật đáng tiếc, tiếng phản kháng của số 77 không có hiệu quả, bởi vì ông chủ lớn Cung thị đã ra lệnh tắt hết đèn trong phòng, cấp cho họ một kinh hãi.

Số 77 vừa vội vừa sợ, không biết phải làm thế nào cho phải?

Đừng tới! Van cầu các chị đừng tới! Đừng tới mà !

Các chị ấy vẫn đến đây, vì cứu cô mà đến!

Rất nhanh, “Tách” một tiếng, phòng nghiên cứu to như vậy liền tối đến đưa tay không thấy được năm ngón, không đến ba giây sau, lại bừng sáng lên.

Lúc này, số 55 và số 63 đã mở cửa bước vào, tình huống bất thành linh này khiến các cô giật mình tại chỗ, đưa tay che mắt.

“Haaa. . . . Ping Ping! Quả nhiên các cô đã trở lại!”

Cùng với tiếng cười trào phúng như tiếp đón, số 55 và số 63 liền thích ứng với ánh sáng đột ngột này, đem tầm mắt nhìn hướng đối diện, thấy số 77 bên kia miệng bị bịt vải trắng, cả người bị trói không ngừng dấy dụa.

Đừng tới! Đừng tới đây! Đây là một cái bẫy! Số 55! Số 63!

Đáng tiếc là, khi ánh mắt vô tội của cô nhìn thấy vẻ mặt chỉ trích của số 63, liền không nhận được mà rớt nước mắt, mạnh mẽ lắc đầu.

Cho đến khi số 55 thật vất vả dùng kế khiến ông chỉ lớn Cung thị đem vải trắng trong miệng cô lấy ra, cô vẫn khóc không ngừng.

“Ồ. . . . Thật xin lỗi, số 55, số 63.” Cặp mắt đã sưng lớn như trái hạch đào, vẫn không ngừng khóc mà nói.

Đến khi ông chủ lớn Cung thị chịu không nổi mà nhăn nhúm mặt lại, tính đem cái miệng đang khóc loạn không ngừng của số 77 bịt lại lần nữa, số 55 và số 63 mới nhân cơ hội hành động, phi lên phía trước cứu số 77 rồi chạy sang hướng phòng nghiên cứu khác.

“Hong hét! chúng ta hết đường rồi.” Số 63 bay ở trên không trung kêu lên.

Tường của phòng thí nghiệm vì đề phòng lúc làm thí nghiệm có thể đột ngột nổ tung nên dày cả mười mét. Chỉ sợ ngay cả số 55 điều khiển lửa cũng không nổ được! Bởi vậy nòng mới kêu to xong rồi.

Số 55 lôi cánh tay nhỏ bé của số 77, muốn chạy trở ra thì số 41 cùng một đám người vọt tiến vào.

“Nguy rồi! Chúng ta bị nhốt rồi, làm sao đây số 55?” Số 77 gào khóc, mắt sưng to, ngay cả mặt cũng hồng hồng vì chạy bộ kịch liệt.

Cô xem những người đó đi từng bước một đến gần các cô, thân hình nhỏ gầy liền lui về phía sau số 55, hơn nữa lại không ngừng lui về sau.

Tiêu rồi, không biết sau khi bị bắt về sẽ bị phạt như thế nào.

Càng nghĩ số 77 càng sợ hãi.

Nhưng không đoán được, khi cô dựa ra phía sau, thì cái vật công kênh phía sau cứ nhiên cử động, hơn nữa còn phát ra tiếng nổ khiến người ta sợ hãi, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

“Cái gì vậy?”

Số 63 trừng to mắt, thấy cỗ máy to lớn phía sau bị số 77 ngu ngốc đụng vào bắt đầu vận hành, phát ra âm thanh rung trời.

“Em. . . . Em chỉ nhẹ nhàng chạm vào. . . . chạm vào một chút, sau đó nó liền. . . . rung lên, em không phải cố. . . . cố ý. . . hu hu. . . ” thấy tầm mắt của mọi người tập trung trên người mình, số 77 lại bắt đầu khóc lớn, nước mắt nói.

Bởi vì cô rất sợ hãi mới tựa vào phía trên nó, không ngờ nó lại vận hành, cô thật sự không phải cố ý.

Hơn nữa khi cô căng thẳng hoặc sợ hãi đều muốn khóc, điều này không thể trách cô được nha.

“Đó là cái thứ đồ chơi gì vậy?”

Số 41 thấy cỗ máy kia giống như đang khởi động, dần dần mở ra một cánh cửa to lớn, lại nhìn biểu tình của số 55, rất sợ bọn họ chạy thoát, bởi vậy kêu to: “Các anh còn ngăn người làm cái gì? Mau bắt bọn họ lại!”

Mọi người giương mắt nhìn số 41, không rõ khi nào thì đến phiên nàng ta kêu gào chỉ huy rồi, nhưng mọi người vẫn làm theo.

Số 55 nhìn thấy tình huống nguy cấp, không chút do dự kéo số 77 xông vào cánh cửa cực lớn: “Số 63, đi thôi.”

“Đi thôi. . . . số 63.”

Số 77 bị hoảng sợ, yết hầu không thoát ra được âm thanh nào, mãi cho đến khi cô thấy số 63 cũng nhảy vào mới yên tâm một chút.

Đáng tiếc là, hình như vận xui trên người cô còn chưa thoát ly, vẫn bầu vịu trên người cô vậy.

Bỗng dưng, vòng tay màu vàng đeo trên cổ tay cô chợt lóe, một cỗ lực lượng cường đại không thể khống chế đẩy cô cách xa khỏi số 55.

” Số 77 ! Mau nắm chặt tay chị, trăm ngàn lần đừng thả ra!” Số 55 cảm thấy một trận khí rối loạn đến gần, sắp đem cô và số 77 thổi bay, vì thế kêu to.

Lúc này, chiếc vòng tay màu vàng không lựa thời cơ mà quấy nhiễu, rung động mạnh, không lâu sau số 77 liền bị bắn về một hướng khác.

“AAAAA. . . . Số 55!”

Cô sợ hãi kêu to, hai tay vung loạn.

” Số 77!”

Số 55 cũng kinh sợ, khi cô muốn nắm tay số 77 thì đã không còn kịp rồi.

Lúc này số 63 không chế gió vượt qua số 55, muốn bắt lấy cánh tay cô nhưng cũng bị cuốn đi.”

“Số 77! Sao không bắt lấy tay chị, đồ ngu ngốc!”

Không đến mấy giây sau, cô bị dòng chảy thời gian cắn nuốt, tiến vào đời Đường cổ đại sớm hơn số 55 và số 63 một bước.

Trong rừng cây, trên một con đường nhỏ, có mấy con ngựa đen lui tới, không khí tràn ngập biến hóa kì lạ.

Bên cạnh con đường, có một nhóm người vây quanh giống như xảy ra chuyện lớn gì đó, đang định gây chiến.

” Long Dạ Thiên, ngươi đừng có mà rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt, thủ lĩnh của chúng ta để mắt đến ngươi cho nên mới mời ngươi làm việc này, hưởng chi tiền thù lao lại hậu hĩnh, ngươi còn cứng rắn cự tuyệt, đúng là không biết điều mà.”

Thì ra đám người kia đang vây quanh một nam nhân mặc đồ đen, tay cầm thanh trường kiếm.

Mặt hắn không chút thay đổi đảo qua mọi người, một cỗ khí lạnh lẽo lập tức thẩm thấu vào thân mọi người, khiến bọn họ không khỏi run lên.

Thật đáng sợ, chỉ là một ánh mắt mà thôi liền khiến người ta sợ hãi. Thật không hổ là thợ săn tiền thưởng nổi tiếng nhất trên giang hồ – Hắc sát thần Long Dạ Thiên.

Thân hình cao lớn của hắn đứng ở giữa, đứng im như núi, bộ dáng lạnh lùng, giống như không đem bọn họ để mắt.

Sau một lúc lâu vẫn không nói tiếng nào, mà ngay cả thanh kiếm Hắc sát thần cũng không ra khỏi vỏ.

Tên cầm đầu thử nói lần nữa.

” Long Dạ Thiên! Thế nào? Nếu không muốn huynh đệ chúng ta tức giận thì mau thức thời nhận lấy tiền thù lao, nếu không. . . . chính là kẻ địch của toàn bộ Chương gia bảo.”

Chương gia bảo chính là một trong những tổ chức buôn bán mới nổi lên nhanh chóng hiện nay.

Nghe nói, bọn họ lớn mạnh nhanh chóng trong ba năm nay là vì sử dụng những thủ đoạn bất chính thu mua những nhà buôn khác, để bọn họ đầu nhập làm môn hạ của Chương gia bảo. Hơn nữa hàng năm lại thu một số tiền thuê khổng lồ khiến các nhà buôn khổ không thể tả.

Hiện giờ, bọn họ chỉ ra một số tiền lớn để thuê Hắc sát thần Long Dạ Thiên, giúp bọn họ loại bỏ thiếu bảo chủ Mục Chấn Hạo của Mục gia bảo và Đường gia trang chủ Quan Hân Vân của Quan gia trang, đây chính là hai người có võ công khá cao lại là kì tài buôn bán. Điều này càng thêm chứng minh lời đồn đại bên ngoài là thật.

Nhưng Long Dạ Thiên chỉ giết kẻ ác, loại hành động này muốn hắn tiếp nhận không phải chuyện đơn giản, bởi vậy nên thiếu bảo chủ Chương Lệ Chuẩn của Chương gia bảo mới có thể tự thân xuất mã, dẫn the một đoàn người ngựa đến đàm phán.

Chỉ tiếc là, Hắc sát thần người ta sẽ không cảm kích đâu!

Bỗng chốc Long Dạ Thiên tiêu sái vén áo choàng đen lên, đi về phía một trong những người đang vây quanh hắn, khiến người nọ sợ tới mức cả người phá run, thiếu chút nữa tiểu ụt cả quần.

“Chờ đã, người đi đâu?”

Chương Lệ Chuẩn rót cuộc mở miệng.

Hắn ta kéo yên ngựa trắng, đi về phía Long Dạ Thiên này giờ vẫn trầm mặc, đứng phía sau hắn.

Long Dạ Thiên không có ngựa của mình, vài bước liền thoát khỏi bao vây của bọn hắn, bước đi trên đường.

“Mụ nội nó, người không muốn sống có phải không?”

Người vừa mới nói là một nam tử răng chuột, phun một ngụm nước miếng, rồi đột nhiên kéo căng yên ngựa, rút đao ra, phóng về phía trước như điên, muốn nhân cơ hội gỡ đầu Long Dạ Thiên xuống.

“Khoan đã! Không nên vọng động! Trác lão tam!”

Nhưng mà lời cảnh cáo của Chương Lệ Chuẩn đã quá muộn.

Bởi vì Long Dạ Thiên chỉ là ung dung xoay người lại, vung kiếm Hắc sát thần lên, liền dễ dàng hóa giải công kích của Trác lão tam.

Ngay sau đó, kiếm Hắc sát thần vẫn như trước chưa ra khỏi vỏ, trở tay đảo qua, chuôi kiếm liền hung hăng đánh trúng thất lưng Trác lão tam, khiến hắn chật vật té xuống ngựa.

Một loạt những động tác này trôi chảy không giống thật, chỉ trong nháy mắt mà thôi, mọi chuyện đã kết thúc.

Hắn thật xứng với danh hào “Hắc sát thần”, mà chỉ hơn chứ không có kém.

Trác lão tam khóc thét vài tiếng, chuôi kiếm màu đen liền kề vào cổ hắn, khiến cho hắn thở cũng không dám thở mạnh.

Vừa nhắc mắt liền rơi vào con người đen láy sâu thẳm như ma thuật của hắn, dưới đống quần nhất thời tràn ngập nước tiểu.

“Thiếu. . . . Thiếu bảo chủ. . . . Cứu cứu. . . . cứu ta.”

Đối mặt với sự cầu cứu của Trác lão tam, Chương Lệ Chuẩn tốn một thời gian ngắn suy xét, sau đó mới lên tiếng: “Long đại hiệp, xin thứ cho hắn thất lễ, nếu người muốn chém muốn giết muốn róc thịt hắn cũng được, nhưng làm ơn đáp ứng ủy thác của bọn ta, thay bọn ta trừ bỏ tai họa lớn, về việc tiền thù lao. . . . Chương gia bảo chúng ta nguyện ý tăng năm lần, không biết ý của ngài thế nào?”

Ý là: Trác lão tam phế vật này người có thể giết trút giận, hơn nữa tiền thù lao tăng gấp bội, chỉ chờ một câu nói của Long Dạ Thiên người!

Long Dạ Thiên nghe vậy, mái tóc đen rũ xuống che nửa cặp mắt hiện lên quang mang không ai phát hiện, khuôn mặt tà tuấn hoàn mỹ vẫn không chút biến hóa.

Hắn khép nửa mí mắt, thu thanh trường kiếm lại, chỉnh tốt áo choàng đen của mình, sau đó xoay người rời đi. (mèo: a ngoaw~ soái ca mặt than, mèo thích a~)

“Chậm đã! Long đại hiệp! Người thật không suy nghĩ lại sao?” Chương Lệ Chuẩn cảm thấy đáng tiếc hờ.

Có trời mới biết, nếu Chương gia bảo có trợ thủ mới khiến người ta sợ hãi bức này, muốn lấy mạng nhỏ của Quan Hân Vân và Mục Chấn Hạo, quả thật còn dễ hơn so với đập chết một con kiến hôi, đáng tiếc a!

Lời nói của Chương Lệ Chuẩn vừa dứt không lâu sau, người bị Long Dạ Thiên đánh rớt xuống ngựa Trác lão tam, lòng tự trọng bị tổn thương, thế nhưng bật người dậy cầm đại đao lao đến phía trước.

” Long Dạ Thiên! Cái tên tiểu tử cuồng vọng nhà người nạp mạng đi!”

Hại hắn tiểu ươn dẫm quần ngay trước mặt mọi người, lại còn đau khổ cầu xin. Lấy sự khoan dung của Trác lão tam, quả thật nuốt không trôi mối hận này.

Lúc mọi người ở đây đang hoảng sợ và tức giận, thì Long Dạ Thiên lại giống như không phát hiện sát khí của Trác lão tam, một đường đi thẳng về phía trước, khiến mọi người vì hắn mà đổ một thân mồ hôi lạnh.

Nhưng chuyện tới cũng nhanh, xử lý cũng nhanh.

Chợt, “Keng” một tiếng, đại đao của Trác lão tam không biết bị đánh rớt khi nào, thân hình to lớn của hắn cũng run lên, ngã xuống.

Hắn đã chết sao?

Không người nào dám đem câu hỏi ra miệng, chỉ biết được Trác lão tam té trên mặt đất, không hề động dậy.

Long Dạ Thiên vẫn là động tác quen thuộc, chỉnh lại áo choàng màu đen, thông thả đi xa.

Ánh mắt Chương Lệ Chuẩn lóe lên tia hưng phấn khiến người ta nghi ngờ, hướng về hương hướng Long Dạ Thiên rồi đi mà hô to: “Long Dạ Thiên! Người làm người của Chương gia bảo ta bị thương, mối thù này tùy thời sẽ báo, ngươi vẫn nên nhận lấy thù lao của bọn ta, thay chúng ta hành sự đi! Long Dạ Thiên!”

Đáng tiếc, Long Dạ Thiên vẫn trầm mặc như lúc đầu họ gặp, thân mình cao to rất nhanh biến mất trên đường, lại viết xuống một truyền kì khác về hắn.

Đêm khuya, trên một tòa núi không tên, giữa rừng lá yên tĩnh chỉ nghe được tiếng ếch kêu dưới sơn tuyền, tiếng suối chảy róc rách thanh tĩnh.

Phút chốc. . .

Một trận tiếng sấm chợt vang lên cắt qua màn đêm yên tĩnh, một tia chớp đánh nát không khí quỷ dị nơi này, rơi xuống một quả cầu lửa.

Một người thợ săn về trễ, trên tay đang cầm thành quả thu hoạch hôm nay, hắn đứng giữa sườn núi nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta sợ hãi này, trừng to mắt hốt hoảng chạy về nhà.

Mà quả cầu lửa giống như sao băng kia, sau khi kéo một vệt sáng dài trên trời liền ầm ầm rơi xuống núi, vật thể đó rơi vào trong ao, giống như hưng phấn hút đi phần lớn nước trong ao, cũng tạo thành từng đợt hơi nước.

Cách đó không xa, Long Dạ Thiên nhóm lửa lên, ngồi dựa vào một gốc cây trầm mặc, chấn động bất thành linh này khiến hắn nhíu lại cặp mày thô.

Bỗng nhiên hắn mở mắt phải đen như hồ sâu kia, nhìn về phía phát ra âm thanh, chốc lát sau liền với lấy kiếm Hắc sát thần, đứng dậy thông thả bước đến gần nơi ấy.

Nước trong ao bị bốc hơi mất mấy phần, chỉ còn lại một phần ba, hơn nữa nhiệt độ còn rất cao.

Gió thổi tung một đầu tóc đen phóng đằng không kiểm chế được của Long Dạ Thiên, một bên mặt vừa tuần mã vừa tà khí của hắn lộ ra, còn có một con mắt màu lam người thường không dễ thấy được.

Bởi vì bình thường tóc hắn vừa dài lại rối tung tùy ý che đi con mắt màu lam này, cho nên trên giang hồ, người biết được bí mật này của hắn ngoại trừ sư phụ Long Phóng thì không còn ai khác.

Nhưng Long Phóng đã chết ở nơi thâm sơn cách đây ba năm, lời dạy cuối cùng là bảo hắn không được một mình trốn tránh trên núi, phải rời đi.

Bởi vậy, mặc dù Long Dạ Thiên không biết dụng ý của sư phụ là gì, nhưng hắn vẫn hạ núi mang theo thanh kiếm đen tùy thân của mình, còn ngoài ý muốn trở thành thợ săn tiền thưởng nổi danh nhất trên giang hồ.

Danh hào vang dội “Hắc sát thần” này, là người trên giang hồ mô phỏng theo sắc mặt tối sẫm và trường kiếm màu đen của hắn mà đặt tên.

Truyền thuyết nói rằng kiếm pháp của Long Dạ Thiên đã đạt đến trình độ siêu phàm, nhanh đến nỗi người sắp chết cũng không hề hay biết.

Rút kiếm, giết người, tra vào vỏ chỉ trong nháy mắt. Có lẽ ngôn ngữ có chút khuếch đại, nhưng tiếng tăm của hắn vẫn khiến người ta ghen hòng nhìn trân trối.

Chỉ tiếc nha! Hắn chính là một cái hũ nút[*], mà hắn chỉ làm chuyện hắn thích, hành tung quỷ dị, cho nên hầu như không có ai nguyện ý tiếp xúc với hắn.

[*]hũ nút: ví với những lời nói hay việc làm bí ẩn, khó hiểu.

Trừ bỏ một vị công tử Tả Trọng Dịch kì quái có cái miệng hay lải nhải ra, thì không còn ai khác.

Mà Long Dạ Thiên và Tả Trọng Dịch quen biết nhau, chính là một đoạn chuyện xưa khiến người ta nói chuyện hăng say.

Nghe nói, là do công phu quần quýt làm phiền của Tả Trọng Dịch quá giỏi, nếu không nha, cá tính hai người khác biệt to lớn như vậy, căn bản không có khả năng trở thành bằng hữu.

Nhưng cũng không phải Tả Trọng Dịch suốt ngày đều quần lấy hắn, cho nên phần lớn thời gian hắn đều một mình, độc lai độc vãng, giống như con cò hoang trong đất trời.

Bởi vậy, nên ngay cả Tả Trọng Dịch cũng không biết đến bí mật của hắn.

Kì thật Long Dạ Thiên không quá thích việc bản thân bất thành linh có lòng tốt, tới cùng là bao nhiêu năm hắn không có loại cảm giác này, hắn cũng quên mất rồi!

Nhìn trong nước chớp lóe ánh sáng bàng bạc, lần thứ hai Long Dạ Thiên nhú mày.

Tạm thời mặc kệ cái lòng tốt khó hiểu này đi. Hiện giờ hắn đang đứng cạnh ao sơn tuyền, đem thanh trường kiếm đen trên tay tùy tiện cầm xuống, trường kiếm kia lập tức lún xuống ba phần, đủ thấy được nội công thâm hậu của hắn.

Trong ao sơn tuyền, từng làn hơi nước mờ ảo.

Đương nhiên Long Dạ Thiên không có ngốc, cho nên sẽ không tùy tiện đi xuống nước để làm bỏng da thịt mình.

Hắn cúi đai lưng xuống, thi triển khinh công thượng thừa bay qua ao. Đai lưng thả xuống dưới, vật thể màu bạc trong ao còn lo không với tới sao?

Chỉ tiếc là, đợi hắn quay trở về cạnh ao, nhìn lại vật thể màu bạc mình mới “nhặt” được thì không khỏi cau mày.

Bởi vì, hắn thấy nhưng vớt lên một nữ nhân.

Một người mặc y phục màu bạc, tóc đen xõa dài, gương mặt đẹp ngọt ngào, tuổi còn nhỏ, là một loài động vật phiên toái, hắn không thích nhất chính là. . . . nữ nhân.

“Ai. . . . Đau quá.”

Số 77 mở đôi mắt nặng trĩu ra, chớp chớp hàng mi dày, lúc này mới miễn cưỡng điều chỉnh tốt tiêu cự, chiếu vào tầm mắt nàng là cảnh vật lạ lẫm.

Vừa thấy, khiến nàng ngây ngốc một lúc lâu.

“Ông trời! Đây. . . . đây là đâu vậy?”

Số 77 còn tưởng mình đang nằm mơ. . . . Không! Có lẽ mình đã chết! Chứ không thì sao nàng đi tới nơi giống như “nhân gian tiên cảnh” thế này.

Cây cao, ánh mặt trời, chim chóc, tiếng nước, không khí trong lành. . . . Đây quả thật còn khiến nàng mê mẩn hơn so với cảnh vật vẫn chiếu trên TV.

Số 77 ngó ra một lúc lâu, mới giật giật thân thể đã cứng như tượng thạch cao của mình, ngồi dậy.

Nàng phát hiện trên người mình được bao phủ bởi một kiện áo choàng màu đen, phía trên mơ hồ lưu lại mùi hương nam tính, khiến tim của nàng vô cớ nhảy loạn.

Kì quái! Là ai đã cứu nàng? Hơn nữa còn là nam nhân?

Nghĩ đến đây, gương mặt phấn nộn tròn tròn của số 77 ửng hồng, tim đập càng nhanh, lại không biết nguyên nhân vì sao? Số 77 lắc lắc đầu, muốn đem sự khẩn trương này bỏ lại phía sau. Khi nàng đứng lên, nàng lại ngó người ra lần thứ hai.

Tóc của nàng. . . . Làm sao có thể dài như vậy?

Số 77 ngơ ngác nhìn bộ dáng của mình, tóc dài chấm đất.

Nàng nhớ rõ lúc trước khi tiến vào cái máy đáng sợ kia thì tóc của nàng chỉ mới chạm khuỷu tay mà thôi, sao bây giờ lại dài như vậy? khiến nàng phải lấp bắp kinh hãi.

“Trời ơi! Tóc này lấy làm dây nhảy cũng được a.” Số 77 nhỏ giọng lẩm bẩm, sau đó nàng nhìn thấy một nam nhân ngồi trên một tảng đá lớn, nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn chính là người cứu nàng sao?

Tim số 77 đập nhanh thêm mấy lần, thiếu chút nữa không dừng lại được.

Bởi vì bộ dáng nam nhân kia ngồi trầm lặng trên tảng đá lớn, thật sự là cực kì đẹp trai a!

Mắt ra mắt, miệng ra miệng, mũi ra mũi. . . Ách, hình như nàng miêu tả có chút vô nghĩa, khụ! Phải nói, những nam trước kia nàng đã gặp, bộ dáng đều không đẹp bằng một nửa nam nhân này!

Số 77 im lặng thu áo choàng màu đen lại, lặng yên ngồi xuống bên người hắn. Một đôi mắt to phát sáng, chuyển a chuyển, không ngừng ngắm hắn.

“Trời ạ, càng gần càng đẹp mắt.” Giọng nói của số 77 như muỗi. Đột nhiên gương mặt tuấn mĩ không giống người kia mở to mắt, dọa nàng nhảy dựng lên.

Nhất thời bốn mắt giao nhau, bầu không khí quỷ dị nhất thời bị một câu nói không đầu không đuôi của số 77 phá tan.

Nàng nói: “Ánh mắt của ngươi, là ánh mắt đẹp nhất mà ta từng được thấy.”

Long Dạ Thiên cũng sợ run lên, sủa đó khoe miệng cong lên, rũ đầu xuống, để cho tóc đen buông xuống che đi ánh mắt màu lam khiến người nghị luận.

“Oa! Sao ngươi lại che lại? Mắt như màu xanh của bầu trời, thật sự rất đẹp nha!”

Số 77 ngu ngốc vội vàng đưa tay muốn vén tóc hắn lên, nhưng Long Dạ Thiên lấy tay ngăn cản, sau đó rời khỏi tảng đá lớn.

“Này! Từ từ! Ngươi là người cứu ta phải không? Cảm ơn ngươi.”

Lúc này số 77 mới nhớ tới nói cảm ơn. Chờ nàng vội vàng đuổi kịp Long Dạ Thiên, hắn đã cầm thanh trường kiếm màu đen đi được một đoạn.

“Chờ một chút a! Áo choàng của ngươi. . . . Ai da!”

Bóng dáng lố mẫm nho nhỏ, ngay lập tức như con khỉ nhỏ va vào lưng Long Dạ Thiên, lại nhảy về sau vài bước xoa xao cái mũi của mình.

“Trời ạ, sao lưng của ngươi cứng như vậy a. . .?”

Kết quả. . . . vị ân nhân này một câu cũng không bật ra khỏi cổ họng. Còn nàng lại nói thật nhiều, nhắm mắt theo sát hắn như cái đuôi, bộ dạng sắp té ngã y như mấy nhân vật say rượu trong truyện tranh.

Lúc này Long Dạ Thiên xoay người lại.

Hắn lấy cái áo choàng trên người số 77 rất nhanh, tự choàng lên người mình, vẫn không nói câu nào đi về phía trước.

“Chờ. . . . chờ một chút a! Rốt cuộc là ngươi muốn đi đâu? Ta có được đi theo ngươi không?” Bóng dáng màu bạc nho nhỏ của số 77 đảo quanh người hắn, trên mặt là nụ cười như ánh mặt trời.

Nhưng mà Long Dạ Thiên coi như không nhìn thấy, tiếp tục đi trên con đường nhỏ trong rừng trúc, mãi cho đến khi trên người số 77 lóe ra ánh sáng bạc hắn mới nhú mày, trên mặt mới xuất hiện biểu tình thứ hai.

“Này! Ngươi còn chưa nói cho ta biết, ngươi muốn đi đâu?”

Số 77 cũng không buông tha, đuổi kịp bước chân càng ngày càng nhanh của hắn, nàng muốn đi theo hắn.

Không biết tại sao, hơi thở lạnh lẽo cô độc vây quanh hắn không có dọa nạt chạy, ngược lại khiến nàng muốn thân cận hắn.

Đúng rồi! Nàng cảm thấy bộ dáng của hắn chỉ có một mình giống như cực kì thương cảm, cho nên mới quyết định đi theo hắn, đúng vậy!

Số 77 rất đặc ý với đáp án của chính mình. Ngay lúc Long Dạ Thiên bên cạnh phi thân nhảy lên, nàng vẫn không vì tốc độ của hắn nhanh hơn mà buông tha.

“Này! Này!” Nàng vẫn gọi to sau lưng hắn.

Mãi đến khi Long Dạ Thiên sử dụng khinh công thượng thừa, lóe lên, điểm trên mặt đất, điểm trên lá mà đi, mới khiến hai mắt số 77 choáng váng.

“Oa! Thật khó nhá. . .! Giống như các đại hiệp trên TV vậy á.”

Đột nhiên, trong đầu số 77 lóe lên ánh sáng, cười đến cực kì thoải mái.

Đúng rồi nha! Sao vừa nãy này gốc như vậy. Nhìn bộ dạng, quần áo của ân nhân, đều giống mấy diễn viên trên TV, mà hắn đi đường còn không chạm đất nha, chẳng lẽ hắn cũng có Siêu Năng Lực ?

Số 77 thật cao hứng. . . !

Bởi vì nàng thật không ngờ, ngoại trừ nàng và số 41, số 55, số 63 còn có người khác có Siêu năng lực, thật sự là vui không chịu được.

Vì thế số 77 triệu tập những giọt sương sớm đọng trên lá, tựa như Tôn Ngộ Không cười Càn Đầu Vân, nàng đập lên một đám mây nước, cười sảng khoái mà theo sát Long Dạ Thiên.

A! Thật may mắn vì nơi này chính là nơi hoang vu hẻo lánh, lại là buổi sáng sớm, nếu không để người bình thường nhìn thấy, chắc chắn sẽ sợ đến mức tè ra quần mà hô to “yêu quái” !

Long Dạ Thiên thi triển khinh công mà đi, không bao lâu liền cảm thấy không thích hợp.

vì sao tiểu nha đầu này còn ở phía sau hắn không xa mà cười, mở miệng ra là không ngừng gọi hắn. Đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng được mà.

Vừa nãy hắn rõ ràng nghe tiếng bước chân của nàng, căn bản không phải là người luyện võ, vì sao bây giờ. . .

Long Dạ Thiên hơi chậm lại khinh công dưới chân, quay lại nhìn đằng sau.

Ặc! Này vừa nhìn lên, thế nhưng khiến tốc độ của hắn ngừng hẳn lại.

Trời ạ! Bởi vì tiểu nha đầu số 77 này vậy mà đứng trên một đám mây bằng nước, vui vẻ chào hỏi với hắn.

“Chào. Ha. . . Ha. . . Hắt xì!”

Số 77 ngồi trên một đám nước, không nhận được đánh hắt xì.

Theo lý thuyết mà nói, người khống chế nước sẽ không bị cảm mạo, nhưng số 77 này lại không giống người thường, ngay cả tử thân cũng sẽ oa oa khóc lên, đúng là không ai có thể so sánh được.

Long Dạ Thiên cũng ngồi một bên, nhìn quần áo đen của mình đã ẩm ướt, vẫn là không nói một câu.

Theo lẽ thường suy đoán, Long Dạ Thiên nhìn thấy số 77 sử dụng Siêu năng lực, ít nhất cũng có chút biểu tình sợ hãi. Nhưng hắn lại không hỏi cái gì, không nói cái gì, chỉ làm chuyện của mình, thật không nhìn ra bất cứ suy nghĩ gì của hắn.

Không khí trầm tĩnh như bị áp suất thấp, khiến số 77 khó chịu cực kì.

“Thật. Thật xin lỗi! Ta không biết. Hắt xì. sẽ xảy ra chuyện này, thật xin lỗi, ân công.” Số 77 run run người giải thích.

Quần áo màu bạc trên người nàng cũng không có công hiệu chống thấm nước hay tránh rét gì cả, bởi vậy nàng vì nhất thời sơ suất mà trả giá thật nhiều.

Người nào dạy nàng cũng thấy quá khôi hài rồi, không khống chế nước mắt, chỉ nhớ rõ việc chào hỏi ân công, nhất thời không điều khiển tốt liền đánh mất trọng tâm, cả người đều rơi xuống dưới.

May mà ân công đại nhân rộng lượng, lại cứu mạng nàng một lần nữa. Nhưng mà. . . . Cũng bởi vậy mà bọn họ bị đám mây nước kia dội vào đầu ướt sũng.

Hu. . . . Xem thế này, ấn tượng của ân công đối với nàng càng tệ hơn rồi!

Số 77 len lén nhìn, cho đến giờ Long Dạ Thiên vẫn chưa phát ra một câu. Hiện giờ yên tĩnh đến nỗi âm thanh đập chết một con bọ cũng có thể dễ dàng nghe thấy.

Còn Long Dạ Thiên thì sao?

Bây giờ trong lòng hắn cũng hơi buồn phiền, cũng không phải vì nàng có năng lực kì quái khống chế nước, mà vì chuyện hắn lại cứu nàng.

Từ trước đến giờ hắn không quá thích nữ nhân, vậy mà trong vòng một ngày hắn lại cứu một nữ nhân hai lần, đối với hắn mà nói thì đây là chuyện trước giờ chưa từng có.

Ánh mắt màu lam của hắn chính là nguyên nhân mà mẹ ruột vứt bỏ hắn. Vậy mà chẳng hiểu ra sao từ trên trời rơi xuống một nữ nhân nói thích ánh mắt hắn, khiến khóe môi hắn xuất hiện nụ cười châm chọc.

Bây giờ nghĩ tới, hắn không thể không thừa nhận, điều này khiến cho đáy lòng hắn nổi lên từng đợt sóng mà chính bản thân hắn ngay từ đầu đã không phá hiện.

Không biết đó loại cảm xúc gì, nhưng lại khiến hắn u mê.

“Ân công, người tức giận hả?” Số 77 nơm nớp lo sợ hỏi .

Bỗng nhiên Long Dạ Thiên đứng thẳng dậy, khoác chiếc áo choàng màu đen còn chưa khô lên.

“Khoan đã, ân công, số 77 xin lỗi người, người đừng tức giận có được không?” Số 77 vội vàng đứng bật dậy, vội vàng chạy tới bên người hắn.

Vốn định nắm lấy ống tay áo của hắn, nhưng thân hình hắn điểm một cái, lại thi triển khinh công bay đi xa.

Lòng số 77 trầm xuống, co rút đau đớn, cái miệng hồng nhỏ nhắn nhếch lên, liền không chịu được mà òa khóc, rất giống đứa bé lạc đường không tìm thấy đường về.

Một khi nàng khóc to, chính à khiến đất trời rung chuyển, quỷ thần khiếp vía, mọi người trong phạm vi năm dặm đều nghe thấy tiếng khóc đáng sợ của nàng.

Nàng khóc rất “nhiệt tình”, rồi lại nhớ tới số 55 và số 77 bị thất lạc, cả số 41 xấu xa đã lừa nàng, vì thế khóc càng kinh khủng hơn nữa.

Mãi cho đến khi nàng nhớ đến chiếc vòng tay màu vàng lúc trước, cô mới dừng dòng nước mắt giàn giụa lại, thút thít mãi không thôi.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao. Rõ ràng mình đeo nó, sao có thể sử dụng siêu năng lực được?”

Tiểu nữ nhân chậm chạp trì hoãn số 77 này cuối cùng cũng phát giác ra có điều kì quái.

Đúng rồi ! Cái vòng tay màu vàng này là nàng bị số 41 xấu xa lừa gạt mà đeo vào, có tác dụng phóng ra một dòng điện áp chế siêu năng lực của nàng. Nhưng vừa rồi nàng có thể sử dụng siêu năng lực được, không có bị áp chế, này.

Số 77 nhớ lại, lại càng nhớ thì đầu óc càng mơ hồ.

Còn chuyện tóc nàng nữa, lý do gì khiến tóc của nàng vô cớ mọc dài quá thế này ?

Nàng khó khăn ngừng khóc, đi đến bờ sơn tuyền, nhân cơ hội nhìn bộ dạng bây giờ của mình. Bỗng nhiên số 77 lùi lại vài bước, ngăn người ra.

“Trời ạ! Đây chính là mình sao? Mình. Vì sao mình. Hình như cao hơn rồi.”

Cả người nàng dường như bị kéo cao lên không ít, ngay cả bộ dáng cũng trở nên có chút. có một chút thành thực.

“Quá kì quái rồi. Chẳng lẽ có liên quan tới luồng điện của cái máy mà mình đụng trúng sao?”

Số 77 suy đoán hoàn toàn chính xác, bởi vì trong vòng tay có một dòng điện để áp chế siêu năng lực, dòng điện đó lại làm nhiễu loạn từ trường của máy thời không, vì thế chẳng những cơ thể của nàng “lão hóa” đi một năm, mà tóc cũng mọc thật dài. Nhưng mà thời gian nàng tới đời Đường cũng không sai khác bao nhiêu so với số 55 và số 63.

Điều này có nghĩa là, hiện giờ tuổi của nàng đã xấp xỉ tuổi của số 63. Chỉ tiếc, tâm hồn của nàng lại không lớn theo, vẫn là một tiểu cô nương ngu ngốc, nếu không thì sao vừa rồi có thể xảy ra chuyện đáng xấu hổ như vậy chứ?

“Aizz! Mình thật là ngu ngốc mà. . . . lúc nào cũng làm hỏng chuyện.”

Giống như số 63 hay nói: Thành sự không đủ, bại sự có thừa! Chả trách đêm khuya thế này nhưng ân công lại bỏ nàng lại.

Suy nghĩ một hồi, hốc mắt số 77 tích đầy nước, lại khóc thút thít.

Càng về sau tiếng khóc của nàng càng lớn, khóc đến nỗi các động vật trong rừng trúc chịu không nổi mà bỏ chạy tán loạn. Loại tạp âm này phải là người có siêu năng lực may ra mới chịu đựng được.

Hơn một canh giờ sau, ân công mặc đồ đen đã quay trở lại.

Hắn thông thả bước đến sau lưng số 77, nhìn nàng khóc mệt, đầu vai vẫn còn run run, trong lòng hắn ảm đạm không nổi. Nói cũng thật buồn cười, hắn vốn muốn bỏ mặc nàng ở đây mà.

Sau đó hắn mới nhớ tới nàng chỉ là một cô gái nhỏ không có bản lĩnh phòng thân lại còn ngốc nghếch, mặc quần áo màu bạc kì quái chạy loạn khắp nơi, lại còn có pháp thuật kì lạ. Thật sự là khó đảm bảo một mình nàng ở nơi hoang dã này không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Bởi vậy thật hiếm khi hắn mềm lòng, xuống chân núi mua cho nàng một bộ quần áo, sau đó vội vàng thi triển khinh công trở về, lại không dự đoán được nàng vẫn đang khóc.

Hắn bó tay với nàng rồi.

“Người.” Rất hiếm khi Long Dạ Thiên mở miệng nói chuyện, bởi vậy giọng nói của hắn khàn khàn trầm thấp, chính hắn nghe xong cũng phải cau mày.

Số 77 sợ run lên, không biết cái giọng nói này có phải là gọi nàng hay không, nhưng nàng vẫn quay người lại.

“Ân. . . . Ân công? Người đã trở lại!”

Ngay khi nàng nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Long Dạ Thiên, cặp mắt đen của nàng liền lóe sáng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sáng bừng lên, ba bước thành hai chạy nhanh về phía trước.

Trong khi Long Dạ Thiên trở tay không kịp, số 77 lại giống như con khỉ nhỏ quặp lấy người hắn, hai cánh tay cũng quàng qua cổ hắn.

Dường như chỉ cần nàng nắm lấy cánh tay, thì thân hình cao to của Long Dạ Thiên sẽ biến mất không thấy.

Mắt Long Dạ Thiên đơ ra, cả người giống như cây bám rễ tại chỗ, hai tay hơi mở ra, không nói được câu gì.

Loại cảm giác ấm áp này từ khi ra khỏi bụng mẹ hắn chưa từng được hưởng qua, khiến hắn thật lưu luyến.

Nhưng mà hắn cũng không dám lưu luyến lâu, dù sao ở cổ đại, nam nhân và nữ nhân có rất nhiều thế tục ràng buộc, nếu không phải hắn là người lỗ mãng thì nói không chừng đã bị người khác phỉ nhổ.

Bởi vậy hắn rất nhanh bắt lấy tay nàng, đẩy người nàng ra.

Nhưng con khỉ con này lại dùng một đôi mắt đen to tròn khó hiểu, nhẹ nhàng nhìn lại hắn, hại hắn thả cũng không được mà ôm cũng không xong, thật lâu sau mới nhớ ra y phục trên tay.

“Thay.” Hấn nói cứng ngắt.

Số 77 nhìn bộ y phục màu hồng, cười tươi rói.

“Ân công! Người đi mua y phục giúp ta sao? Cảm ơn người.”

Cả người nàng hướng về phía trước, lại muốn tặng hấn một cái ôm, thế nhưng một hấn tử sắt như Long Dạ Thiên lại lùi lại ba bước, cặp mắt đen nửa mở, gương mặt tà mỹ ửng đỏ lên.

Số 77 thấy vậy thì ngây người, tim lại nhảy loạn không ngừng, giống như muốn nhảy ra khỏi ngực rồi.

“Đi thay.”

Thấy số 77 nhìn thẳng hấn, Long Dạ Thiên nhướn ày.

Lúc này số 77 mới cầm lấy y phục trên tay Long Dạ Thiên, vội vàng cởi quần áo màu bạc trên người, nhưng Long Dạ Thiên lại đột nhiên kêu to.

“Khoan đã, qua bên kia.”

Cả khuôn mặt Long Dạ Thiên đỏ bừng lên, một tay chỉ vào góc khuất của cánh rừng, cất giọng thô ráp nói, khiến số 77 phải bật cười.

“Dạ! Ta biết rồi, ân công.”

Tuy nàng không hiểu vì sao mặt hấn lại đỏ, nhưng vẫn cầm lấy y phục, vui vẻ nhảy đến nơi hấn chỉ để thay đồ.

Long Dạ Thiên đứng im tại chỗ, không biết tình huống này nên làm cái gì mới tốt.

Tiểu nha đầu này chẳng những không biết bất kỳ lễ tiết thế tục gì, cũng không biết tránh né nam nhân, càng hoang đường hơn là. Nàng thế nhưng muốn thay đồ ngay trước mặt hấn, này. . . .

Nàng tới cùng là từ đâu đến? Từ trên trời rơi xuống? Tất cả đều là dấu chấm hỏi. Có lẽ lát nữa điều đầu tiên hấn nên làm là cởi bỏ câu hỏi.

Trong lòng Long Dạ Thiên mới tính toán tốt thì giọng nói của số 77 lại bay đến bên tai hấn.

“Thật. Thật xin lỗi, ân công, ta. có một chút vấn đề nho nhỏ, người có thể qua đây giúp ta không?”

Thân thể cao ngất của Long Dạ Thiên sững sốt, đưa lưng về phía số 77 mới phát ra tiếng nói, không nhúc nhích.

“Cái gì?”

Hấn không hiểu được tại sao ở chung một chỗ với cái “phiên toái nhỏ” số 77 này, tổng số câu mà hấn nói ra miệng còn nhiều hơn so với một năm trước.

Giọng nói xấu hổ của số 77 lần thứ hai bay tới: “Ta. Ta không biết mặc quần áo nơi này của các người, người có thể giúp ta mặc được không?”

Thật quá mất mặt rồi, nàng thế một bộ quần áo cũng không biết mặc, nếu số 63 mà có mặt ở đây, nàng ta không cười đến bể bụng mới là lạ.

Không biết mặc quần áo?

Long Dạ Thiên không dám nói hấn thật sự giật mình rồi, nhưng mặt hấn vẫn không có biểu tình gì, cau mày, bắt đầu đoán nàng có phải tiên tử không cẩn thận rơi đến thế gian này hay không.

Đoán thì đoán, hấn cũng không có gan thật sự giúp nàng thay đồ, nam nữ thụ thụ bất thân, hấn không muốn chiếm tiện nghi của nàng.

“Người cứ tùy ý mặc.”

“Nhưng. Nhưng mà.”

“Nghe đi!” Giọng nói Long Dạ Thiên cắt ngang.

Sau đó, sau lưng hắn lại truyền đến một trận âm thanh sột soạt.

Chỉ chốc lát sau, giọng nói nhỏ nhỏ của số 77 lớn hơn một chút.

“Ta. . . . Mặc rồi.”

Long Dạ Thiên vừa quan đầu nhìn, cặp lông mày thiếu chút nữa dính liền vào nhau.

Số 77 nàng thể nhưng lại đem áo màu trắng mặc ở ngoài cùng, ống tay áo rơi ra, nút thắt thì cột ở cổ, nhưng, cái này cũng chưa tính là tệ nhất, tệ nhất chính là, nàng lại đem cái yếm. . . . cột ở trên eo.

Trời ơi! Hắn hoàn toàn bị đánh bại rồi !

Vì thế hắn chỉ hơi đỏ mặt, giọng nói cứng rắn giải thích cái nào mặc bên trong, cái nào mặc bên ngoài. Mãi một lúc lâu sau mới hoàn toàn thu phục được cái “phiên toái nhỏ” số 77 này.

2. Chương 2

“Cám ơn người, ân công.”

Trên miệng số 77 còn mang theo nụ cười ngây thơ, liên tiếp nói cảm ơn.

Đương nhiên, từ “ân công” này là nàng thấy trên TV người ta hay sử dụng. Ai bảo trong đêm tối ân công mặc đồ suất khí giả dạng hiệp sĩ, nàng phải nhập cảnh tùy tục gọi hắn một tiếng “ân công” a !

Nhưng vị ân công mặc đồ đen này hình như không thích nghe, hắn lắc đầu.

“Không cần gọi như vậy.”

Bỗng dưng, hắn phát giác hôm nay hắn thể nhưng bật thốt lên không ít lời, tất cả đều hiển cho tiểu nha đầu này, mà hắn vẫn chưa biết bất cứ chuyện gì của nàng, bao gồm cả tên của nàng.

Số 77 không được tự nhiên kéo kéo quần áo trên người. Nói thật, quần áo này mặc vào thật khó chịu, nhưng vì muốn cho ân công cao hứng, nàng vẫn là mặc vào.

“Ừ. . . . Ách, vậy ta nên gọi người như thế nào đây?”

” Long Dạ Thiên.”

” Long Dạ Thiên. Oa! Tên hay quá. . . . Không như ta, không có tên.”

Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của số 77 tối sầm xuống, khiến tâm Long Dạ Thiên nhói lên, thiếu chút nữa đã vươn tay ra an ủi khuôn mặt u sầu của nàng.

Hử ? Hắn bị sao vậy?

Từ khi hắn gặp được cái tiểu nữ nhân này, hắn bắt đầu trở nên không bình thường, chỉ trong vòng một ngày mà đã nói trên mười câu, khiến trong lòng hắn vang lên báo động rồi.

Nhưng mà nàng nói nàng không có họ tên, điều này khiến hắn tò mò.

“Vì sao?”

“Ta cũng không biết nữa, nhưng mà ta có số thứ tự á. . . ! Ta là số 77, ta còn có hai tỷ tỷ tốt, bạn tốt. Các nàng ấy là số 55 và số 63.”

Nói tới các nàng ấy, số 77 bỗng đứng bật dậy, bắt đầu cuống quýt lên.

“Sao vậy?”

“Thôi chết rồi! Ta thế mà lại quên tìm số 55 và số 63 rồi. Thảm rồi thảm rồi, họ mà không tìm thấy ta, nói không chừng đi trước rồi.” Nàng đi qua đi lại vài vòng trước mặt Long Dạ Thiên, rồi bỗng dưng dừng lại: “Không được, ta phải trở về tìm họ.”

“Khoan đã.”

Long Dạ Thiên chặn lại trước mặt nàng, kéo nàng trở về bên cạnh mình rồi buông nàng ra.

“Ân công?”

“Đừng có gọi như vậy!”

Số 77 ngu người luôn, hỏi lại hắn: “Vậy chứ ta gọi là gì? Dạ Thiên ca ca?”

“Tùy người.”

“Ừm, vậy ta gọi là Dạ Thiên ca ca.”

Sau đó nàng tiến nhanh tới dắt tay Long Dạ Thiên, thân hình cao to của hắn lóe lên, trốn khỏi tay nàng, khiến số 77 bạnh quai hàm, không ấy vui vẻ.

Bởi vì nàng phát hiện, nàng rất thích đến gần Dạ Thiên ca ca a. . . ! Cho nên khi hắn né tránh tay nàng, đương nhiên nàng có chút khổ sở, mất hứng.

Nhưng Long Dạ Thiên cũng không muốn giải thích phản ứng kì lạ của bản thân, chỉ theo thói quen hất hất áo choàng màu đen lên.

“Không phải ngươi muốn đi tìm bằng hữu ngươi sao?” Nhân tiện hắn dẫn đầu đi trước.

“Chờ ta với.”

Số 77 đang ở sau lưng hắn, vội vội vàng vàng chạy theo.

Trở lại nơi đêm qua Long Dạ Thiên phát hiện ra số 77, tìm hồi lâu cũng không thấy một bóng dáng bằng bạc nào cả, số 77 nản lòng ngồi trên tảng đá, mặt buồn rười rượi.

Long Dạ Thiên đứng một bên, trầm mặc không nói.

Long Dạ Thiên thật sự sợ số 77 lại khóc không ngừng, hắn cũng không biết phải an ủi nàng như thế nào.

Yên lặng một lúc lâu, số 77 mới vỗ vỗ mông đứng lên.

“Chúng ta đi thôi, ân công. . . . Ách, Dạ Thiên ca ca, chắc các nàng ấy đã đi trước rồi, cho nên. . . . Dạ Thiên ca ca, huynh có đi theo ta tìm các nàng ấy không?”

Đối với yêu cầu bất thành linh của số 77, khuôn mặt của Long Dạ Thiên không có bất cứ biểu tình gì nhưng lòng đã mềm nhũn ra rồi.

“Được!” Hắn bật thốt lên câu trả lời, khiến chính bản thân hắn cũng không thể nào tin được.

Hắn đang nói cái gì vậy trời? Hắn thế nhưng lại đáp ứng cái nữ nhân kiêm cái phiền toái này đi lữ hành, đến cùng là hắn bị sao vậy ?

Dường như một khắc kia khi gặp được nàng, sinh mệnh hắn đã có thay đổi to lớn, đến chính hắn cũng không còn hiểu nổi mình rồi.

Trong chạng đường kế tiếp, qua miệng số 77, Long Dạ Thiên biết được rất nhiều điều về nàng, tỷ như: Sở nghiên cứu Coase, thí nghiệm chủng người mới, và những chuyện thú vị về số 41, số 55, số 63.

Đồng thời, Long Dạ Thiên cũng phát giác dường như số 77 rất để ý việc nàng ấy không có tên, vì vậy hắn thuận miệng đặt cho nàng một cái tên.

” Thanh Thanh.”

“Cái gì? Dạ Thiên ca ca, huynh nói cái gì?”

Số 77 đi đường cũng không giống người thường, cứ giống như con khỉ nhỏ vậy, nhảy nhót rồi lại nhảy nhót, chạy vòng quanh Long Dạ Thiên.

“Tên của người.”

Long Dạ Thiên thả chậm bước đi, phối hợp với số 77 với thứ gì cũng đều tò mò, đi một chút lại ngừng.

Lúc này số 77 mới tròn to đôi mắt to tròn, nhìn chăm chăm hẳn, một bộ dáng rất kinh ngạc, khiến cho Long Dạ Thiên phải nhấp môi dưới để nén cười.

Ở chung một chỗ với con khỉ nhỏ này mà không bật cười, đúng là chuyện khó mà. Cùng xuống núi với số 77, Long Dạ Thiên đã có mấy lần muốn nở nụ cười.

“Tên? Huynh nói. . . . Thanh Thanh là tên của ta?”

Số 77 dừng chân, đứng trước mặt hẳn, vóc dáng chỉ cao tới ngực hẳn lại không ngừng nhón chân, trông rất vui vẻ.

Thấy đôi mắt nàng như tỏa ra ánh sáng, Long Dạ Thiên cũng cảm nhận được sự hồn nhiên, sự vui vẻ của nàng. Hẳn hơi hơi nâng khóe miệng, lại phát hiện trong lòng mình xôn xao nên vội áp chế xuống.

“Không sai.” Long Dạ Thiên trầm thấp nói.

Hắn đem chính họ của mình đặt cho nàng, sau đó lại lấy từ đồng âm với số 77 đặt tên(*), thật không ngờ, nàng thế nhưng lại vui vẻ tới mức bắt lấy tay hắn nhảy lên.

* mào giải thích tí: số 77 (: qīqī) đọc là Thất Thất; nên Dạ Thiên ca ca mới lấy từ phát âm gần giống là Thanh Thanh (: qīngqīng)

Sự khí phách vì bị nàng dựa dẫm mà bị ảm áp nhu tình thay thế, lại khiến hắn hơi cau mày.

“Oa! Ta có tên rồi! Ta có tên rồi!”

Số 77, không! Bây giờ nàng là một người mới, tên Long Thanh Thanh, một người có tên.

Long Thanh Thanh nhảy nhót xung quanh Long Dạ Thiên, xoay một vòng, mái tóc dài thướt tha tùy ý tung bay trong gió không buộc chặt giống những nữ tử khác, nhìn thật sự rất đẹp.

” Long Thanh Thanh! Long Thanh Thanh! Tên của ta là Long Thanh Thanh!”

Nàng đem tên của nàng hát lên giống như một bài ca, tiếp tục bước đi, bắt kịp cước bộ của Long Dạ Thiên. Long Dạ Thiên nghe nàng hát lạc điệu sai nhịp, vẫn không nói một câu, nhưng mà. . . . trái tim cứng rắn kia đã từ từ sụp một góc, khiến hắn sinh lòng cảnh giác.

” Long Thanh Thanh! Long Thanh Thanh! Tên dễ nghe giống tên của Dạ Thiên ca ca! Long Thanh Thanh! Long Thanh Thanh. . . .”

Long Thanh Thanh hát một đường đến khi bầu trời tối đen, nghĩ trọ, sự vui mừng vẫn còn kéo dài đến khi nàng chìm vào giấc mộng ngọt ngào, không hề biến mất.

Buổi chiều hôm sau, Long Dạ Thiên và Long Thanh Thanh đã xuống tới chân núi đến trấn Đại Thành.

Trước tiên Long Dạ Thiên dừng chân ở một tiệm vải may mấy bộ y phục cho Long Thanh Thanh, rồi mới mang theo nàng tìm khách điểm nghỉ ngơi.

“A! Cám ơn tiểu nhị ca.” Long Thanh Thanh khua tay nói với tiểu nhị ca đang mặt đỏ tai hồng dẫn bọn họ đi nhận phòng, bật cười nhìn bộ dạng khấn trương lui khỏi phòng của hắn.

Này cũng khó trách, ai bảo bộ dạng Long Thanh Thanh dễ thương đáng yêu như thế, hơn nữa hành động và lời nói của nàng lại không giống với những nữ tử khác, vô cùng bắt mắt, bởi vậy lúc hắn rời đi mới có bộ dáng khấn trương thiếu chút nữa còn trượt chân té vấp mặt vào cửa, khiến Long Thanh Thanh cười không ngừng.

Đối với hành vi của tiểu nhị ca, đột nhiên trong lòng Long Dạ Thiên rất khó chịu, không dấu vết liếc nàng một cái. (mèo: này là liếc yêu a? =)))

“Ta ra ngoài một chút.” Hấn nói với cô gái nhỏ đang rất có hứng thú với quang cảnh ngoài cửa sổ kia.

Tuy bọn họ ở chung đã hai ba ngày, nhưng hấn vẫn không thể quen được với việc Long Thanh Thanh nói quá nhiều, giống như trời sinh đã như vậy rồi.

Lúc này Long Thanh Thanh mới lùi thân thể vẫn dán sát vào cửa sổ lại, đôi mắt đầy tò mò, chạy tới nắm tay áo hấn hỏi.

” Dạ Thiên ca ca! Huynh muốn đi đâu? Ta cũng muốn đi!”

Trong đôi mắt nàng tràn ngập hứng thú, bộ dạng lại ngây thơ đáng yêu, khiến mặt Long Dạ Thiên nhu hòa vài phần, nhưng sau đó lại căng thẳng.

“Đi làm việc.” Hấn cố nén muốn nổi giận, liền nói đơn giản với nàng.

Hiện nay Long Dạ Thiên sống nhờ vào việc tróc nã phạm nhân mà quan phủ treo thưởng, bởi vậy khi xuống núi, hấn dò xét thấy quan phủ có phạm nhân cần truy bắt, liền bắt đầu muốn làm việc. Nếu không thì hấn vẫn còn phải nghe Long Thanh Thanh lải nhải, quả thật phải rất nỗ lực.

“Làm việc? Ta cũng muốn đi, Dạ Thiên ca ca, ta có thể giúp huynh làm việc!”

Long Thanh Thanh thật sự hưng phấn, không biết nàng có biết định nghĩa “đi làm việc” nghĩa là gì không? Nàng có phải ăn cơm mà lớn không vậy?

Long Dạ Thiên nghiêm túc lắc đầu, cứng ngắt nói: “Không được.”

Mang nàng đi bắt phạm nhân? Để mà thành sự không đủ, bại sự có thừa !

Đối với trình độ của nàng, tò mò với mọi việc, không chỉ cần phải được dạy bảo lại, mà ngay cả một chút việc trong sinh hoạt hằng ngày hấn cũng phải giải thích với nàng một lần.

Hấn cũng không muốn, đến lúc đó lại phải giải thích với nàng vì sao người này phạm tội? Vì sao lại bắt hấn? Hoặc vì sao lấy tiền? Có mà giải thích đến sáng !

Vậy thì hấn còn rảnh để mà bắt phạm nhân sao? Hấn cực kỳ hoài nghi.

Vậy thì hấn còn rảnh để mà bắt phạm nhân sao? Hấn cực kỳ hoài nghi.

Nhưng cái phiền toái nhỏ Long Thanh Thanh này lại không nghe lời, mặc kệ sắc mặt của Long Dạ Thiên đã trầm xuống, nàng cứ liều chết bám chặt ống tay áo hấn không rời, gương mặt nhỏ nhắn mang đầy ý cầu xin. Tất nhiên, nàng căn bản không hề sợ khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của hấn, lại còn coi hấn như người tốt ngàn năm, bởi vì hấn đã cứu nàng.

“Đừng như vậy mà, Dạ Thiên ca ca! Cho ta đi với, ta hứa sẽ ngoan ngoãn mà, được không ?”

Suýt chút nữa Long Dạ Thiên đã bị bộ dạng tội nghiệp đáng thương của nàng lay động, nhưng hấn ngay lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt sắc bén bắn qua, giọng nói lạnh lùng cự tuyệt: “Không được! Ổn ào nữa, bỏ người lại.”

Ý là: Nếu người lại ồn ào đòi đi nữa, ta liền bỏ đi, mặc kệ người! Khiến Long Thanh Thanh khổ sở đỏ mắt, nhẹ bĩu môi, một bộ dáng vô cùng uất ức.

“Được rồi! Ta không đi là được.”

Trong lòng Long Thanh Thanh rất muốn khóc, nhất là Long Dạ Thiên hình như có chút ghét bỏ bộ dáng của nàng, lại không biết nguyên nhân vì sao. Nhưng nàng không thể để Long Dạ Thiên bỏ nàng lại, bởi vậy nàng mới tâm không cam tình không nguyện mà thỏa hiệp.

Nhất thời Long Dạ Thiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại có một tia thất vọng đang lan tràn trong lòng nhưng bị hấn cố ý xem nhẹ, chỉ bỏ lại một câu “Đừng chạy loạn!”, rồi đi mất.

Long Thanh Thanh ai oán nhìn theo hấn rời đi, rồi uể oải nằm úp sấp trên bàn gỗ, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, lại bắt đầu ngây ngốc.

“Tại sao Dạ Thiên ca ca có vẻ như không thích mình? Chẳng lẽ. . . . mình khó ưa như vậy sao?”

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở.

Không lâu sau, nàng liền thay đổi động tác hai tay chống má, thở dài, dần dần nhớ tới lần gặp gỡ bất ngờ của nàng và Long Dạ Thiên.

Xem ra vận may của cô rất tốt, vừa thoát khỏi sở nghiên cứu Coase liền gặp được người tốt như Dạ Thiên ca ca vậy.

Nhưng mà đầu nàng lại đầy dấu chấm hỏi a, vì sao nàng và Dạ Thiên ca ca xuống núi đã lâu như vậy, nhìn thấy những người đi trên đường đều mặc quần áo rất kì quái. . .! Lại hại nàng luống cuống, thật không biết đây là chỗ nào, vì sao đến cả kiến trúc cũng kì quái như vậy?

Mà nói đi nói lại, quả thật khá giống với các nhân vật trong TV nha! Nhưng đó là các nhân vật cổ đại mà, làm sao thời gian có thể đảo ngược, trở lại thời gian thật lâu trước đây được?

Nghĩ đến đây, Long Thanh Thanh bật cười.

“Thật là, nơi này làm sao có thể là cổ đại được chứ! Có lẽ người dân ở đây chưa được khai hóa, cho nên ăn mặc và đồ dùng đều cực kỳ khó khăn, không thể so với sở nghiên cứu được. Nếu ta có thể khiến Dạ Thiên ca ca không chán ghét mình như thế thì tốt rồi.”

Phút chốc Long Thanh Thanh lại ủ rũ cúi đầu lầm bầm. Thật lâu sau, giống như bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, mới từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Đúng rồi! Mình nên thừa dịp Dạ Thiên ca ca đi làm công chuyện mà đi tìm số 55 và số 63! Ha ha! Đến lúc đó còn có thể giới thiệu với Dạ Thiên ca ca hai vị tỷ tỷ tốt nhất của mình. . . . Mà nói không chừng đến lúc đó Dạ Thiên ca ca sẽ cực kì vui vẻ, liền không chán ghét ta nữa.”

Long Thanh Thanh càng nghĩ càng vui vẻ, nhảy chân sáo tới bên cánh cửa, khi bàn tay nhỏ của nàng vừa chạm đến ván cửa thì đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Phải rồi, có nên lưu lại lời nhắn cho Dạ Thiên ca ca không ta?”

Nàng nhớ đến trên TV mọi người hay diễn như vậy, nhưng lại nghĩ nàng cũng không phải một đi không về, không cần lưu lại lời nhắn. Mà nàng trở về trước khi Dạ Thiên ca ca về, thì chắc là không có vấn đề gì đâu.

Long Thanh Thanh đi ra khỏi khách điểm, liền khoe ra một gương mặt tươi cười ngọt ngào, hỏi thăm người đi đường về tin tức của số 55 và số 63.

Không lâu sau, có vài tên dê xồm thấy nàng ở một mình, bộ dạng lại tú sặc khả xan(*) liền theo đuôi nàng, theo qua một đoạn đường, tiện tìm cơ hội đến gần nàng.

(*) Tú sặc khả xan : (Thành ngữ Trung Quốc) sắc đẹp thay cơm, ý là đẹp đến nỗi nhìn ngắm cũng no rồi khỏi cần ăn cơm.

“Này tiểu cô nương, ta nghe nói người đang tìm hai vị tỷ tỷ đúng không?” Trong đó có một tên ở giữa nhích lại gần nàng, vẻ mặt dâm tặc nhìn nàng hỏi.

Long Thanh Thanh nhìn đời chưa sâu, đương nhiên không nhìn ra được ý đồ của hắn. “Đúng vậy, đại thúc, người có biết họ ở đâu không?” Long Thanh Thanh ngu ngốc, lại dùng vẻ mặt chờ mong hỏi.

Người nọ thấy nàng đã cắn câu, liền hưng phấn mà xoa xoa tay: “Ha ha ha! Đừng gọi ta là đại thúc, ta năm nay mới ba mươi tám tuổi, người cứ gọi ta là đại ca là được.”

Cái gì? Ba mươi tám tuổi vẫn không chịu làm đại thúc? Thật là người kì quái a. . .!

Long Thanh Thanh cảm thấy được, đại thúc này sốt ruột quá mức thật kì quái, nhưng mà nghĩ sắp có tin tức của số 55 và số 63, nàng vẫn dần lại tính tình hỏi: “Đại thúc. . . . Ách, đại ca, người còn chưa nói cho ta biết, người có biết các nàng ấy ở đâu không?”

Long Thanh Thanh gọi một tiếng đại ca này, khiến cho lòng hắn bắn pháo hoa, vui sướng muốn chết rồi.

Vì thế hắn dõng nói: “Có nha. . .A!”

Ai ngờ hần mới nói có hai chữ, tay đã bị Long Thanh Thanh cầm lấy không rời, khiến cái mặt than của hần đỏ bừng lên, mà người qua đường bốn phía cũng đều nhìn về phía bên này, làm hần vô cùng mất tự nhiên.

Thật không ngờ tiểu oa nhi này lại không chừng mực như vậy! Ha ha ha, xem ra lát nữa huynh đệ bọn hần sẽ được hưởng thụ a.

“Thật sao? Thật sao? Đại thúc. . . . Đại ca thật sự có tin tức của các nàng ấy sao? Thật tốt quá! yahooooo!”

Vốn dĩ Long Thanh Thanh muốn ôm hần ta lớn tiếng hoan hô, nhưng nàng đột nhiên nhớ tới, lần trước khi nàng ôm ấp Long Dạ Thiên, hần có chút xấu hổ và hờn giận, vì vậy nàng mới không ôm.

Nếu vị “đại thúc” biết được nguyên nhân hần không thể ôm ấp mỹ nhân, không tức chết mới là lạ.

“Thật. . . . Thật đó.”

Vị đại ca này híp mắt, nhìn ngấm dáng người hoạt bát phần khởi của nàng, nói chuyện đã trở nên ngọt ngào, hô hấp cũng nhanh hơn rồi.

“Vậy người mau nói cho ta biết họ đang ở đâu đi.”

Sao hần biết tỷ tỷ của nàng ở đâu được chứ? Ha ha ha! Nhưng mà, nàng đã từng bước từng bước tiến vào cái bẫy của bọn hần rồi.

Sắc tâm của hần đã không nhịn nổi rồi.

“Bọn họ. . . . mà sao người không đi theo ta gặp họ a?” Hần dụ dỗ Long Thanh Thanh

Long Thanh Thanh không hề nghi ngờ gì, ngây ngốc theo sát hần đi về phía ngoại ô.

“Cái gì? Các tỷ ấy ở đây sao?” Long Thanh Thanh đi theo vị đại ca xa lạ, đi tới một căn nhà gỗ cũ nát, không dám tin hỏi lại.

Nhưng vị đại ca kia không chút nào hoang mang gạt đầu, xoa xoa tay.

“Đúng! Đúng! Không sai, tiểu cô nương, lần trước ta có nhìn thấy hai vị cô nương mặc ngân y ra vào nơi này, chắc chắn sẽ không sai.”

“Vậy sao?”

Thấy Long Thanh Thanh có biểu tình nghi vấn, vị đại ca xa lạ có chút khấn trương.

“Hay là. . . . tiểu cô nương, tự người đi vào trong không phải sẽ biết sao?”

Long Thanh Thanh nghĩ thầm, cũng đúng, không bằng cứ đi vào nhìn một cái, như vậy có thể biết số 55 và số 63 có ở nơi này không, huống chi vị đại ca xa lạ nhưng tốt bụng này dắt nàng đi một đoạn xa như vậy, nếu nàng không đi vào nhìn một cái thì thật có lỗi với hần.

“Vậy được rồi, ta đi qua gõ cửa xem.”

Vì vậy Long Thanh Thanh tiến lên gõ cửa, mới gõ vài tiếng, một bàn tay to thò ra từ khe cửa mạnh mẽ kéo nàng vào nhà.

Long Thanh Thanh kinh sợ, kêu to: “Đại ca, cứu mạng.”

Nhưng cái vị đại ca xa lạ kia lại nở một nụ cười dâm tà, không những không kéo mà còn đẩy mạnh nàng vào phòng, rồi trở tay khóa cửa lại.

“Ui da ! Người. . . . Các người muốn làm gì?”

Long Thanh Thanh bị đẩy ngã trên mặt đất đầy bụi bặm, đau nhức la to, rồi mới từ từ thích ứng với bóng đêm, thấy rõ cảnh vật chung quanh.

Bên cạnh nàng đứng bốn nam nhân, tính cả vị đại ca xa lạ kia thì tổng cộng có sáu tên.

Lúc này, Long Thanh Thanh mới biết rõ: thì ra đây là một cái bẫy có mưu tính trước.

Chỉ có thể trách nàng quá ngu ngốc! Mấy ngày hôm trước mắc bẫy số 41 một lần rồi, kết quả bây giờ lại. . . . Aizz! Nàng không phải ngu ngốc thì là cái gì?

Long Thanh Thanh tự trách đến nhả hết cả mày lại, quỳ trên mặt đất, liếc sáu người không có ý tốt kia đang đến gần nàng.

“Hắc hắc hắc hắc! Tiểu cô nương, chúng ta muốn làm gì, ngươi không biết sao?”

Sau đó vài người âm ỉ cười to, nhìn thấy ánh mắt của nàng bọn hắn lại cười càng khoa trương hơn.

Thật là, bọn họ không nói sao nàng biết được nha!

đương nhiên Long Thanh Thanh không hỏi ra miệng, bởi vì chỉ cần nghe tiếng cười càn rỡ của bọn họ, nàng liền biết tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt, làm sao có thể hỏi được chứ?

Hừ! Dù nàng có nhiều lúc ngu dốt, nhưng vẫn không ngu đến trình độ này. Long Thanh Thanh tức giận suy nghĩ.

“Yên tâm đi, mấy người bọn ta rất thương hương tiếc ngọc mà đối đãi tốt với ngươi, oa ha ha ha ha ha ha!”

Trong đó có một gã nam nhân tướng đối thấp bé, thông thả bước đến bên Long Thanh Thanh, nở nụ cười thâm đang đưa tay vuốt tóc nàng khiến nàng nhin không được xem tí ói ra tại chỗ.

Nhất là khi thấy đôi mắt nhỏ hẹp của hắn bắn ra quang mang, lại càng khiến nàng sợ hãi, mà một khi sợ hãi, nàng lại muốn. . . . muốn khóc to một trận.

“Tiểu ngu ngốc, ngươi chính là chủng người mới, không nên hơi một tí là khóc, như vậy rất mất mặt nha!”

Đột nhiên, Long Thanh Thanh nhớ đến lời mắng của số 63, lại đem cảm giác muốn khóc thu về, hít một hơi, nếu không như vậy thì nàng thật sự muốn khóc.

“Này! Từ từ! Ta tới trước, ta là người dẫn nàng ta tới đây, ta nghĩ mình có quyền lợi khai bao nàng ta chứ?”

Vị đại ca xa lạ kia chen lách qua, đập vào bàn tay của nam nhân thấp bé, những người khác cũng rất nóng vội.

“Chờ một chút, chủ ý là ta nghĩ ra, hắn là ta trước mới đúng.”

“Không! Không! không! Địa phương là ta tìm ra, ta trước mới đúng.” Cứ như vậy, sáu người bọn hắn thế nhưng lại cãi nhau.

Long Thanh Thanh thầm nghĩ: Cơ hội tốt! Ha ha! Long Thanh Thanh nàng cũng có thời điểm đột nhiên thông minh a.

Vì thế nàng lách người một cái, từ trên mặt đất nhảy lên định lao ra đập cửa bỏ chạy, đáng tiếc có người nhanh hơn, lập tức kéo nàng về áp trên mặt đất, rất ghê tởm mà cúi xuống hửi cổ nàng.

“Hô hô hô, nàng thật là thơm nha! Bọn ta không đợi được nữa rồi.”

“Không cần! tên đáng ghét này, ngươi mau thả ta ra, nếu không ta sẽ hét to lên. . . .” Long Thanh Thanh uy hiếp.

Nhưng mà, trong lòng nàng thật sự muốn khóc a.

“Hét lên đi! Ở đây không có ai, cho dù ngươi có kêu đến bể cả yết hầu cũng không có ai tới cứu ngươi, hắc hắc hắc.”

Một người khác cũng xấp lại, một cánh tay đầy lông thú nhưng bắt đầu cởi quần áo nàng ra, sờ soạng da thịt nàng.

Nàng thật sự muốn khóc, cũng rất muốn ói. . . .

“Đúng vậy! Chúng ta sao có khả năng buông tha ngươi, ngươi thật quá ngây thơ rồi.”

Không ngờ rằng tất cả sáu nam nhân đều vậy lại, vươn tay về phía nàng. . . . Oa! Nàng không nhin được nữa, vì vậy òa khóc, cũng hù sợ mấy đại nam nhân này.

“Trời đất! Tiếng khóc của nàng ta lớn quá, coi chừng bị người qua đường phát hiện, này, người đi tìm cái gì bịt miệng nàng ta lại.”

Vì thế hai người áp chế hai tay hai chân đang vung đá loạn xạ của nàng, muốn bịt miệng nàng lại.

Chỉ tiếc, Long Thanh Thanh không muốn lại phải chịu đựng cái loại đãi ngộ đáng thương này, bởi vậy không có chú ý, nhà gỗ thế nhưng lại bị lũ lụt.

A! Nhưng mà, lũ lụt không phải do mức mắt của nàng tạo thành, mà là do nàng khống chế siêu năng lực không được tốt, khiến ấy đại nam nhân trong phòng hô to cứu mạng.

Bọn hấn động sai đối tượng rồi, hu hu. . . .

3. Chương 3

“Thanh Thanh!”

Hắc y nhân sử dụng khinh công thượng thừa bay nhanh trong rừng, giọng nói hùng hậu rất không ăn khớp với vẻ mặt hung ác của hấn lúc này.

Người này a, vừa trở lại khách điểm liền phát hiện không có Long Thanh Thanh ở trong phòng. Bóng dáng Long Dạ Thiên giống như một con hắc ưng, điểm mũi chân liền bay đi tìm.

” Thanh Thanh!” Tiếng gọi vang tận mây xanh, có thể thấy được nội lực của hấn thâm hậu vô cùng, mọi người trong vòng mấy dặm đều biết hấn đang tìm người.

Không lâu sau, thân hình màu đen xoay mình, bay về phía căn nhà gỗ cách đó không xa.

” Thanh Thanh?”

Hấn nghe được từng đợt tiếng khóc, tiếng khóc kia so với tiếng gọi của hấn còn vang dội hơn. A! Công lực khóc của Long Thanh Thanh thật sự rất cao.

Long Dạ Thiên đi về phía trước vài bước, tiếng khóc của người trong nhà tự nhiên ngừng lại, hấn cau mày, dừng bước.

Bỗng dưng, Long Dạ Thiên nheo mắt, thiếu chút nữa muốn ra tay tấn công bóng dáng đang lao đến ôm hấn. Cho đến khi hấn ngửi được hương tóc nhân thật, hấn mới dừng tay, bật thốt một câu.

” Thanh Thanh?”

Tối cùng là nàng xảy ra chuyện gì vậy ?

Thân thể rúc vào trong lòng hấn vẫn run rẩy, mặc dù tiếng khóc nhỏ đi, nhưng Long Dạ Thiên biết, chắc chắn vừa rồi nàng đã gặp chuyện gì rồi, ý nghĩ này khiến tâm hấn hung hăng co rút đến đau đớn.

Lần này hấn lại không xem nhẹ cảm giác trong lòng, ngoài ý muốn chính là, đã hiểu bản thân đã động tình, hấn lại có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lại trầm mặc một lúc, quả thật Long Dạ Thiên không biết an ủi nữ nhân mít ướt như thế nào cả, nhất là một nữ hài không lớn không nhỏ như Long Thanh Thanh, hấn lại càng không biết phải dỗ làm sao.

Bởi vậy thân thể của hấn cứng ngắc một lúc, mới từ từ vươn tay, từ sau lưng ôm lấy bờ vai không ngừng run rẩy của nàng.

” Thanh Thanh, đừng. . . . đừng khóc nữa.”

Aizz, thật đúng là làm khó hấn. Một tên nam nhân sống ở trên núi từ nhỏ đến lớn, làm nhiệm vụ gian nan bậc này quả thật là hấn không đảm đương nổi a. Đi tróc nã phạm nhân đều thoải mái hơn việc này nhiều.

Thế nhưng, đáng chết, trái tim cứng rắn của hắn lại mềm xuống, đáng chết, hắn không thể bỏ tiểu nha đầu mít ướt này được. Bằng không thì hắn cũng không mang nàng từ trên núi xuống, lại còn mua đồ mới cho nàng, dẫn nàng theo bên người. Những điều này thật ra hắn không cần làm, nhưng hắn lại không thể bỏ mặc nàng được.

Càng đáng chết hơn là hắn thế nhưng lại động tâm, hắn bắt đầu muốn ôm chặt nàng, muốn có được nàng.

Trời đánh chết hắn đi! Cơ bản là hắn không nghĩ tới sẽ dẫn một cái phiền toái theo bên người, nhưng khi nàng mất tích hắn lại vô cùng lo lắng. Đây là cảm giác mà trước giờ chưa từng xuất hiện.

Hắn thật sự bị sa vào lưới tình rồi. Nhưng tiểu nha đầu này còn nhỏ tuổi như vậy, thậm chí nàng còn không biết cái gì là tình yêu. Aizz, xem ra hắn đã hiểu được, cũng lĩnh hội được rồi.

Long Thanh Thanh vừa nghe được Long Dạ Thiên đến tìm mình gánh nặng tâm lý mới hạ xuống, lại khóc oa oa một hồi mới thút tha thút thít nói.

“Bọn họ. Bọn họ nói muội là quái vật. Dạ Thiên ca ca.”

“Quái vật?”

Long Dạ Thiên chưa hiểu rõ cau mày lại.

Hắn không thích danh từ này, nhất là từ này lại đặt trên người Long Thanh Thanh. Nhất thời đôi mắt sắc bén của hắn toát ra lệ khí khiến người ta sởn gai ốc.

Long Thanh Thanh ở trong lòng Long Dạ Thiên, nghe thấy giọng nói dễ nghe giống như tự lẩm bẩm của hắn truyền đến, nàng cơ hồ muốn quên đi những khổ sở vừa rồi.

Ừm. . . Hắn ôm ấp thật ấm áp nha. Nàng thật muốn cả đời này có thể dựa vào hắn, không cần rời đi.

“Bọn họ. Chính là đại thúc, đại ca muốn sờ muội, bọn họ nói muội là quái vật.” Long Thanh Thanh xoay người, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đã khóc đến đỏ hồng lên, điềm đậm đáng yêu mà nhìn hắn khiến hắn cực kỳ đau lòng: “Dạ Thiên ca ca, muội rất giống quái vật sao?”

Con mắt đen của Long Dạ Thiên tối sầm lại, con mắt màu lam ẩn sau mái tóc thì lóe lên ánh sáng tức giận.

“Không, hoàn toàn không giống.”

Hắn không tự chủ được nâng tay xoa má nàng, thay nàng lau đi những giọt nước mắt. Hắn không biết sự quan tâm, ôn nhu chăm sóc của hắn, đã khiến tim nàng đập thật nhanh.

“Thật sao?”

“Ừ, đừng khóc nữa, sẽ xấu.”

Lời này thoát ra từ trong miệng hắn, Long Dạ Thiên vẫn không thể thích ứng được. Bởi vậy giọng nói của hắn vẫn không có cảm tình gì, nhưng Long Thanh Thanh lại cười rộ lên.

“Đúng vậy, một nữ sinh đáng yêu như muội sao có thể giống quái vật được chứ? Bọn họ thật ngu ngốc, thế mà lại nhìn nhầm.” Nàng mắng thầm.

Long Dạ Thiên nghe được lời nói của nàng, liền hơi hiểu ra. Đôi mắt vốn đã trầm xuống càng trở nên lạnh lẽo.

” Thanh Thanh.”

“Cái gì?” Nàng đáng yêu ở trong lòng hắn ngẩng đầu lên hỏi, lại khiến Long Dạ Thiên không nhịn được mà vươn tay cứng nhắc xoa nhẹ mái tóc của nàng.

Xúc cảm trong tay ngay lập tức khiến hắn yêu thích, còn có xúc động muốn ôm nàng vào lòng. Càng ngày Long Dạ Thiên càng cảm thấy mình đoán đúng, hắn thật sự biết yêu rồi.

Bởi vậy khi hắn mở miệng lần thứ hai, hắn cũng không thích giọng nói khàn khàn của mình. “Đáp ứng ta, trừ ta ra, muội không được thi triển năng lực trước mặt người khác.” (#mèo: Câu dài nhất của Dạ Thiên ca ca từ đầu tới giờ !)

Đây là vì bảo đảm an toàn cho nàng, nhưng Long Thanh Thanh lại không hiểu.

Còn Long Dạ Thiên bởi vì chính mình càng ngày càng nói nhiều mà cau mày lại, nhưng sau đó lại thích ứng được.

Bởi vì muốn đối phó với cô gái nhỏ hay tò mò Long Thanh Thanh này, không nói nhiều thì không được a!

“Vì sao?” Nàng thắc mắc.

Cuối cùng vì đã xác định được tâm ý của mình, khóe môi Long Dạ Thiên liền nhếch lên một độ cong thật nhỏ, một nụ cười khiến người ta khó nhìn ra được.

“Bởi vì bọn họ sẽ sợ hãi.” Hắn đáp.

“Vì thế bọn họ mới gọi ta là quái vật?”

Kì thật đầu óc Long Thanh Thanh rất dễ khai thông.

Long Dạ Thiên không nói. Long Thanh Thanh rất nhanh liền hiểu được ý tứ của hắn, hơn nữa nàng còn tràn đầy tự tin mà bảo đảm: “Muội biết rồi, Dạ Thiên ca ca, về sau trước mặt người ngoài ta sẽ không sử dụng siêu năng lực.”

Lúc này Long Dạ Thiên mới vừa lòng mà giang cánh tay cường tráng ra, ôm nàng đi về phía khách điếm. Hai bong bóng càng lúc càng xa, chỉ còn vọng lại âm thanh đối thoại.

” Dạ Thiên ca ca. . . . Vậy số 55 và số 63 thì có thể không? Ta cũng không thể thi triển siêu năng lực trước mặt họ sao?”

“Muội nói xem.”

” Dạ Thiên ca ca, huynh không nói làm sao muội biết!”

“Tự ngẫm lại.”

“Cái gì? Dạ Thiên ca ca!”

Ban ngày, Long Dạ Thiên giúp quan phủ bắt mấy đạo tặc gây rối trong trấn. Còn Long Thanh Thanh thì chờ trong phòng hiem khi hoạt động, vì sở thích gần đây của nàng chính là – thư pháp.

Buổi tối, đương nhiên là nàng lại quần lầy người viết chữ đẹp Long Dạ Thiên, muốn hắn dạy àng viết thêm vài chữ. Nếu không thì muốn hắn kể chuyện lòng bắt phạm nhân, nghe đến là say mê.

Càng ngày Long Dạ Thiên càng có thói quen Long Thanh Thanh ở bên. Mỗi khi đến một thành thị nào đó hắn liền tranh thủ kiếm tiền. Hắn cũng bắt đầu muốn tìm một chỗ, nghĩ cách cùng nàng trải qua một cuộc sống không lo không nghĩ. Tuy không biết suy nghĩ này bắt đầu từ khi nào, nhưng hắn thật sự rất mong muốn.

Sáng sớm hôm nay, Long Dạ Thiên đến quan phủ lĩnh tiền thưởng, lại đi tới một cửa hàng điểm tâm, nghĩ muốn mua cho Long Thanh Thanh vài món điểm tâm nàng yêu thích. Nhưng chén chỗ ngoặt hắn lại đụng phải một vị khách không mời mà đến.

“Ai nha! Long Dạ Thiên! Chúng ta thật có duyên nha! Chia tay hai ba tháng còn có thể gặp nhau nơi đất khách, có thể thấy duyên phận của chúng ta không ít.”

Người tới chính là quái công tử Tả Trọng Dịch.

Hắn, người cũng như tên. Bởi vì tác phong làm việc của hắn phóng khoáng không kiềm chế được, lại không màng đến sự ràng buộc của thể tục, khuôn mặt anh tuấn mang theo vài phần cuồng ngạo, lại có một số hành động lớn mật khiến thể nhân không chấp nhận được, khiến cho thanh danh “Quái công tử” của hắn truyền rất xa.

Công phu của hắn cũng không xuất từ danh môn chính phái, cho nên các nhân sĩ chính nghĩa không muốn giao du với hắn. Trên cơ bản hắn cùng thuộc loại người giống Long Dạ Thiên, chẳng qua là tính cách trái ngược mà thôi.

Chí ít, Tả Trọng Dịch nghĩ là vậy.

Đồng thời khi Long Dạ Thiên nhìn thấy hần, bước chân cũng không dừng lại, hần nghiêng người tiếp tục bước đi.

“Chờ một chút! Long Dạ Thiên! Sao ngươi vẫn là cái bộ mặt lạnh nhạt giống trước kia nha?” Nhưng mà Tả Trọng Dịch lại thích nói chuyện với cái hũ nút này, bởi vậy mới theo đuôi hần bước vào cửa hàng điểm tâm.

Nói đi nói lại, hần biết rõ bản thân không được hoa nhênh, lại cứ thích đem mặt nóng dán mông lạnh, hơn nữa lại làm không biết mệt. Chỉ sợ cũng chỉ có hần mới dám như vậy.

“Chắc chắc! Long Dạ Thiên, mới chia tay mấy tháng, khi nào thì ngươi thích ăn mấy thứ đồ ngọt này rồi?”

Tả Trọng Dịch đi bên cạnh, vừa lắc đầu nhìn những món điểm tâm ngọt ngào, vừa kinh dị mà nhìn Long Dạ Thiên chọn điểm tâm rồi kêu lão bản bọc lại.

“Ôi trời! Long Dạ Thiên, một mình ngươi ăn nhiều điểm tâm như vậy sao? Cẩn thận đau bao tử, cũng không tốt cho thân thể.” Tả Trọng Dịch lại cùng Long Dạ Thiên đi ra khỏi cửa hàng điểm tâm.

Long Dạ Thiên vẫn không để ý đến hần, mặc kệ hần ta lăm bầm lườm bầu một mình như đứa ngốc đi theo hần.

Sau đó, trong đầu Long Dạ Thiên xuất hiện một ý nghĩ làm hần kinh ngạc, khiến hần phải liếc nhìn Tả Trọng Dịch một cái.

Bởi vì hần cảm thấy, Tả Trọng Dịch và Thanh Thanh rất giống nhau. Cả hai bọn họ đều nói nhiều, cứ ríu rít không ngừng.

Mà thật không may, hần lại không thích tính bép xép nhiều lời của Tả Trọng Dịch. Lại nghĩ, Long Thanh Thanh thật sự may mắn hơn.

Tả Trọng Dịch vẫn theo hần vào khách điểm, mãi đến khi hần định bước vào phòng Long Dạ Thiên, mới bị tên Long Dạ Thiên luôn luôn không phản ứng này ngăn lại.

“Long Dạ Thiên! Người tới là khách, chẳng lẽ ngay cả mời ta uống một chén nước ngươi cũng không chịu sao?”

Long Dạ Thiên vốn muốn trả lời hần ta hai chữ: Không có!

Nhưng thiên hạ trong phòng vội vàng chạy đến đây.

“Dạ Thiên ca ca !”

Long Thanh Thanh giống như chú chim nhỏ đã tìm được tổ của mình, nàng lao vào lòng Long Dạ Thiên, ôm mãi không chịu buông ra, hoàn toàn không phát hiện Tả Trọng Dịch đang đứng một bên trừng to mắt như cái chuông đồng.

” Thanh Thanh.”

Long Dạ Thiên giang hai tay ôm nàng, phòng ngừa nàng té ngã. Hành động che chở tự nhiên không chút giả tạo khiến cho Tả Trọng Dịch phải bật cười.

“A! Long Dạ Thiên, đến bây giờ ta mới biết, thì ra ngươi cũng không phải người không để mắt tới mỹ nhân.”

Hần chỉ chỉ tiểu mỹ nhân trong ngực Long Dạ Thiên. Mà Long Dạ Thiên nghe xong lời hần nói liền trừng hần, khiến hần cười to ra tiếng.

Trước kia hần quần lấy Long Dạ Thiên, là vì hần muốn xóa đi sự cô độc và tịch mịch trong đôi mắt kia. Nhưng hần lại không dự đoán được chỉ có cách mấy tháng, tình huống liền chuyển biến lớn.

Thật là bội phục nha~ Bây giờ hần đối với nữ tử trong ngực Long Dạ Thiên, quả thật là vô cùng vô cùng hứng thú rồi.

” Dạ Thiên ca ca, huynh ấy là bằng hữu của huynh à ?”

Tiểu nha đầu Long Thanh Thanh này cuối cùng cũng phát hiện người thứ ba đáng thương đứng bên cạnh, vì thế Tả Trọng Dịch liền mặt mày hớn hờ.

“Ừ, huynh là bạn chí cốt của hần, tên là Tả Trọng Dịch. Mà nói đến giao tình của huynh với hần a, là từ” Hần lại lẩm miệng giới thiệu bản thân, lại bị giọng nói nén giận của Long Dạ Thiên cắt ngang.

“Không phải ngươi phải đi về sao?”

Nhưng hần vừa nói xong thì Tả Trọng Dịch lại hét to lên, tay chân khua khua rất khoa trương.

“Không thể nào! Long Dạ Thiên, thì ra cũng có một người nói vượt quá bảy chữ! Ha ha ha, xem ra ta đã có thể có thể đòi nợ của đám người đánh bạc với ta rồi.”

Thì ra, ở trên giang hồ có một tin đồn vô căn cứ, nói Long Dạ Thiên không phải không muốn nói chuyện, mà căn bản là hần bị câm điếc.

Cho nên Tả Trọng Dịch, người nghe được Long Dạ Thiên nói chuyện, liền đi cá cược với người ta. Nếu có một ngày Long Dạ Thiên có thể nói ra một câu từ bảy chữ trở lên, thì Tả Trọng Dịch hần liền thắng một trăm lượng.

Ha ha! Xem ra, cuối tháng này hần lại kiếm thêm chút đỉnh rồi.

Long Dạ Thiên nghe vậy thì thì nhướn mày tròng mắt khiến hần cười to, mà Long Thanh Thanh thì kéo tay áo của hần, hỏi: “Đánh bạc là gì vậy?”

Lời này vừa ra lại làm Tả Trọng Dịch ngây người.

“Đánh bạc là cái gì. . . . Ha ha, tiểu nha đầu, muội cứ kêu Long Dạ Thiên giải thích uội nghe nha?” Hần vô cùng gian trá mà kéo Long Dạ Thiên xuống nước.

Long Dạ Thiên cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, liền nói với Long Thanh Thanh đang đầy dấu chấm hỏi trên mặt: “Huynh không biết.” Vứt vấn đề lại cho Tả Trọng Dịch.

Ha ha ha! Hần cũng muốn nhìn xem, tên Tả Trọng Dịch này có dám ở trước mặt hần dạy hư Long Thanh Thanh không.

Đương nhiên Tả Trọng Dịch rất thức thời mà hàm hàm hồ hồ luôn câu hỏi của Long Thanh Thanh. Ai bảo hần còn trẻ, không muốn cứ như vậy mà hồn về địa phủ dưới Sát Thần kiếm của Long Dạ Thiên a.

Ngay sau đó Long Thanh Thanh đã bị những món điểm tâm Long Dạ Thiên mang về hấp dẫn, vui vẻ mà ăn như lang như hổ. Lúc này Tả Trọng Dịch mới kéo Long Dạ Thiên qua một bên thì thầm nói nhỏ.

” Long Dạ Thiên, lần này ngươi gặp phiền toái lớn, ngươi đã biết chưa?”

Long Dạ Thiên cau mày lại, liếc nhìn hần ta, giống như đang nói: Ta thì có cái phiền toái gì?

Tả Trọng Dịch không hổ đã ở bên Long Dạ Thiên lâu như vậy, đọc hiểu được ý tứ trong mắt hần, nên mở miệng nói: “Người của Chương gia bảo muốn lấy mạng ngươi, này không phải là phiền toái sao?”

Hần biết võ công của Long Dạ Thiên rất cao cường, dường như không có cực hạn. Nhưng mà hiện nay Long Dạ Thiên lại dẫn theo cái tiểu con riêng Long Thanh Thanh này, chuyện như thế nào còn chưa biết được.

“Chương gia bảo?”

“Đúng! Không sai! Có phải ngươi không tiếp nhận sinh ý của người ta không?”

Long Dạ Thiên lại tròng hần một cái, để hần nói tiếp cho hết.

“Bây giờ người ta vì việc này mà liều mạng với người kia kia. Nhưng mà, nguyên nhân chủ yếu, nghe nói là vì người làm bị thương người của Chương gia bảo. Ta nghĩ là. Bọn họ muốn mạng của ngươi là thật, mấy lý do kia bắt quá là lấy cớ thôi, bản thân ngươi phải cẩn thận một chút.”

Sau đó, Tả Trọng Dịch tốt bụng liền đảo mắt qua Long Thanh Thanh, thấp giọng nói: ” Người của Chương gia bảo làm việc cũng không quang minh chính đại gì, cái mạng nhỏ của tiểu nha đầu kia. người nên trông nom cho tốt, dù gì năng cũng rất quan trọng đối với ngươi.”

Long Dạ Thiên quay đầu nhìn Long Thanh Thanh một cái, mà nàng cũng giống như cảm ứng được, ngừng khuôn mặt nhỏ còn dính vụn bánh ngọt, ngây thơ cười với hắn.

Một cảm giác ngọt ngào len lỏi qua tứ chi, khiến tim hắn cũng tràn ngập ôn nhu, muốn thờ ơ cũng không được.

“Ta biết rồi, cảm ơn.” Bỗng nhiên Long Dạ Thiên mở miệng nói.

Tả Trọng Dịch lại cả kinh, ngạc nhiên không thôi.

“Tiểu oa nhi này giỏi thật, ta muốn thay đổi cái tính quái gở của ngươi lâu rồi mà không làm được. Mà muội ấy chỉ ở với ngươi ngắn ngủi có mấy ngày liền có hiệu quả. Ha ha! Có lẽ ta nên ném hai người các ngươi tới nơi hoang sơn dã lĩnh mà sống, để xem các ngươi có thể tóe ra một đám nhóc con đầu củ cải hay không.” (#mèo: ta phục ca này, “tóe ra một đám nhóc” :sofunny:)

“Ngươi.”

Long Dạ Thiên không ngờ rằng hắn ta có thể nói ra những lời như vậy, liền trừng mắt với hắn ta, khuôn mặt anh tuấn lại từ từ ửng đỏ.

Tả Trọng Dịch tin tưởng, Long Dạ Thiên nhất định rất muốn đặt Sát Thần kiếm lên cổ hắn mà kéo xuống một phen. Ha ha! Đáng tiếc, từ trước đến nay Long Dạ Thiên luôn bó tay với hắn, cho nên hắn vẫn thấy được rồi liền thôi, nhân cơ hội chạy trốn chết đi!

” Dạ Thiên ca ca, huynh ấy đi về nhà hả?”

Long Thanh Thanh ăn xong một đồng điểm tâm trên bàn, nhìn thấy Tả Trọng Dịch rời đi, nàng lại dư thừa tinh lực nhảy đến bên cạnh Long Dạ Thiên, đồng thời nhìn hắn đang thu dọn đồ đạc.

“Muội ăn xong rồi ?”

Thời điểm đối mặt với Long Thanh Thanh, khóe miệng Long Dạ Thiên luôn luôn mỉm cười nhàn nhạt, cũng không khiến người ta chú ý đến.

“Ừm.” Nàng nhu thuận gật gật đầu, tùy ý để bàn tay to của Long Dạ Thiên lau lau điểm tâm khóe môi, hơn nữa còn rất hưởng thụ, đôi mắt đo cũng thiếu chút nữa nhắm lại.

“Muội ở trong phòng tập viết chờ huynh, huynh đến quan phủ báo trước một tiếng, rồi đi mua con ngựa, chúng ta liền ly khai nơi này.”

Long Thanh Thanh nghe được hai chữ “mua ngựa” liền trừng to mắt.

“Mua ngựa? Người ta cũng muốn đi, Dạ Thiên ca ca!”

Nàng đến nơi này, chỉ nhìn thấy người khác cưỡi ngựa, còn nàng thì chưa từng cưỡi ngựa, đương nhiên rất tò mò. Cho nên, nếu Dạ Thiên ca ca nói mua, nhất định nàng phải đi thêm xem một tí.

“Không được.” Hắn quả quyết từ chối.

Nếu lại xảy ra chuyện giống lần trước, hắn không bị đau tim mới là lạ.

” Dạ Thiên ca ca~ ~ ~ ”

Long Thanh Thanh lại xuất tuyệt chiêu của nàng lắc lắc tay áo hắn làm nũng, nhưng không có nhiều tác dụng, lại bị câu nói tiếp theo của hắn chặn lại.

“Muội phải ngoan ngoãn, ta mới mang muội đi tìm người.”

Hắn nói chuyện vẫn đơn giản ngắn gọn như vậy. Nhưng mà Long Thanh Thanh lại hiểu ý tứ của hắn: Nàng phải ngoan ngoãn chờ hắn ở khách điểm, hắn mới mang nàng đi tìm số 55 và số 63. Vì thế nàng vừa nghe lời này xong, gương mặt đã ỉu xiu rồi.

” Dạ Thiên ca ca. ”

Nàng còn muốn vùng vẫy, nhưng vẫn bị Long Dạ Thiên chặn lại.

“Không được.”

Bởi vậy nàng đành phải ngoan ngoãn ở lại khách điểm, nhìn theo bóng dáng màu đen của hắn dưới đường, chu cao cái miệng nhỏ nhắn, vô cùng buồn phiền.

“Thật đáng ghét, người ta chỉ muốn nhìn con ngựa một chút thôi mà cũng không cho người ta theo.” Cái miệng nhỏ hồng hồng của Long Thanh Thanh lẩm bẩm lâu bầu.

Nhưng sau đó, nàng lại từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Đúng rồi! Dạ Thiên ca ca không ình đi, thì mình len lén đi theo nha! đến lúc đó cho dù Dạ Thiên ca ca muốn đuổi mình trở về cũng quá muộn rồi, cho nên chắc chắn mình có thể đi cùng huynh ấy đi mua ngựa. . . . Ye !”

Long Thanh Thanh hoan hô một phen, liền vội vàng chạy xuống lầu đi theo.

Sau một lúc lâu, chạy, chạy, bóng dáng nho nhỏ của Long Thanh Thanh đứng im một chỗ nhìn quanh, mới phát hiện bản thân mình đi sai đường rồi.

“Chết rồi! Chết rồi! Sao lại không nhìn thấy Dạ Thiên ca ca đâu, huynh ấy đi nhanh quá a. . . . không theo kịp rồi.”

Nàng nhìn quanh bốn phía, vẫn không thấy bóng dáng màu đen của Long Dạ Thiên đâu.

Lần này nàng phiền toái lớn rồi, bởi vì nàng phát hiện. . . . Éc, hình như nàng bị lạc đường, hỏng bét rồi!

“Làm sao đây? Làm sao đây?”

Nhìn mấy ngã rẽ trước mắt, Long Thanh Thanh luồn cuống tay chân, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Dạ Thiên ca ca rõ ràng muốn nàng chờ hắn ở khách điểm, nàng lại chạy đi theo dõi hắn, hơn nữa còn lạc đường. Aizz! Nàng quả thực không phải là phiền toái bình thường, ngốc quá mà!

Thân hình nhỏ lại dạo qua một vòng, đi về phía trước một đoạn.

Oa! Lại là ngã tư đường, nàng sắp điên rồi, thật muốn tùy tiện tung đồng xu là chọn đại một phương hướng, đáng tiếc. . . . Trên người nàng một đồng cũng không có thì làm sao chọn đường được nha? Vì thế Long Thanh Thanh lấy đại một nhánh cây trên mặt đất, sau đó ném đi.

“Ừ, quyết định đi đường này.”

Nàng thấy nhánh cây chỉ về con đường phía bên phải liền vội vàng vàng đi theo đường đó.

Nhưng đến khi nàng trở về chỗ cũ đến lần thứ năm thì đã khản trương đến bật khóc: “Dạ Thiên ca ca! Huynh ở đâu? Sao huynh còn chưa đi tìm Thanh Thanh. Hu hu. Thanh Thanh rất sợ.”

Nàng ngơ ngác ngác đi nhầm vào một rừng cây, rừng cây rất lớn, gió thổi lá cây vang sào sạt, nàng chỉ có một mình trong rừng, đương nhiên sẽ sợ hãi.

Không lâu sau nàng chịu không nổi liền khóc lên giống như con nít.

Mãi cho đến khi nàng nghe được một âm thanh kì quái, mới tạm thời hấp dẫn lực chú ý của nàng.

Bỗng nhiên, trong khi Long Thanh Thanh còn chưa kịp phản ứng, một người bỗng nằm úp sấp trên người nàng, đè nàng ngã xuống đất, khiến nàng hô to cứu mạng.

“Cứu mạng! Cứu mạng. Người thật nặng a.”

Long Thanh Thanh hô to vài tiếng cứu mạng, lúc bình tĩnh nhìn lên, phát hiện trên thân thể người này rất ấm áp, lại không khách khí đẩy hắn ra, lúc này mới phát hiện người hắn chảy đầy máu.

“Dạ. Dạ Thiên ca ca!”

Toàn thân hắn mặc đồ đen, lại có một thanh kiếm màu đen, này không phải Long Dạ Thiên thì là ai chứ?

Long Thanh Thanh lại bắt đầu khóc lên, âm thanh kia lớn đến nỗi nếu ở đây có người chết, sẽ đội mồ sống dậy mà kháng nghị.

“Thanh. . . . Thanh Thanh.”

Long Dạ Thiên ho ra một búng máu, vốn muốn nói nàng đừng khóc nữa, nhưng là ánh mắt của hắn đã mờ đi rồi, càng không cần nói đến thể lực. Bây giờ chỉ sợ ngay cả đứng dậy cũng rất khó khăn, chứ đừng nói đến là chạy về trần.

“Hu hu hu. . . . Dạ Thiên ca ca. . . . Người ta không muốn huynh bị thương Người ta không muốn. . . .”

Nhìn thấy Long Dạ Thiên bị thương nặng, máu chảy không ngừng, nước mắt Long Thanh Thanh giống như sông, oa oa khóc to.

Mà lòng nàng cũng rất khổ sở. . . . giống như bị xe ngựa cán qua, đau muốn chết. Dường như khi Dạ Thiên ca ca đổ máu, nàng cũng cảm thấy đau.

” Thanh Thanh. . . . Đừng Khóc.”

Hắn vươn tay muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng lại lực bất tòng tâm.

” Dạ Thiên ca ca. . . . Hu hu. . . . Huynh đừng cử động. . . . Muội. . . . Muội lập tức đi tìm người đến giúp. . . . Hu hu hu. . . . Muội lập tức đi”

Long Thanh Thanh đang muốn buông tay hắn ra, đi tìm người hỗ trợ, Long Dạ Thiên liền nhả ra một ngụm máu, ho vài cái rồi ngất đi.

” Dạ Thiên ca ca! Oa!”

Long Thanh Thanh khóc đến muốn ngừng mà không được, vang tận mây xanh. Giờ phút này nếu không phải Long Dạ Thiên đã ngất đi, hắn sẽ ước tốt nhất là tai mình bị ù một lát, sẽ không thể nghe được bất cứ âm thanh gì rồi.

” Dạ Thiên ca ca. . . . Hu hu hu. . . . huynh không được chết. . . . Không thể. . . . Nếu huynh chết rồi. . . . Huynh nói Thanh Thanh phải sống một mình thế nào đây. . . . Oa Oa Người ta không muốn”

Nàng nghĩ đến cảnh sẽ sống cô độc một mình, liền chịu không được, khóc đến càng thảm thiết.

“Người ta mang huynh đi tìm thầy thuốc. . . . Hu hu. . . . Người ta lập tức mang huynh đi tìm thầy thuốc. . . . Chữa tốt cho huynh. . . . Sau đó. . . . Sau đó chúng ta mãi sống cùng nhau. . . . mãi mãi bên nhau.”

Nói dứt lời, Long Thanh Thanh bắt đầu công, lôi, kéo thân thể Long Dạ Thiên, muốn mang hắn về trần cầu y chữa bệnh.

Nhưng nàng là nữ hài tử, sức lực vốn không lớn, bởi vậy nàng cố gắng rất lâu, Long Dạ Thiên mới dời đi một chút, lưu lại một vết máu thật dài.

“Hu hu hu. . . . Dạ Thiên ca ca. . . . Người ta không muốn huynh chết. . . . Không cần. . . . huynh chết rồi. . . . Người ta làm sao bây giờ?”

Trong lòng nàng suy nghĩ, mấy ngày nay chung sống Long Dạ Thiên, rất vui vẻ, không lo không nghĩ, quả thật sở nghiên cứu không thể sánh bằng.

Bây giờ nàng rốt cục hiểu rõ vì sao số 55 cố ý muốn trốn khỏi sở nghiên cứu. Bên ngoài đích thật là tự do hơn trước kia rất nhiều.

Hơn nữa, nàng còn gặp được Dạ Thiên ca ca, nàng không muốn mất đi hắn. Bởi vì nàng thật sự rất thích, rất thích hắn. . . . Tuy nhiên nàng không biết, đây chính là chuyện yêu đương mà trên TV thường nói. . . . Nàng mặc kệ tất cả, chỉ muốn cứu Dạ Thiên ca ca thôi, sau đó sống chung một chỗ với hắn. . . . Nàng chỉ muốn như vậy mà thôi.

Vóc dáng nho nhỏ lôi kéo một đại nam nhân đang hôn mê, Long Thanh Thanh dùng toàn bộ sức lực vừa đi vừa té, cũng không biết đã đi được bao xa rồi.

Nàng chỉ biết vừa đi vừa khóc, vừa đi vừa hô.

“Cứu. . . . Cứu Dạ Thiên ca ca đi. . . . Có ai không. . . . Hu hu. . . . Xin các người. . . . Xin các người cứu huynh ấy. . . . Làm ơn.”

Khóc hô nện nổi cuống họng khô rát, lại có kỳ tích xuất hiện.

Không biết có phải ông trời thật sự nghe được lời cầu nguyện của nàng hay không, ở phía trước xuất hiện một thôn xóm nhỏ.

Long Thanh Thanh nhìn thấy từ trong thôn có một vị lão bá bá đi ra, ngay lập tức chạy tới cầu cứu.

“Lão bá bá! Van cầu người cứu Dạ Thiên ca ca! Làm ơn mà. . . . ” Lời vừa dứt liền lôi kéo ông cụ đi qua cứu người, thật đúng là làm khó lão nhân gia hần rồi.

4. Chương 4

“Số 77? Làm sao muội có thể ở đây?”

Thật không ngờ số 63 đã thất lạc từ lâu thế nhưng lại xuất hiện ở cửa thôn, mà đi phía sau nàng ấy là một nam tử vũ khí hiên ngang.

“Số 63.”

Long Thanh Thanh vừa nhìn thấy là người quen, vội vàng chạy qua, thiếu chút nữa làm ngã số 63, mà số 63 cũng đã có tên mới - Lục Thập Tam [*].

Nàng ấy phải dựa vào ngực Mục Chấn Hạo mới ổn định được thân thể vừa bị Long Thanh Thanh ôm chầm.

“Số 77! Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì vậy? Muội mau nói cho tỷ biết đi, hần ta là. . . . A! Là người áo đen đã cứu chúng ta, Chấn Hạo!”

Số 63 xoay người nói chuyện với nam tử anh tuấn cao lớn này giờ vẫn đứng sau lưng, nam nhân kia ngay lập tức cười với nàng ấy.

“Ta biết rồi, tiểu Phấn nhi.” Hần lập tức nâng tay lên, nói với hai nam nhân đứng bên cạnh: “Pháp quân, mang hần vào trong thôn. Ngọc Tu, cứu hần.”

Long Dạ Thiên chính là ân nhân của của Mục gia bảo, ân tình này bọn họ nhất định phải báo.

Mấy canh giờ sau, thương thế của Long Dạ Thiên đã ổn định. Còn Long Thanh Thanh khóc đến mệt mỏi, đang ghé vào bên giường của hần không chịu rời đi.

Cuối cùng, nàng vẫn không chống đỡ nổi mà ngủ thiếp đi.

Long Dạ Thiên vẫn cứ nửa tỉnh nửa mê, đến giữa đêm hần mới hoàn toàn tỉnh lại.

“Ừm.”

Mới mở mắt hần đã nâng cao lòng cảnh giác, đánh giá bốn phía. Cho đến khi nhìn thấy Long Thanh Thanh ghé vào cạnh giường ngủ, ánh mắt hần mới nhu hòa xuống.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu khi ngủ của Long Thanh Thanh không có tí phòng bị nào, Long Dạ Thiên thoáng chốc thấy say mê, không giám làm ồn đến nàng. Nếu không phải đột nhiên lồng ngực Long Thanh Thanh ngột ngạt ho ra tiếng, chắc chắn Long Thanh Thanh sẽ ngủ đến sáng.

” Dạ Thiên ca ca.”

Long Thanh Thanh giống như con nít xoa xoa mắt, giọng nói trong trẻo hây còn ngái ngủ, vậy mà đã quan tâm đến hân, tiến nhanh tới sờ trán hân xem hân có phát sốt không.

” Thanh Thanh.”

Long Dạ Thiên kéo bàn tay nhỏ bé của nàng xuống, nhìn sâu vào đôi mắt lo lắng kia. . . . Hân rất muốn. . . . Hân rất muốn có được cô bé đáng yêu này, muốn nàng ở bên cạnh hân cả đời.

” Dạ Thiên ca ca, huynh khỏe hơn chưa?”

Nàng không hề phát hiện trong đôi mắt một đen một lam kia của Long Dạ Thiên lóe lên ánh sáng kì lạ. Sau khi xác định hân không phát sốt, nàng vội vàng rót một chén nước để hân đỡ khát.

Đến khi Long Dạ Thiên nằm xuống lần thứ hai, hân mới mở miệng: “Thanh Thanh, nghỉ ngơi đi.”

Biết rõ là hân sợ nàng mệt mỏi, nhưng nàng vẫn cố chấp lắc đầu, phùng má, giống như đang tức giận.

“Người ta không muốn, người ta muốn ở đây cả đêm với Dạ Thiên ca ca. Dạ Thiên ca ca đi đâu, Thanh Thanh cũng ở đó. Dạ Thiên ca ca đừng hòng bỏ Thanh Thanh lại một mình.”

Nói cách khác, sau khi trải qua sự kiện lần này, vô luận như thế nào Long Thanh Thanh cũng phải bám hân, giống như cao da chó, phải dính hân thật chặt.

Long Dạ Thiên nghe vậy cả người run lên, một cảm giác vô cùng ngọt ngào lan tỏa khắp người, khiến cho hân muốn ôm lấy thân thể của nàng, ném nhuyển ngọc ôn hương của nàng.

Chỉ là, bây giờ hân đang phải đối mặt với nguy hiểm. Chương gia bảo thể nhưng lại mua chuộc người của quan phủ, hạ độc vào chung trà hân uống rồi tập kích, khiến bản thân hân bị trọn thương, không có cách nào bảo vệ nàng tránh khỏi thương tổn.

Bây giờ chỉ còn một biện pháp khả thi, là để cho nàng rời khỏi hân. Đi theo Lục Thập Tam và Mục Chấn Hạo nàng mới có thể an toàn. Nhưng giờ phút này đối mặt với nàng, Long Dạ Thiên vẫn không thể nói nên lời nhần tâm đuổi nàng đi được, nhìn cặp mắt gấu mèo kia của nàng, hân cũng chỉ đành dần lại lời nói.

“Gaoan, đi ngủ đi.”

Hân không muốn Long Thanh Thanh mệt, nhưng Long Thanh Thanh cũng không muốn hân rời khỏi tầm mắt của mình, vì vậy chỉ ngồi tại chỗ mím môi.

“Muội không đi, trừ khi Dạ Thiên ca ca không cần muội, nếu không muội tuyệt đối không đi.”

Có trời mới biết cảm giác vừa chua vừa đắng là cái gì, nhưng nàng không muốn ném lại một lần nữa.

Hai tay nàng đặt lên đầu gối, cúi thấp đầu, cắn cắn môi dưới. Nàng cứ thế tình nguyện ngồi đây với hân, cùng trải qua với hân.

Long Dạ Thiên nheo mắt, tâm tình phức tạp.

Không! Không được! Hân vẫn muốn thực hiện biện pháp kia, hân không thể để tình hình xảy ra đến mức không thể vãn hồi được. Chết tiệt, hân không muốn liên lụy đến nàng.

“Ta không cần ngươi nữa!” Long Dạ Thiên đành phải buộc chính mình cứng rắn nói ra, khiến Long Thanh Thanh đột ngột ngắc mặt, cặp mắt mở lớn, dường như không thể tin được.

Hân chỉ có mỗi biện pháp này, nếu không với tình trạng bám hân của Long Thanh Thanh như bây giờ, muốn nàng để hân một mình đối mặt với nguy hiểm là khôn có khả năng, chắc chắn nàng sẽ ở lại bên cạnh hân.

” Dạ Thiên ca ca, huynh. . . . huynh nói gì vậy?” Giọng nàng run rẩy hỏi.

Có phải nàng nghe lầm lời của huynh ấy không? huynh ấy thế nhưng. . . . thế nhưng thật sự muốn đuổi nàng đi? Rời khỏi nàng? Không! Chắc chắn nàng nghe nhầm rồi! Chắc chắn là vậy.

Long Dạ Thiên khép mắt lại.

Có trời mới biết, đây là quyết định khó khăn nhất cũng là bi thương nhất của hân.

Hắn rất rõ ràng, hắn yêu tiểu nha đầu Long Thanh Thanh không biết gì này, nhưng đồng thời, hắn cũng phải nếm trải cảm giác đau lòng.

” Thanh Thanh, ta không cần ngươi nữa.” Hắn xem nhẹ sự đau đớn trong lòng, nói thêm một lần nữa.

Long Thanh Thanh sững sờ thật lâu, cố gắng mỉm cười.

” Dạ Thiên ca ca, huynh đang nói đùa phải không?”

Sai rồi! Nàng ở chung với Dạ Thiên ca ca lâu như vậy, nên biết hắn căn bản không nói đùa.

Nhưng giờ khắc này, nàng lại hi vọng hắn chỉ nói đùa thôi. Bởi vì tâm nàng đau, đau quá. Chỉ vì hắn nói hắn không cần nàng, tâm của nàng. . . đau đến nỗi không nói ra lời rồi.

“Không phải đùa.”

Tàn nhẫn! Hắn phải tàn nhẫn!

Bởi vì hắn vẫn không có biện pháp hồi phục công lực để bảo vệ nàng, cho nên hắn phải tàn nhẫn. Bởi vì nàng vẫn không biết tình cảm của nàng đối với hắn là mê luyến nhất thời hay là thật sự động tâm, cho nên hắn nhất định phải tàn nhẫn.

Hắn không muốn tương lai Long Thanh Thanh hối hận. Cũng không muốn đến khi nàng tìm thấy tình yêu thật sự của mình, lại có bất luận ràng buộc gì. Hắn cũng không còn trẻ tuổi nữa, cũng không giống Long Thanh Thanh còn đang tuổi thanh xuân, hắn phải lý trí, đây là trách nhiệm hắn nên nhận, hắn không thể chết tiệt mềm lòng. (#mèo: Người đi chết đi Long Dạ Thiên)

Long Thanh Thanh nghe vậy, những giọt nước mắt long lanh tích tụ trong hốc mắt, rơi xuống. Tất nhiên, nàng không thể cảm thụ được bi ai của Long Dạ Thiên.

Nàng chỉ biết. . . . Thì ra Long Dạ Thiên ghét nàng hay khóc, ghét nàng phiền toái, bây giờ thật sự không cần nàng nữa rồi. Vậy nàng. . . . Nàng nên làm gì bây giờ?

“Ta không muốn! huynh nói vậy!” Long Thanh Thanh khổ sở la lên: “Không phải huynh đặt tên cho người ta sao, rồi còn ôn nhu bên cạnh người ta. . . . hu hu hu. . . . Huynh đừng đuổi người ta đi. . . . Người ta. . . . Người ta hứa sẽ thật ngoan ngoãn. . . . Sẽ không gây rắc rối nữa.”

Thật sự không muốn rời khỏi hắn. Thật muốn khóc òa lên, thật muốn nhào vào lòng hắn.

Tóm lại, mặc kệ hắn chán ghét nàng, muốn đuổi nàng đi, nàng. . . . hu hu hu Rất thích Long Dạ Thiên a. . . . !

“Ta muốn người rời đi, ngay lập tức!”

Long Dạ Thiên tựa đầu sát tường, không muốn nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn đầm nước của Long Thanh Thanh.

Nghe thấy rõ ràng. Long Thanh Thanh không dám tin lắc lắc đầu, lùi về sau vài bước, tay che miệng, thiếu chút nữa đụng vào chân ghế nàng mới lao đảo xoay người chạy ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn mỗi Long Dạ Thiên ru rú trong chăn, thân mình bị thống run rẩy.

Có trời mới biết, bỏ rơi nàng, giống như bỏ rơi miếng thịt trên người hắn vậy. Nàng sẽ không biết, sẽ không biết!

Đầy Lục Thập Tam đang đứng trong đại sảnh lo lắng ra, Long Thanh Thanh chạy nhanh đến rừng trúc cách thôn không xa, òa lên khóc thảm thiết, nàng chưa từng đau khổ như vậy.

Vì sao Long Dạ Thiên muốn nàng rời đi, lòng của nàng liên đau đến như vậy? Nàng không biết, thật sự không biết, nàng chỉ biết nàng không muốn rời khỏi Long Dạ Thiên, vĩnh viễn không muốn!

Nàng rất thích nhìn hắn mỉm cười, thích động tác phát áo choàng của hắn, thích hắn ôn nhu nói chuyện, thích bộ dạng hắn xoa xoa tóc nàng. Nhưng là vì sao đột nhiên hắn không cần nàng, nàng thật sự không biết!

Vấn đề này, cho dù cái đầu nhỏ của nàng có suy nghĩ đến nỗi tung cũng không tìm được đáp án.

Không biết là đã qua bao lâu, nàng khóc cũng đã mệt mỏi rồi.

Lê bước chân, nàng muốn trở về tìm Lục Thập Tam hỗ trợ giải quyết vấn đề, nhưng nàng lại sợ bản thân nhìn không được mà đi xem thương thế của Long Dạ Thiên, lại khiến hấn tức giận. Cho nên nàng lại bước sâu vào trong rừng.

Trở về muộn một chút thì tốt hơn, chờ đến khi Dạ Thiên ca ca hết giận, lại tìm Lục Thập Tam khuyên nhủ, có lẽ Dạ Thiên ca ca sẽ không đuổi nàng đi nữa.

Nàng ngu ngốc nghĩ như vậy, nhất thời đau đớn trong lòng giảm đi rất nhiều.

Vì vậy nàng bước nhanh chân, đi đến bên bờ suối nhỏ. Chỉ cần dùng năng lực khống chế nước bắt mấy con cá tươi ngon mang về nấu canh cho Dạ Thiên ca ca uống, thì thương thế của hấn chắc chắn sẽ nhanh khỏi.

Thân thể của hấn tốt lên, thì tâm tình cũng sẽ tốt, mà tâm tình hấn tốt thì nàng có thể đi theo hấn cả đời rồi.

Hì hì! Cái chủ ý này thật tốt.

Tiểu nha đầu trong trắng như tờ giấy Long Thanh Thanh này, vừa suy nghĩ làm sao trở về bên cạnh Long Dạ Thiên, vừa gia tăng bước chân, chỉ nghĩ muốn khôi phục nụ cười trên mặt Long Dạ Thiên sớm một chút.

Nàng đi tới đi lui khắp nơi xông loạn, thế mà thật sự tìm thấy con suối nhỏ kia, quả thật muốn nhảy dựng lên hoan hô rồi.

Hắc hắc hắc, nàng vậy mà cũng có lúc gặp vận cứt chó [**], cười đến không khép miệng lại được.

[*]#mèo: giải thích tí nhé ^^ : 63 đọc là Liùshísān (六十三), Liù là số 6. Còn Lục Thập Tam đọc là Lùshísān (陆十三), Lù là họ Lục . Tuy nhiên, phiên âm Hán Việt đều là . . . lục thập tam. Cho nên mới nói Lục Thập Tam là tên mới của số 63 :) , tên của chị này “cùi mía” nhất trong ba chị =)))

[**] #mèo: người Trung Quốc quan niệm gặp cứt chó là gặp hên !

Nàng mỉm cười, đang muốn sử dụng siêu năng lực thì đột nhiên thu tay, xoay người lại.

“Là ai? Mau ra đây!” Nàng nhìn chằm chằm bụi cỏ đang lay động, hô lên.

Nổi danh hồ đồ Long Thanh Thanh cũng sẽ có phản ứng lợi hại như vậy, công trạng đương nhiên là nhờ ở bên Long Dạ Thiên mấy tháng nay, ân cần dạy bảo nàng: muối không được sử dụng siêu năng lực trước mặt người khác. Nếu không thì nàng lấy đầu ra phản ứng nhanh chóng như vậy chứ?

Bụi cỏ kia lay động lần thứ hai, từ trong đó bước ra một nam nhân bị thương, mà nhìn vết băng bó của hấn thì xem ra hấn bị thương không lâu, mặc dù máu đã ngừng chảy, nhưng vết máu vẫn còn lưu lại vết ẩm ướm trên vạt áo.

“Tiểu cô nương, thật xin lỗi, ta không phải là người xấu, cũng không phải cố ý muốn dọa người, ta chỉ là bị thương, muốn đến bờ suối này uống nước, đã quấy rầy đến người rồi.”

Long Thanh Thanh luôn luôn không biết đề phòng người khác, cũng không biết thế nào là người tốt hay người xấu, nàng chỉ biết gặp người bị thương thì nhất định phải trợ giúp hấn, vì thế mới bước đến gần hấn vài bước.

“Trời ạ! Người chảy nhiều máu quá. . .”

Nàng lấy khăn tay trong người ra, khiến người kia run lên.

Hấn đại khái cũng không dự đoán được nữ tử này lại lớn mật như thế, đến gần một người bị thương như hấn mà vẫn không hai lời băng bó miệng vết thương cho hấn.

Nữ tử này. . . . Hành vi không bị thể tục ràng buộc, vẻ mặt hồn nhiên xinh đẹp, khiến tim hấn bất giác đập nhanh hơn.

Hắn lẳng lặng nhìn Long Thanh Thanh cầm máu vết thương cho hắn, đôi mắt đen lóe lên ánh sáng hứng thú dào dạt, thu tất cả hành động và vẻ mặt ôn nhu của nàng vào đáy mắt.

“Xong rồi.”

Long Thanh Thanh xử lý xong miệng vết thương, đặc ý nhìn kiệt tác của mình, đến khi ngẩng đầu lên mới phát hiện hắn đang nhìn mình chăm chăm.

Cái gì vậy? Mặt nàng bấn hả? Nếu không thì sao hắn cứ nhìn chăm chăm thế kia?

Long Thanh Thanh theo bản năng sờ soạng mặt mình. Người nọ hồi thần, cảm thấy buồn cười với hành động trẻ con của nàng.

“Cô nương, cảm ơn người, tại hạ tên Chương Lệ Chuẩn, xin hỏi khuê danh của cô nương là. . . ”

“Ta? Ta tên Long Thanh Thanh.” Người khác hỏi cái gì, nàng liền ngây ngốc mà trả lời.

Nàng ngây thơ, ngu ngốc đến không giống người thường, khiến người ta muốn nâng nàng trong lòng bàn tay mà sủng như bảo bối, nhưng mà chính nàng lại không phát hiện ra điểm sức quyến rũ ấy của mình.

Chương Lệ Chuẩn cũng cười cười với nàng, trên mặt hiện lên đường cong tuyệt đẹp, vô cùng cuốn hút.

” Thanh Thanh cô nương, người là một cô nương làm sao lại đơn độc một mình tới nơi này? Nơi này có mấy tên trộm cướp tung hoành, hơi chút không chú ý sẽ rơi vào cạm bẫy của bọn chúng, người phải cẩn thận.”

Hắn không nhìn được tốt bụng nhắc nhở Long Thanh Thanh, ai bảo nàng có bộ dạng cần người bảo hộ, khiến cho người ta lo lắng.

Nhắc tới chuyện này, ánh mắt Long Thanh Thanh tối sầm lại, nhưng sau đó lại rực rỡ.

“Ta tới đây bắt cá! Ta muốn bắt mấy con cá vừa to vừa béo, để Dạ. Đúng rồi! Người cũng bị thương, cũng cần phải uống canh cá.”

Chương Lệ Chuẩn nghe vậy, không nhìn được cười thành tiếng.

Nữ tử đáng yêu như thế này, không biết là khuê tú nhà ai? Đơn thuần lại khó hiểu như thế lại khiến hắn động tâm.

“Để ta giúp người.” Hắn từ dưới cây đứng lên. Nhưng Long Thanh Thanh rất sợ sệt, níu chặt tay áo hắn.

“Khỏi cần, người bị thương, nên nghỉ ngơi thật nhiều đi, ta bắt là được rồi, người cứ ngồi xem đi.”

Về mặt Chương Lệ Chuẩn hiện lên kinh ngạc, nhìn thấy Long Thanh Thanh tràn đầy tự tin mà xắn tay áo lên, mới mới ngồi lại.

” Thanh Thanh cô nương, tay áo và váy của người. ”

Vốn là hắn muốn ngăn cản tiểu nữ tử chất phác không biết kiêng dè này, ở trước mặt nam nhân không được khoe da thịt như vậy. nhưng một ý nghĩ chợt lóe lên, hắn lại không ngăn cản nữa, tùy ý nàng vậy.

Dù soa nơi này cũng chỉ có mình hắn, mà hắn lại động tâm với nàng. Cũng được, cứ để nàng chơi đi.

Chương Lệ Chuẩn người dưới tàng cây, nhìn bóng Long Thanh Thanh nhẹ cười, trong lòng hạ quyết tâm.

Về phương diện khác, ngay khi Long Thanh Thanh chạy đi, Lục Thập Tam thở phì phì tính vọt vào phòng Long Dạ Thiên lý luận một phen, lại bị Mục Chấn Hạo kéo lại.

“Người mau thả ta ra! Ta nhất định phải tính toán với hắn! Hắn dám làm Thanh Thanh khóc, tới cùng thì hắn nghĩ cái gì? Cũng không thêm ngấm lại Thanh Thanh lo lắng cho hắn như vậy, vì hắn mà tinh thần tổn thương, hắn. ”

“Được rồi! tiểu Phấn Nhi, ta nghĩ chắc là hắn có nỗi khổ, nàng không cần buộc tội hắn nhanh như vậy.” Cầm hắn gác lên vai nàng, từ phía sau ôm lấy cả người nàng vào lòng. “Còn nữa, nàng cũng phải để ý đến ta, nàng vắng vẻ ta lâu lắm rồi.”

Mục chấn Hạo nói lời này khiến cho Lục Thập Tam mặt đỏ tai hồng.

“Người. . . . Thấy ghét, luôn nói mấy lời này.” Ngoài miệng thì oán hận, kì thật trong lòng nàng đã ngọt như mật rồi, vui vẻ vô cùng.

Mục Chấn Hạo cười sáng khoải vài tiếng.

“Không phải nàng đã quen rồi sao?”

Bàn tay trắng nõn như phấn của Lục Thập Tam đánh mấy cái vào ngực hắn, lực đạo nhẹ nhẹ, vẻ mặt thẹn thùng khiến hắn yêu say đắm.

“Ta. . . . Ta không có, người không được nói lung tung, ta muốn vào xem hắn.”

Dứt lời, nàng rất có kỹ xảo lách người thoát thân, nhanh như chớp tiến vào phòng Long Dạ Thiên.

Mục Chấn Hạo chỉ đành lắc đầu, miệng chứa ý cười, đi tìm hai hộ vệ của hắn.

Lục Thập Tam vừa bước vào phòng liền thấy Long Dạ Thiên xoay lưng về phía nàng ngủ. Biết hắn cũng không ngủ thật sự, nàng bước qua vài bước.

“Ta nghe nói. . . . Người biết Long Thanh Thanh có siêu năng lực?”

Nàng ngồi trên ghế dựa cách hắn không xa, bởi vì vừa rồi được lời ngon tiếng ngọt của Mục Chấn Hạo mà đi rất nhiều nên lời nói của nàng tương đối bình tĩnh.

Long Dạ Thiên không nhúc nhích, nhưng Lục Thập Tam biết, hắn nghe thấy lời của nàng.

“Ta rất hâm mộ muội ấy.” Nàng bỗng nhiên nói. “Trên người có siêu năng lực nhưng không bị người muội ấy thích bài xích, muội ấy thật sự may mắn.”

Khi nghe thấy từ “thích” đó, cả người hắn bỗng run lên một cái, nhưng rất nhẹ, bởi vậy Lục Thập Tam không hề nhận ra, tiếp tục nói: “Còn ta, đến bây giờ còn chưa dám nói cho Mục Chấn Hạo chuyện này, trong lòng thật sự rất khổ sở.”

Lục Thập Tam quả thật khó có khi u buồn. liền nói ra vài lời tâm sự.

“A! Nhưng mà ngu dốt cũng có sức hút của ngu dốt, bởi vậy người nhất định phải giám sát muội ấy chặt chẽ, đừng để muội ấy xảy ra chuyện gì, ta tin tưởng người có thể.”

Lục Thập Tam nhớ đến lần trước, lúc Long Thanh Thanh nói với nàng khi muội ấy mới tới đời Đường sống, muội ấy còn chưa tin là mình đã xuyên không đến cổ đại, khiến Lục Thập Tam cười đến đau bụng.

Bởi vì thật sự quá rõ ràng mà, người quanh mình tất cả đều mặc cổ trang, phương tiện giao thông là cưỡi ngựa, sao muội ấy ngốc đến nỗi nghĩ mình còn đang ở hiện đại chứ? Đôi khi Lục Thập Tam không hiểu được, tới cùng là Long Thanh Thanh ngu thiệt hay giả ngu? Có một số việc muội ấy rất thông minh, nhưng có một số việc lại ngu hết thuốc chữa.

Có lẽ, có thể chiếu cố Long Thanh Thanh chỉ có Long Dạ Thiên mà thôi, ha ha! Cũng chỉ có hắn là không giống như gặp phiền toái, hơn nữa có vẻ như rất cam tâm tình nguyện.

Nhất là thời điểm hắn thanh tỉnh, khi gọi tên Long Thanh Thanh, tầm mắt đều tìm kiếm bóng dáng muội ấy.

Này nếu không phải là yêu thì là cái gì chứ?

Cho nên hôm nay xảy ra chuyện này, thật đúng là khiến Lục Thập Tam hoảng sợ !

“Mặc dù muội ấy ngu dốt, nhưng ta tin tưởng sẽ có một ngày, muội ấy sẽ nhận ra tình cảm của người, và chắc chắn muội ấy sẽ đáp lại.”

Giống như nàng và Mục Chấn Hạo vậy, nếu không phải vì Mục Chấn Hạo sử dụng tiểu nhân kế suốt ngày quần quít làm phiền nàng, nàng cũng sẽ không biết cái gì là tình yêu, cũng sẽ không biết cái gì là ngọt ngào!

“Không còn kịp rồi.”

Nhưng lúc này đột nhiên Long Dạ Thiên lên tiếng, khiến Lục Thập Tam sững sốt một phen.

“Người nói cái gì? Cái gì mà không còn kịp?”

“Ta vừa đuổi muỗi ấy đi.”

“Cái gì? trời đất ời!” Lục Thập Tam vỗ trán. “Ta nhìn thấy muỗi ấy cắm đầu chạy vào trong rừng trúc, mà nơi đó lại hay có cướp nữa đó.”

Mãi đến tối bóng dáng nho nhỏ của Long Thanh Thanh mới xuất hiện ở cửa, bị Lục Thập Tam tinh mắt nhìn thấy được, liền kéo vào cửa.

“Từ trưa tới giờ muỗi chạy đi đâu vậy hả? Muỗi có biết mọi người lo lắng uội lắm không? Chấn Hạo cũng gọi người đi tìm giúp rồi. . . . Muỗi thật là. . .” Lục Thập Tam tức giận quát lên, khiến Long Thanh Thanh cúi gằm mặt xuống, bộ dáng biết lỗi.

“Muỗi xin lỗi.”

“Xin lỗi? Muỗi có biết không, đến cả Long Dạ Thiên bị thương cũng không màng đến vết thương mà chạy đi tìm muỗi, lo lắng cho an nguy của muỗi, muỗi tự kiểm điểm lại mình đi.” Lục Thập Tam không khách khí mắng xối xả.

Khi Long Thanh Thanh biết Long Dạ Thiên không màng thương tích mà ra ngoài tìm nàng thì rất nóng ruột.

” Dạ Thiên ca ca? Huynh ấy còn chưa trở về sao?” Nàng khấn trương giữ chặt Lục Thập Tam hỏi.

“Còn chưa về, nhưng mà có bọn Chấn Hạo ở đấy, sẽ không có việc gì đâu!” Thấy bộ dạng Long Thanh Thanh giống như sắp khóc đến nơi, Lục Thập Tam bắt đầu tự trách mình lắm chuyện.

Nếu Long Thanh Thanh mà khóc lên, trong nhà này không bị lũ lụt mới là lạ á !

“Muỗi muốn đi tìm huynh ấy.”

Long Thanh Thanh vắt mấy con cá ú nù lên bàn, vốc dáng nho nhỏ chuẩn bị chạy đi, thì lại rơi vào một vòng ôm ấm áp.

” Thanh Thanh!”

Nàng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt của Long Dạ Thiên, đôi mắt một lam một đen kia đang gát gao khóa chặt nàng lại, đến cả giọng nói cũng vì tìm nàng mà trở nên khàn khàn.

” Dạ Thiên ca ca, muỗi xin lỗi, là muỗi không ngoan, nhưng mà. . . . nhưng mà không phải muỗi cố ý.”

Long Thanh Thanh nhìn thấy Long Dạ Thiên khôi phục dáng vẻ quan tâm nàng, trong lòng vô cùng vui mừng.

Nhưng nàng lo sợ Long Dạ Thiên tức giận, bởi vậy vội vàng vàng giải thích, lại còn cầm mấy con cá ú vừa nảy nàng bắt tiền lên đưa cho hắn coi.

“Huynh xem, cá rất lớn đúng không? Đây là muỗi đặc biệt đi bắt ở suối nhỏ về nấu canh cho huynh uống đấy. Sau khi Dạ Thiên ca ca uống, thân thể sẽ khỏe lên.”

Lời của nàng còn chưa nói xong, thân thể mảnh khảnh liền bị Long Dạ Thiên ôm vào lòng, dán chặt vào ngực hna81, lắng nghe tiếng tim hắn đập.

Khuôn mặt Long Dạ Thiên luôn luôn lạnh lẽo không biểu tình, mà bây giờ lại biểu lộ chân tình như vậy, khiến Lục Thập Tam đứng nhìn cũng không nhịn được mà mỉm cười, cũng vội vàng nháy mắt ra hiệu với Mục Chấn Hạo và những người xung quanh, tất cả tránh ra hết đi!

Long Thanh Thanh cũng bị cái ôm bất thành tình này dọa sợ, nhưng sau đó lập tức biểu hiện vẻ mặt thỏa mãn giống như con mèo nhỏ. Đầu vùi vào ngực hắn, trong lòng cũng có một cảm giác kì lạ rót đầy, không biết đó là cảm giác gì. . . . nhưng mà nàng cực kỳ thích!

Long Dạ Thiên cảm động rồi tỉnh rồi mù, không biết nên mừng nàng ngốc hay là nên đề nàng ra mà hôn đây.

Cái cô gái nhỏ này. . . . Vì sao lại khiến hấn yêu tới nỗi muốn nhập vào xương tủy, thấm vào máu thịt. Xem ra, cả đời này hấn vất cũng không được, nhưng hấn lại rất vui vẻ mà chấp nhận.

Trong lúc hai người ẩm áp mà dựa vào nhau, khúc mắc cũng từ từ được cởi bỏ.

Không cần bất kỳ ngôn ngữ gì, hai trái tim vẫn dựa vào thật gần nhau như trước đây.

5. Chương 5

Mấy ngày sau, vì Mục Chấn Hạo phải xử lý chuyện làm ăn của Mục gia bảo mà phải dẫn theo Lục Thập Tam đến biệt trang của Mục gia ở lại, Long Thanh Thanh lưu luyến không rời nói từ biệt với Lục Thập Tam.

” Thanh Thanh, muội đừng có dùng cái vẻ mặt cầu xin ấy có được không, ta chỉ đổi chỗ ở mà thôi, khi nào có thời gian ta sẽ trở về thăm muội và Long Dạ Thiên!” Lục Thập Tam an ủi Long Thanh Thanh.

“Nhưng mà. . . Thời gian chúng ta ở chung sẽ ít đi.”

“Thì thời gian muội ở chung với Long Dạ Thiên sẽ dài ra.”

Lục Thập Tam vừa nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Thanh Thanh đã đỏ bừng lên rồi, không được tự nhiên liếc nhìn Long Dạ Thiên, tim đập thình thịch rất nhanh đến nỗi chính nàng cũng thấy lạ lùng. Vì sao, bỗng nhiên tâm tình của nàng bất đồng với trước kia vậy?

Lục Thập Tam nhìn vậy thì cười ha hả, Mục Chấn Hạo khẽ cười rồi vỗ vỗ vai Long Dạ Thiên.

“Đừng quên người đã cầm Thiên Long lệnh bài của Mục gia, nếu có khó khăn gì thì cứ đến tìm ta.”

Hấn đã sớm nghe phong phanh chuyện hấn bị người của Chương gia bảo liệ vào đối tượng ám sát, cũng nghe qua chuyện Long Dạ Thiên vì cự tuyệt ám sát hấn mà bị hạ độc, cảm thấy hấn cũng nên có hành động rồi, vì thế nên mới nhắc nhở Long Dạ Thiên.

Cơ duyên xảo hợp như thế nào mà Long Dạ Thiên lại cứu Lục Thập Tam một lần, vì thế nên Mục Chấn Hạo mới tự mình tặng hấn Thiên Long lệnh bài.

Phàm là người có được Thiên Long lệnh bài, chỉ cần cầm nó đến bất cứ hiệu buôn nào của Mục gia bảo xin giúp đỡ, đều có thể được cả gia bảo toàn lực giúp đỡ.

Long Dạ Thiên không nói, chỉ nhìn chăm chú vào ánh mắt chân thành của Mục Chấn Hạo là đã hiểu, gật gật đầu, xem như đáp ứng hấn việc này.

Ài. xem ra cách mạng còn chưa thành công, đồng chí Long Thanh Thanh cần cố gắng hơn. Hi vọng một ngày nào đó, Long Dạ Thiên không chỉ mở miệng với mình nàng, mà có thể nói chuyện với bằng hữu nữa.

Lục Thập Tam nhân cơ hội này kéo Long Thanh Thanh sang một bên.

” Thanh Thanh.”

“Có chuyện gì mà bí mật vậy?”

“Cái vòng trên tay muội là chuyện gì xảy ra?”

Nàng nhớ rõ cái vòng tay vàng này có thể khắc chế siêu năng lực. Mà bây giờ Long Thanh Thanh vẫn còn đeo nó, lại vẫn có thể sử dụng siêu năng lực, nàng cảm thấy thật kỳ quái.

“Vòng tay hả? Cái này muội cũng không hiểu mấy, nhưng mà nó làm tóc muội dài thật là dài, đến cả thân thể cũng trở nên là lạ.”

Hả? Lúc này Long Thanh Thanh nhắc tới, Lục Thập Tam mới thấy Long Thanh Thanh không giống như trước kia.

“Muội. . . Có phải vì dòng điện của cổ máy thời gian và dòng điện của vòng tay tương tác sinh ra tác dụng phụ không, nếu không thì. . .sao ta thấy muội có vẻ. . .có vẻ trưởng thành hơn trước?”

Tuổi, chiều cao, tóc tai. . . ngay cả. . .ngay cả bộ ngực cũng to hơn nữa chứ.

Lúc mới gặp lại Lục Thập Tam cũng không nhìn kĩ, vì vậy dù thấy khác khác nhưng cũng không biết vì sao, bây giờ thì nàng đã biết nguyên nhân rồi.

“Phải vậy không?”

Nghe vậy, Long Thanh Thanh rất cao hứng.

Bởi vì trước kia khi cô còn nhỏ, có cái gì không biết đều chạy đi hỏi người lớn, người lớn toàn xoa xoa tóc nàng rồi nói, về sao trưởng thành rồi sẽ biết, cho nên nàng vẫn hi vọng bản thân mình mau mau lớn lên.

“Nói muội lớn lên mà sao muội cao hứng vậy?”

Ai ngờ Long Thanh Thanh trả lời như vậy: “Bởi vì lớn lên có thể biết rất nhiều chuyện, cho nên muội rất cao hứng.”

Lục Thập Tam bật cười.

Thật sự là cô nhóc khờ dại! Quá đơn thuần rồi !

May là củ khoai lang phỏng tay này có Long Dạ Thiên chịu cảm về, nếu không thì, nàng cực kì hoài nghi trong thiên hạ còn có nam nhân nào chịu cưới muội ấy hay không?

“Được rồi! Không nói mấy thứ này nữa, đưa vòng tay của muội cho ta nhìn xem, nói không chừng. . . chuyện đó ta đoán đúng thì sao.”

Long Thanh Thanh ngoan ngoãn tháo vòng tay đưa cho nàng ấy, thấy Lục Thập Tam lật tới lật lui, nàng cũng rất ngạc nhiên.

“Tỷ nhìn cái gì vậy?”

Lục Thập Tam cũng không ngẩng đầu, chỉ dùng siêu năng lực điều khiển gió của mình, thật cẩn thận mà thăm dò vào trong chiếc vòng.

“Theo như ta suy đoán, bên trong chiếc vòng vàng này có chứa một nguồn sinh lực rất lớn, quả nhiên không sai.”

“Muội không hiểu, nguồn sinh lực? Bên trong này làm sao có thể có sinh lực chứ?”

Lục Thập Tam nhìn nàng một cái, cảm thấy Long Thanh Thanh này thật ngu dốt, cả cái này cũng không biết, thật uống cho nàng là “chúng người mới”.

“Chắc chắn chiếc vòng tay này chứa cỗ lực lượng trước kia của muội, mà cỗ lực lượng này khi tiến vào trong vòng tay lại biến thành nguồn sinh lực. Nói cách khác, trong tương lai, nếu trong chúng ta có người bị thương nặng hoặc ai bị mất đi siêu năng lực, đều có thể dùng cỗ sinh lực trong chiếc vòng này để khôi phục, cho nên muội phải giữ gìn nó thật tốt mới được.”

Long Thanh Thanh thu hồi chiếc vòng vàng trên Lục Thập Tam rồi đeo vào.

“Thật sự lợi hại như vậy sao? Vậy nếu Dạ Thiên ca ca bị thương thì sao?” Nàng vội vã muốn biết.

Nếu thương tổn trên người Long Dạ Thiên cũng có thể được chữa khỏi thì sau này nàng không cần phải lo sợ hấn bị thương nữa, bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể cứu được.

Nhưng Lục Thập Tam lại lắc đầu.

“Đồ con nít ngu ngốc! Hấn cũng không phải ”chúng người mới“, trên người không có siêu năng lực, nếu người chuyển cỗ lực lượng này lên người hấn thì hấn chỉ có nước đi đòi nhà ma!”

Người bình thường sao có thể chịu nổi lực lượng đó chứ? Long Thanh Thanh quả thật là con nhóc ngu ngốc.

“Muội. . .muội biết rồi.” Nàng chu miệng nói nhỏ.

Kì thật nàng chỉ có chút xiu hi vọng thôi, làm gì phải xem nàng như đứa đàn độn chứ.

Mục Chấn Hạo kéo Lục Thập Tam qua, lát sau, tính cả hai hộ vệ tùy thân cùng nhau lên ngựa khởi hành. Mà Long Thanh Thanh tựa vào lòng Long Dạ Thiên nhìn cả người và ngựa cùng biến mất nơi chân trời, lúc này mới theo Long Dạ Thiên vào nhà nghỉ ngơi.

“Có tin tức của nàng ấy không?”

Trong thư phòng rộng lớn treo đầy tranh chữ và bức hoành của các học giả tiếng tăm, một vị thanh y nam tử trẻ tuổi xoay lưng lại, hai tay nắm phía sau hõm hần.

Nam nhân kia nửa quỳ, cung kính trả lời: “Thiếu bảo chủ, thuộc hạ đã điều tra mỗi thôn xóm nhỏ, thị trấn quanh đây, đều không nhìn thấy nữ tử mà Thiếu bảo chủ nói. Thuộc hạ đoán rằng, có thể nàng ấy chỉ ở tạm vùng lân cận, bây giờ rời đi, cho nên thuộc hạ mới không thu hoạch được gì.”

Thật ra thì bọn họ có tra ra được một người tên Long Thanh Thanh, bất quá đứa nhỏ kia chỉ mới năm tuổi mà thôi, căn bản không phù hợp với miêu tả của thiếu bảo chủ.

Chẳng lẽ thiếu bảo chủ của bọn họ bị luyện đồng phích ? (Luyện đồng phích: yêu con nít, ham muốn con nít)

Phi! Phi! Phi! Hắn đang suy nghĩ cái gì vậy trời!

“Vậy sao?”

Thì ra thanh y nam tử này chính là Chương Lệ Chuẩn, người vẫn nhớ mãi không quên Long Thanh Thanh.

Ngày đó sau khi hắn và Long Thanh Thanh từ biệt, hắn liền tìm được thuộc hạ của mình bên ngoài rừng trúc, thuận lợi trở về Chương gia bảo chữa thương.

Nhưng hắn đã quên hỏi Long Thanh Thanh là thiên kim nhà nào, cũng quên hỏi nàng ở thị trấn nào, bởi vậy trong khi dưỡng thương một tháng, hắn chỉ có thể kêu thuộc hạ đến xung quanh nơi đó tìm kiếm, thế nhưng cũng không thu hoạch được gì, thật là thất sách.

“Mở rộng phạm vi, tiếp tục tìm.” Hắn ra lệnh.

Hắn không thể không tìm được Long Thanh Thanh.

“Vâng, thiếu bảo chủ!” Tên thuộc hạ kia cau mày tuân lệnh. Vốn định trực tiếp lui ra, lại bị Chương Lệ Chuẩn gọi lại.

“Còn tên Long Dạ Thiên kia? Có tin tức gì của hắn hay không?”

“Bẩm thiếu bảo chủ, hắn ta tựa hồ có quen biết với Mục Chấn Hạo của Mục gia, độc tố và vết thương trên người cũng khỏi hẳn, đang đi về hướng Bắc. Thiếu bảo chủ muốn chúng ta giám thị hắn sao?”

Chương Lệ Chuẩn trầm ngâm một chút.

Hắn không ngờ người có tính cách quái gở như Long Dạ Thiên lại có thể kết giao với Mục Chấn Hạo, vì vậy lòng cảnh giác của hắn không thể không đề cao rồi.

“Được, phái người giám sát hắn,ta sẽ giao thiệp với Long Dạ Thiên một lần nữa.”

Bởi vì hắn thấy Long Dạ Thiên là một nhân tài khó có được, có thể thu vào để mình dùng là tốt nhất. vì thế hắn muốn giao thiệp với Long Dạ Thiên một lần nữa, nói không chừng sự tình còn có thể xoay chuyển.

Nếu không thì, nếu như hắn ta liên thủ với Mục Chấn Hạo hoặc Quan Hân Vân thì quá bất lợi với Chương gia bảo bọn họ rồi.

“Vâng, thiếu bảo chủ, thuộc hạ lập tức đi làm.”

Đợi hắn lui ra, thân thể màu xanh kia mới chuyển động, thì thảo tự nói: “Long Thanh Thanh, tới cùng là nàng đang ở đâu? Vì sao sau khi chiếm tất cả lực chú ý của ta, rồi lại biến mất không để lại chút dấu vết nào?” Khiến hắn một mình tương tư không thôi.

” Dạ Thiên ca ca! Nhìn kìa, nhìn kìa, phía trước lại có thành trấn rồi.” Long Thanh Thanh vẫn như trước không thay đổi, chạy phía trước Long Dạ Thiên gọi to.

Long Dạ Thiên mỉm cười, khóe môi cong lên khiến khuôn mặt tuần mỹ càng thêm hấp dẫn người, hẳn lại không hề tự biết.

Không phải Long Thanh Thanh chưa nhìn thấy hẳn cười, nhưng cười đến mê người như vậy thì vẫn là lần đầu tiên, vì thế nàng ngậy người một lúc lâu mới chạy tới rúc vào người hẳn làm nũng.

” Dạ Thiên ca ca! Người ta đói bụng quá, huynh có thể đi nhanh hơn được không?”

Dứt lời liền kéo tay hẳn đi. Long Dạ Thiên cũng thận theo nàng đi tới trấn nhỏ, chỉ là ánh mắt kia một khắc cũng không mất đi ôn nhu. Long Dạ Thiên và Long Thanh Thanh trước tiên là tới khách điểm tìm nơi nghỉ trọ, sau đó gọi một bàn đầy đồ ăn, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

” Thân thể Dạ Thiên ca ca vừa mới khỏi , nên ăn nhiều một chút mới tốt.” Long Thanh Thanh chăm sóc nói.

Nàng cơ hồ như muốn gấp tất cả thức ăn trên bàn vào trong chén hẳn, khiến hẳn ăn không tiêu, phải vội vàng ngăn lại.

“Được rồi, muối cũng ăn nhiều một chút.” Hẳn gấp đồ ăn trong chén hẳn chia một ít cho nàng, rất ôn nhu.

Nếu không chia thì làm sao hẳn ăn hết đồ ăn này chứ?

Thấy ánh mắt cực nóng mà nhu tình của Long Dạ Thiên, trống ngực Long Thanh Thanh đập dồn dập, cơ hồ như muốn đoạt mất hô hấp của nàng.

Nàng vẫn biết diện mạo của Dạ Thiên ca ca rất dễ nhìn, đôi khi đi trên đường, cũng có vài tiểu cô nương thẹn thùng đỏ mặt vụng trộm ngắm nhìn hẳn.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần tiếp xúc với ánh mắt của hẳn thôi, nàng liền đỏ cả mặt.

Cũng không phải là chán ghét, ngược lại trong lòng nàng còn có một tia mừng thầm nữa, nhưng nàng lại không thể không chế sự không thích hợp của bản thân, thật sự khiến nàng. . . không thể thích ứng được.

Bởi vậy khi Long Thanh Thanh thấy Long Dạ Thiên nhìn chằm chằm mình, liền cố gắng cúi đầu ăn vài miếng cơm, ý đồ che dấu sự không tự nhiên của mình.

“Vậy huynh cũng ăn nhiều vào.”

Long Thanh Thanh không quên ngẩng đầu nhắc nhở Long Dạ Thiên, khiến hẳn rất xúc động, liền nói: “vụn thức ăn kìa.”

Sau đó vươn tay nâng cằm nàng lên, trong ánh mắt sững sờ của nàng, hẳn vươn ngón tay vệt vụn thức ăn dính trên khóe môi nàng, thuận tay bỏ vào miệng mình. (#mèo: phun ~)

Long Thanh Thanh há hốc mồm, nhất thời đánh mất giọng nói, sau một lúc lâu mới từ trong miệng phun ra một câu: “Sao huynh có thể ăn đồ ăn của ta?”

Đột nhiên, Long Dạ Thiên phát ra tiếng cười hùng hậu khiến mặt mũi Long Thanh Thanh đỏ bừng.

Thật ngu ngốc! Sao nàng có thể. . .có thể ngu ngốc như vậy?

Long Thanh Thanh thẫn mắng chính mình, mặt càng thêm đỏ bừng, hơi mím môi, hận không có cái lỗ trên mặt đất để nàng chui xuống.

“Vậy đồ ăn của ta cũng uội ăn là được chứ gì.”

Đột nhiên Long Dạ Thiên lại có tâm tình muốn trêu ghẹo nàng, tình cảm và cưng chiều cứ thế tràn ra không thể lý giải.

“Ta. . . Ta mới không cần!” Nàng trả lời, lại thấy tiếng cười của Long Dạ Thiên càng lớn hơn nữa, lúc này mới chậm chạp hiểu ra rằng chỉ là nói đùa: “Giỏi lắm, Dạ Thiên ca ca, từ khi nào mà huynh đã giống Lục Thập Tam rồi, thích trêu đùa ta như vậy à, đáng ghét!”

Không khí vừa hòa hợp vừa nguy hiểm giữa hai người lúc này, thật sự là mới mẻ lại có chút thú vị.

Nhất là khi nhìn thấy Long Dạ Thiên có thể mở rộng lòng mình, Long Thanh Thanh cũng cực kì vui vẻ, lại cười theo hắn, khiến bản thân nàng giống như một đứa nhỏ ngu ngốc.

Bỗng nhiên, Long Dạ Thiên trở nên nghiêm túc.

” Thanh Thanh.”

Hại nàng bị hù nhảy dựng lên.

“Có. . .có chuyện gì?”

Không quá quen với cá thích làm việc lệch khỏi quỹ đạo của Long Dạ Thiên, nhưng lại vụng trộm cảm thấy vui mừng, ngọt ngào. Long Thanh Thanh cũng biết tâm tình của mình lúc này rất kì quái, nhưng nàng lại không nhận được mà nghĩ như vậy.

“Muội có nguyện ý. . . nguyện ý theo ta cả đời không?”

Việc này đối với Long Dạ Thiên mà nói là có ý cầu thân, nhưng lại làm cho cô gái gốc Long Thanh Thanh hạ ánh mắt.

“Cái gì?”

“Muội muốn theo ta cả đời sao?”

Chỉ cần có thể làm Long Thanh Thanh nguyện ý theo hắn, hắn tin mọi chuyện sẽ diễn ra theo đúng lời Lục Thập Tam nói, Long Thanh Thanh sớm muộn cũng sẽ biết yêu là gì? Hơn nữa nàng còn chấp nhận hắn.

Sau khi nghe Lục Thập Tam phân tích một phen, hắn càng tự tin.

“Vậy còn phải nói sao? Ta đã nói là muốn ở bên Dạ Thiên ca ca, muốn một đời ở bên cạnh huynh, việc này không phải ta đã nói qua rồi sao?”

Nhìn vẻ mặt đương nhiên của Long Thanh Thanh, đáng yêu tươi cười lại tự tin mười phần, tâm Long Dạ Thiên mới được buông lỏng.

Lúc Long Thanh Thanh nói những lời này nàng có chút run vì tim nàng bỗng nhiên đập thành thịch hại nàng là chủ nhân cũng không khống chế được.

Nhưng mà, muốn ở cùng Dạ Thiên ca ca cả đời, hì hì! Nàng thích ý nghĩ này.

“Chào! Chúng ta lại gặp nhau! Long Dạ Thiên”

Đây là phương thức chào hỏi tiêu chuẩn của quái công tử Tả Trọng Dịch.

Hắn đứng trong sảnh khách điểm mà Long Dạ Thiên và Long Thanh Thanh thuê phòng, nhiệt tình ngoắc tay với hai người, nhưng lúc Long Dạ Thiên thấy hắn, mặc dù mặt không có biểu tình nhưng chân mày lại nhướn lên một chút.

Trong lòng thầm nghĩ: Hắn đúng là không bỏ được con ruồi đáng ghét này, nhưng thỉnh thoảng không đụng với con ruồi này ở trên đường thì hắn lại thấy không quen!

“A! Tả Trọng Dịch”

Chỉ có Long Thanh Thanh làm như không có chuyện gì cũng học vầy tay với hắn.

Tả Trọng Dịch vui sướng trong lòng, lập tức bước tới, bỏ qua ánh mắt sắc bén mà Long Dạ Thiên phóng tới, cố ý tới gần Long Thanh Thanh.

“Ôi! Vẫn là tiểu oa nhi người đáng yêu nhất, nhưng mà! Chúng ta đã là lần thứ hai gặp mặt, người lại đem cả họ cả tên ta ra gọi thế, thật quá xa lạ, không bằng... Người gọi ta giống như Dạ Thiên ca ca, gọi Trọng Dịch ca ca, có được không a?”

Ánh mắt hắn gian xảo liếc qua Long Dạ Thiên, quả đúng như hắn dự liệu nhận được một ánh mắt mang ý cảnh cáo.

“Trọng Dịch ca...A?”

Long Thanh Thanh còn chưa nói xong đã bị cánh tay cường tráng của Long Dạ Thiên ôm lấy eo từ phía sau, kéo nàng về phòng.

“Dạ Thiên ca ca!”

Nàng hiện tại có thể dựa theo vẻ mặt băng lãnh và hành động của Long Dạ Thiên mà phán đoán tâm tình của hắn, bởi vậy Long Thanh Thanh có thể khẳng định hắn đang tức giận! Nhưng nàng thật sự không hiểu vì sao hắn tức giận?

Tả Trọng Dịch mặt dày nở một nụ cười kì lạ, trong lòng thầm nghĩ: khối băng Long Dạ Thiên không động tâm thì thôi, đã động tâm rồi thì giấm chua kinh người a! Ha ha!

Thoáng nhìn ánh mắt không hài lòng của Long Dạ Thiên, hắn cũng hiểu được nên một vừa hai phải, bởi vậy hài long ngồi xuống, ném thử ly trà Long Thanh Thanh đưa lên.

“Có việc?”

Long Dạ Thiên hung ác nham hiểm mở miệng.

Hắn hiểu được Tả Trọng Dịch là một bằng hữu đáng kết giao, nếu như hành động của hắn không cổ quái hoang đường như vậy, không nói nhiều thì hắn cũng đồng ý nói thêm vài câu.

Nhưng mà đáng tiếc, tính nhẫn nại của hắn chỉ có thể phát huy với một mình Long Thanh Thanh, xem ra đời này Tả Trọng Dịch đừng mong hắn cho nhìn sắc mặt tốt.

Ai biết Tả Trọng Dịch bày ra một vẻ mặt đáng thương, khoa tay múa chân như một cô gái nhỏ.

“Ai! Long Dạ Thiên, ngươi có phải quá vô tình a, ta nghe tin ngươi bị thương, đặc biệt qua đây thăm ngươi một chút, ngươi lại bày ra vẻ mặt không chào đón ta, thật quá đáng!”

Vẻ mặt của hắn chọc cười Long Thanh Thanh nhưng lại làm Long Dạ Thiên nhướn mày cao hơn, trán nổi gân xanh.

Nếu như không phải ở trước mặt Long Thanh Thanh, hắn có thể sẽ đem Tả Trọng Dịch ném qua cửa sổ khách điểm, không quan tâm.

“Ta rất tốt, ngươi có thể đi rồi”

Âm thanh Long Dạ Thiên vẫn đều đều như thường, nhưng Tả Trọng Dịch lại thấy một tia kì lạ.

A, nếu không hắn làm sao có thể được coi là bạn tốt duy nhất của Long Dạ Thiên đâu?

“Dạ Thiên ca ca!”

Long Thanh Thanh không hiểu.

Dạ Thiên ca ca luôn dịu dàng của nàng hôm nay lại đi mở miệng đuổi người, thật sự rất kì quái nha? Hắn đang tức giận vì chuyện gì a? Vì sao lần này nàng lại một chút cũng không hiểu được hắn đang nghĩ gì?

Long Dạ Thiên đột ngột đứng lên, ảo não vì mình ăn giấm chua lung tung, đi nhanh hơn, định tạm thời sang phòng bên cạnh để tĩnh tâm.

Mà Long Thanh Thanh lại cho rằng hắn đang giận nàng, như cùng một lúc, nàng cũng đứng lên nghĩ muốn đi theo hắn thì lại bị Long Dạ Thiên ấn xuống chỗ ngồi, bầu không khí bỗng dưng trầm xuống.

Tả Trọng Dịch chuyển ánh mắt tới hai người, lập tức lên tiếng hòa giải, dù sao việc này cũng là do hắn khơi lên, hắn cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

“Tiểu oa nhi, Dạ Thiên ca ca của ngươi muốn nghỉ ngơi một chút, ngươi để hắn đi đi! Ngươi ở lại chỗ này nói chuyện phẩm với Trọng Dịch ca ca một chút được không?”

Thế nhưng tiểu nha đầu Long Thanh Thanh này rất không ủng hộ.

“Ta không ở, ta cũng muốn đi nghỉ ngơi!”

Nàng lập tức lắc đầu nói, làm nụ cười Trên mặt Tả Trọng Dịch cứng lại, trông rất tức cười.

Nghe Long Thanh Thanh nói, Long Dạ Thiên cảm thấy tâm tình đột nhiên tốt hơn.

Cô bé này đúng là hợp ý hần, chỉ là tùy ý nói mấy câu mà thôi, mà làm sầu não của hần bay đi phân nửa, làm hần suýt nữa nhịn không được ôm nàng vào ngực, hảo hảo hưởng thụ cảm giác được ôm nàng.

“Nhưng, muội ở lại đi, ta chỉ muốn nghỉ ngơi”

Hần biết việc mà Long Thanh Thanh lo lắng, nên nhẹ giọng nói nhỏ.

Biểu cảm của hần không giống với bình thường làm khoe miệng Tả Trọng Dịch giương lên thật lâu.

Quả là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mà khối băng ngàn năm Long Dạ Thiên này đến một ngày có thể tan a!

Thấy ánh mắt nhu tình của Long Dạ Thiên, Long Thanh Thanh mới an tâm trở lại, đây là loại tín nhiệm chỉ có duy nhất Long Dạ Thiên có thể đưa lại cho nàng, làm nàng không nhịn được nghĩ cả đời dựa sát vào nhau.

“Tốt! Ta biết rồi! Dạ Thiên ca ca, huynh nhanh đi nghỉ đi!” Long Thanh Thanh giương môi lên, cả khuôn mặt phấn yên nhỏ nhắn giống như ánh mặt trời rực rỡ, làm tầm mắt người ta không dời đi được.

Long Dạ Thiên lạnh lùng liếc nhìn Tả Trọng Dịch ngồi kế bên, vẻ mặt tự nhiên, ngồi uống trà ở một bên. Nghĩ rằng hần cũng không dám khi dễ Long Thanh Thanh, mới rời khỏi phòng đi đến cách vách.

Long Dạ Thiên mới đi không lâu, Long Thanh Thanh liền đứng ngồi không yên

“Tiểu oa nhi, người ở đây lo lắng cái gì? Ngoan ngoãn ngồi xuống, cùng Trọng Dịch ca ca tâm sự.” Tả Trọng Dịch đưa cho nàng một ly trà, trấn an nàng giống như không nhìn thấy Long Dạ Thiên thì sẽ bất an không dứt.

“Được!”

Long Thanh Thanh nghe lời cầm ly trà, nhưng cặp mắt to tròn vẫn lén lút nhìn ra ngoài cửa, giống như nếu nàng nhìn thêm vài lần, tựa như Long Dạ Thiên sẽ thay đổi chủ ý.

“Long Thanh Thanh, người rất thích Long Dạ Thiên?”

Tả Trọng Dịch rung đùi đắc ý nghĩ ngợi, quyết định giúp đại cục gỗ, tặng bằng Long Dạ Thiên này một phen, tự động hỏi chuyện tình của hai người, cuối cùng cũng kéo được tầm mắt Long Thanh Thanh về trên người hần.

“Đương nhiên là thích! Tại sao Trọng Dịch ca ca lại hỏi như vậy?”

Dựa vào một câu Trọng Dịch ca ca của Long Thanh Thanh, và đôi mắt ngây thơ ngập nước, Tả Trọng Dịch chẳng những cười toe toét, trong lòng cũng sung sướng.

Được, như vậy thì trợ giúp một phen đi!

Ngay sau đó Tả Trọng Dịch hỏi :”Tiểu nha đầu này? Người nói thích là thích như thế nào? Là thích giống như người thân vậy hả? Hay là thích trong tình bạn? Hoặc là... Thích trong người yêu?”

Nghe vậy lông mi Long Thanh Thanh rung lên.

Trời ạ! Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, thích có nhiều loại như vậy, chỉ là... Đối với nàng! Thích giữa nàng và Dạ Thiên ca ca là loại nào đây? Hiện giờ Nàng lâm vào suy tư.

“Ta... Ta không biết?” Nàng hoang mang trả lời, trên khuôn mặt thuần khiết là đơn thuần hoang mang.

Tả Trọng Dịch bật cười.

Hoàn hảo hần cũng định giúp tên tiểu tử bức bối Long Dạ Thiên này, không bằng! Hần đoán rằng, thêm vài năm nữa, hần cũng không cần đến ôm bé củ cải của bọn họ!

“Vậy ta đoán một chút, người gọi hần là Dạ Thiên ca ca, đó chính là... Thích giữa huynh muội đúng không?”

Long Thanh Thanh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới lộ ra nụ cười gật mạnh.

“Đúng rồi! Đúng rồi! Vẫn là Trọng Dịch ca ca thông minh.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng có một cỗ chán chường không cách nào xóa được, cảm thấy là lạ.

Tả Trọng Dịch đột nhiên cười thần bí, tay phải vớ ra sau lưng, cũng không biết từ chỗ nào bật ra, lấy ra mấy bức họa, mở ra trước mặt nàng.

“Hắc! Vậy thì tốt, ngươi cũng không giống như ta nghĩ, là người yêu bảo bối trong lòng Long Dạ Thiên, vậy ta có thể thở một hơi rồi.”

Người yêu bảo bối trong lòng?

Tâm của Long Thanh Thanh, vì câu nói này mà biến hóa khuôn mặt đỏ ửng giống như mặt kiểng soát, một hồi sau, mới đưa ánh mắt tập trung trên bức tranh trước mặt.

“Đây là cái gì vậy?”

Nhìn thấy món đồ mới, nàng bao giờ cũng hiếu kỳ, thân thể nho nhỏ nghiêng về phía trước, nỗ lực muốn nhìn rõ họa tiết vẽ trên giấy.

“Ha ha, tuổi Long Dạ Thiên cũng không nhỏ, cho nên muốn giới thiệu vài cô nương tốt cho hần, nếu như hần vừa ý, vậy tương lai ta sẽ kiếm được một khoản tiền của người làm mối.”

“Tiền bà mai?”

“Đúng nha! Chính là nếu Long Dạ Thiên kết hôn, có thể tử, như vậy ta là có thể trung gian lấy được bạc.”

“Thành thân?”

Không hiểu làm sao, Long Thanh Thanh nghe được câu này, tâm liền trầm xuống, giống như có tảng đá nặng đè ép, nặng đến nỗi nàng gần như không thể hô hấp, vả lại có chút khổ sở.

Bởi vậy nàng hung năng cau mày, mím môi, nhìn chăm chăm vào mỗi người trong con ngươi tràn đầy ý cười trên giấy, những cô nương có dáng người mảnh mai, lòng hiếu kỳ lúc đầu hoàn toàn biến mất.

Tả Trọng Dịch thấy phản ứng của Long Thanh Thanh, tiếp tục giải thích: “Ừ, chính là sẽ có một tẩu tử đến chiếm Dạ Thiên ca ca của ngươi, để hần không có cách nào đi chơi khắp nơi cùng với ngươi, cũng không có biện pháp dành thời gian cho ngươi, bởi vì hần phải kiếm nhiều tiền để nuôi gia đình, sau vài năm, nói không chừng con của bọn họ sẽ ra đời.”

“Ta không muốn!” Không đợi Tả Trọng Dịch nói xong, Long Thanh Thanh cắn cắn môi dưới, hô to: “Những nữ nhân này quá xấu xí, hoàn toàn không xứng với Dạ Thiên ca ca.”

Trên thực tế, nàng không có nghĩ qua, nàng lại có thể phải chia sẻ Long Dạ Thiên với những nữ nhân này, vì vậy trong lòng càng nghĩ càng khổ sở, quả muốn xé tan những bức họa trên bàn, hoặc khóc lớn một chút, nhưng nàng gắt gao hít hít mũi, nhịn được.

Ai bảo trước khi Lục Thập Tam đi, không ngừng ân cần dạy bảo nàng, nàng nói nếu như khóc hoài, sẽ chọc Long Dạ Thiên chán ghét, vì vậy vô luận như thế nào nàng cũng phải “nhẫn”.

Tả Trọng Dịch lại cười trộm.

“Vậy ngươi cảm thấy nữ nhân như thế nào mới xứng với hần đây?” Cố ý làm bộ hết sức khó xử, nghiêm chỉnh hỏi, thật ra trong bụng đã sớm cười đến nghẹn rồi.

Tiểu nha đầu này thật rất dễ bị lừa.

Long Thanh Thanh đau khổ hé ra khuôn mặt nhăn nhó.

Nếu như có thể, nàng hoàn toàn muốn một mình độc chiếm sự dịu dàng của Long Dạ Thiên, mà không phải chấp tay tặng nó ột nữ nhân khác, nhìn họ chàng chàng thiếp thiếp.

Không, vậy nàng sẽ không chịu nổi! Chỉ nghĩ thôi cũng không được.

Vì vậy nàng dốc sức đập bàn, giống quai hàm lên.

“Nói giỡn! Nữ nhân xứng đôi với Dạ Thiên ca ca nhất định phải vô cùng xinh đẹp, dịu dàng, biết nấu cơm không để huynh ấy bị đói, thay huynh ấy chia sẻ toàn bộ phiền não, quan trọng nhất là. Nàng ta phải biết võ công bảo vệ Dạ Thiên ca ca, không để huynh ấy bị thương mới được.”

Long Thanh Thanh càng nói càng không có tự tin.

Đúng rồi! chỉ có nữ nhân tốt như vậy mới xứng với Dạ Thiên ca ca, như vậy chờ sau khi hấn kết hôn, nàng không thể đi theo Long Dạ Thiên rồi.

Hu ... Đây, về sau nàng nên làm cái gì bây giờ? Tương lai có thể chịu nổi buồn rầu sao!

Tả Trọng Dịch rất cục nạnh không được phớt xích cười ra tiếng.

Ông trời ơi! Nàng đem Long Dạ Thiên thành thánh nhân chắc? Tới chỗ nào tìm được nữ nhân hoàn mỹ thế kia? Hấn thực sự nghi ngờ.

“Người thì sao? Nếu người làm tiểu thê tử của Long Dạ Thiên thì sao?” Tả Trọng Dịch bắt đúng thời cơ, hỏi ngược lại nàng.

“Ta..Ta?”

Long Thanh Thanh ngẩn ngơ ngay tại chỗ, cả người nhanh chóng hóa thành đá.

Bất quá... Đây tựa hồ là ý kiến hay nha! Tại sao từ trước giờ nàng chưa từng nghĩ tới?

Ai, nàng quả nhiên chưa đủ thông minh, không hiểu được đạo lý phù sa không đắp ruộng ngoài, thiếu chút nữa tặng miễn phí Long Dạ Thiên cho người ta rồi! Huống chi, nàng muốn ở bên cạnh Long Dạ Thiên, cả đời cũng không chán, cho nên giống như cũng không có gì là không thể.

“Đúng rồi, người liền làm tiểu thê tử của Long Dạ Thiên như thế nào? Nhìn hấn... Giống như cũng rất yêu người.”

Long Thanh Thanh nghe vậy, mặt đỏ như hồng chín.

“Ta... Ta... Ta có thể sao?”

Nàng đột nhiên xấu hổ giống như tiểu phụ nhân.

Tả Trọng Dịch cười rộ.

“Có thể! Dĩ nhiên có thể! Do Trọng Dịch ca ca làm thuyết khách, còn sợ Long Dạ Thiên phản đối sao?”

Nhưng Long Thanh Thanh vẫn hoài nghi.

“Không... Không nên như vậy, nấu Dạ Thiên ca ca cảm thấy ta phiền toái, không muốn cùng ta... Kết hôn với ta, người không cần đi ép buộc huynh ấy.”

Nàng sợ chẳng may Long Dạ Thiên không muốn kết hôn với nàng..., nàng bức hôn như vậy, giống như không đúng lắm.

Tả Trọng Dịch ra sức vỗ vai nàng, cười rất đắc ý.

“Yên tâm! Có ta ra tay! Người còn sợ gì? Tiểu nha đầu, người quá xem thường năng lực của ta rồi!”

“Khụ... Khụ khụ, mới không phải như vậy! Phải...”

Nàng thiếu chút nữa bị hấn vỗ tới nội thương, ho mãnh liệt mấy tiếng, Tả Trọng Dịch mới thu hồi bàn tay đúng lúc.

“Đừng nói cái gì mà không thể, trừ phi người đã hiểu rõ, người thích Long Dạ Thiên không phải là tình yêu nam nữ, nếu không ta nhất định giúp người đến cùng, không kết thành người và Long Dạ Thiên một đôi không được.”

Xem ra cái tên Tả Trọng Dịch thích lo chuyện bao đồng này lại định làm việc xấu rồi, hy vọng hấn không phải càng làm càng hỏng.

“Trọng Dịch ca ca...”

Long Thanh Thanh cảm thấy da đầu tê dại, bắt đầu có dự đoán không tốt.

Ai, trong đầu nàng còn loạn một đống, làm cho không rõ tình cảnh của mình, Tả Trọng Dịch lại “trượng nghĩa tương trợ” như vậy, thật không biết con đường phía trước còn có ánh sáng hay không!

6. Chương 6

Tả Trọng Dịch mò mẫm cho tới nửa đêm mới rời đi.

Cuối cùng đáp lại Long Thanh Thanh đau khổ cầu xin, nước mắt như đại dương mênh mông, thuyết phục Long Thanh Thanh xong, tạm thời cho nàng thời gian để suy nghĩ, rồi mới giúp nàng đi về phía Long Dạ Thiên “cầu hôn”.

Nhưng trước khi hắn rời đi, cố ý lôi kéo Long Dạ Thiên nói chuyện riêng, dọa Long Thanh Thanh nhảy dựng lên, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía hai người.

Tả Trọng Dịch khoa trương kéo vai Long Dạ Thiên, kéo cái đầu ấy tác của hắn xuống.

“Người đang làm gì?”

Long Dạ Thiên không thích người ta áp đầu của hắn, tay phải giương lên, đánh gãy ý tốt của hắn ta.

“Hắc, Long Dạ Thiên, đừng bày dáng vẻ như vậy, người không thấy là ta đang giúp người sao?”

A! Sao Long Dạ Thiên không nhìn ra chút xiu nào, hắn ta rốt cuộc là giúp hắn chuyện gì, không nói gì, bắt giặc bêu môi, nói mãi một câu.

Hừ, lại khôi phục thành Long Dạ Thiên cách xa người ngàn dặm rồi!

Tả Trọng Dịch nghĩ thầm trong lòng: không có vấn đề gì, qua một đoạn thời gian nữa, hắn nhất định sẽ làm cho hắn ta ôm được mỹ nhân về, hơn nữa tiếp nhận người bạn tốt là hắn, cứ chờ coi.

Hắn rất tràn đầy tự tin!

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, ngược lại chính người, phải cẩn thận người của Chương Gia Bảo lại ám sát người, thủ đoạn tiếp theo, e là sẽ không may mắn như lần này.”

Lúc trước không ngờ rằng người của Chương gia bảo có thể mua chuộc quan phủ mà Long Dạ Thiên tín nhiệm, để trước khi hắn rời đi hạ cực độc vô sắc vô vị vào trong nước trà, còn phái người đuổi giết, nếu không phải Long Dạ Thiên có võ công cao cường cộng thêm vận khí tốt, có khả năng mạng nhỏ khó mà bảo toàn.

Vì vậy hắn mới nhắc nhở Long Dạ Thiên, sau khi quay về, có thể sẽ không có vận khí tốt như vậy.

Long Dạ Thiên hiểu sự quan tâm của hắn, con người đen lộ ra bên ngoài mái tóc đen bày tỏ sự cảm ơn khó thấy, nói

“Ta biết.”

Tả Trọng Dịch thấy vậy rất đắc ý, khoát khoát tay.

“Được rồi! Đây không có gì, ngược lại tiểu oa nhi kia chỉ là một con riêng, người chú ý nhiều một chút, tránh cho nàng trở thành đối tượng xuống tay của người của Chương Gia Bảo”.

Ánh mắt Long Dạ Thiên chìm xuống, gật gật đầu, biểu thị hắn sẽ chú ý, mới đưa mắt nhìn theo tên quái gia hỏa Tả Trọng Dịch, đã rời đi vô tung vô ảnh.

Người này luôn xông loạn khắp nơi, hơn nữa sở thích của hắn là quản việc đâu đâu.

Lại nói, Long Dịch Thiên thật không hiểu Tả Trọng Dịch rốt cuộc lấy cái gì mà sống? Trong nhà có những người nào? Hoàn toàn không biết chút nào.

A, bất quá đây chính là điểm vừa thần bí vừa kì quái của hắc, Long Dạ Thiên cũng không muốn nghĩ nhiều, tình nguyện giành thêm một chút tâm ý lên người Chương Gia Bảo và Long Thanh Thanh, cũng thăm dò tâm tư của người khác tốt hơn.

Nhưng hắc không nhận ra, tiểu nha đầu Long Thanh Thanh cũng lâm vào suy nghĩ của chính mình, nghĩ tới Long Dạ Thiên đối tốt với nàng, bắt đầu muốn cẩn thận thăm dò, xem xem tình cảm mà bản thân giành cho Long Dạ Thiên là như thế nào? Hắc có khả năng là một nửa kia của nàng ?

Không lâu sau, Long Dạ Thiên lại bắt đầu nhận các vụ án của quan phủ, lưu lại một mình Long Thanh Thanh ở khách điểm, vừa lúc để cho đầu nhỏ của nàng có thời gian suy nghĩ.

“Ai, cái vấn đề này thật là khó hiểu? Hại ta suy nghĩ kỹ mấy ngày, vẫn không thể nào nghĩ ra được đáp án, nghĩ đến nỗi cái đầu của ta đau không chịu nổi.”

Long Thanh Thanh nằm sấp trên bàn gỗ đối diện cửa sổ, vừa buồn bã than thở, vừa lắc đầu cau mày, bộ dáng đa sầu đa cảm hiem thấy, một lát sau, ngoài cửa có người gõ cửa.

“Là ai vậy?”

“Tiểu nhị đưa nước trà tới.”

“A, mời vào!”

Chi nha một tiếng, khuôn mặt của tiểu nhị ca tiến vào, nhanh chóng mà thuận thục thay nước trà.

“Chờ một chút, tiểu nhị ca.” Long Thanh Thanh thấy hắc muốn đi, vội gọi hắc lại.

“Chuyện ...Chuyện gì vậy? Cô nương.”

“Gần đây có chỗ nào vui chơi? Nói cho ta biết được không? Ta muốn ra ngoài đi dạo, cả ngày ngồi đợi trong phòng, ta sắp buồn đến sinh bệnh rồi.”

Tiểu nhị ca thấy Long Thanh Thanh lộ ra tính ngây thơ của người được cưng chiều với hắc, mặt đen so với Quan công còn đỏ hơn.

“Đúng, đúng... Cô nương, gần đây, có một tửu lâu gọi là Vân Thiên phường, bên trong có mời một người kể chuyện nổi tiếng, nếu cô nương có hứng thú, ngược lại có thể đến đó xem một chút.”

Kể chuyện? Đây vẫn chưa xem qua, ngay lập tức, lòng hiếu kì khó đối lại lóe ra trong đầu.

“Có thật không? Cám ơn người, tiểu nhị ca.”

“Không... Sẽ không.”

Vội vàng cảm tạ tiểu nhị ca, Long Thanh Thanh bộ dáng bình thường, nhún nhảy một cái đi xuống lầu, dự định tiến về Vân Thiên phường phía trước xem cái gì gọi là kể chuyện.

Không ngờ tới, lúc gần ra khỏi cửa lớn của khách điểm, thì đâm đầu vào một bức tường thịt, đau đến nỗi nàng kêu to một tiếng không thực nữ chút nào, càng không ngừng xoa chiếc mũi thon nhỏ.

“Là ai ngăn ở giữa đường, lẽ nào người không hiểu được chó khôn không cắn đường sao?” Long Thanh Thanh mới ngẩng đầu mắng, thấy người đến thì nàng lại sững sờ tại chỗ.

Bởi vì người đối diện nàng lộ ra nụ cười như ánh mặt trời, giống như đã từng quen biết, nhưng là gặp qua ở đâu, Long Thanh Thanh là nha đầu có trí nhớ không tốt, ngược lại quên mất không còn một mống, cho tới khi người tới lên tiếng.

“Thanh Thanh cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Nàng nhớ ra hắc là ai rồi.

“A! Người chính là... Người chính là người kia! Bị thương cái đó...” Nàng kinh ngạc hô.

Nhưng mà, nàng đã quên mất tên của hắc, chỉ nhớ rõ diện mạo, bởi vậy nói quanh co nửa ngày, vẫn là nghĩ không ra, liền thành thật gọi hắc người kia!

Chương Lệ Chuẩn cười cười, tuy rằng rất vui vì nhớ rõ hắn, sau lại vì biểu tình vừa cau mày vừa lắc đầu đầu đáng yêu của nàng, dở khóc dở cười.

Cho nên hắn tức giận, buồn cười, thân thiết giúp đỡ cái đầu nhỏ của nàng, nói “Đừng nghĩ nữa, ta tên là Chương Lệ Chuẩn, nhớ chưa?”

Hắn không cho nàng quên nữa, bởi vậy giọng điệu cũng dịu dàng hiếm thấy, lại bao hàm sự nghiêm túc ngày thường, khiến cho thuộc hạ phía sau ngáy ngẩn cả người.

Một lúc sau mới có thuộc hạ nhận ra thân phận của Long Thanh Thanh, muốn nói cho Chương Lệ Chuẩn. “Thiếu Bảo chủ, nàng là...”

Chương Lệ Chuẩn không vui khi bọn họ cắt ngang lực chú ý của Long Thanh Thanh, vì vậy hung hăng nhìn lướt qua phía sau, dạy tên thuộc hạ kia không thể không nuốt nước miếng xuống, lui về phía sau ba bước.

Hắn hiện tại không có tâm tình nghe bọn họ nói chuyện của Long Dạ Thiên.

Thật ra thì, hắn tới nơi này chính là vì gặp mặt Long Dạ Thiên, nhưng không có ngờ tới lại có thể gặp Long Thanh Thanh mà hắn đã tìm kiếm một thời gian, hắn đương nhiên không muốn bắt cứ chuyện gì cắt ngang cuộc gặp tình cờ này của bọn họ.

Long Thanh Thanh thật không có nhìn thấy Chương Lệ Chuẩn thoáng nhìn qua, chỉ là không quá vui vẻ hắn lại chạm vào cánh tay của nàng, giống như sợ nàng chạy mất vậy.

“Tôi nhớ kỹ rồi! Người trước buông ta ra có được không? Tay của ta đau quá.” Sức lực của hắn khá lớn, vì vậy Long Thanh Thanh nhỏ giọng oán trách, mới làm Chương Lệ Chuẩn thu lại một chút.

Nhưng hắn vẫn không buông tay hắn ra, ngược lại kéo Long Thanh Thanh lại gần chút, không thích bộ dáng nhút nhát của nàng, bởi vậy lại dùng thanh âm dễ nghe nói chuyện :”Thanh Thanh cô nương, nàng ở đây tìm khách điểm nghỉ trọ sao?”

Nụ cười trên mặt làm mấy cô nương đi ngang qua, thì thầm lại đỏ mặt không ngừng nhìn hắn.

Chương Lệ Chuẩn bộ dáng cũng tuấn tú, vóc người cao lớn giống Long Dạ Thiên.

Bất đồng là Long Dạ Thiên làm người ta trầm ổn, cảm giác thần bí, Chương Lệ Chuẩn không giống như vậy, sự tuấn mỹ của hắn là người bình thường với cao không hơn, là do vật liệu may mặc cao cấp cùng tiền tài địa vị làm nổi bật ra bên ngoài, nếu phân tích tỉ mỉ, khí chất của hai người bọn họ chênh lệch cách xa vạn dặm, nói trắng ra là, ngũ quan của Chương Lệ Chuẩn như thế nào so sánh được với những đường nét trên khuôn mặt khắc sâu lại kiên nghị của Long Dạ Thiên!

Long Thanh Thanh gật gật đầu, cánh tay không được tự nhiên hạ xuống, vẫn là không thoát được sự kềm chế của hắn, bởi vậy cái miệng đã có chút không vui cong lên.

“Như vậy Thanh Thanh cô nương hiện tại là muốn ra ngoài sao?”

Chương Lệ Chuẩn thấy mừng thầm vì vận may của mình, đương nhiên sẽ không cứ như vậy dễ dàng thả nàng đi.

Đi ra ngoài? Nhắc tới việc muốn đi ra ngoài để nghe kể chuyện, tâm tình Long Thanh Thanh mới tốt lên.

“Đúng nha! Ta muốn đi Vân Thiên phường nghe kể chuyện.”

Người của nàng một khi không có phiền não, nụ cười trên khóe miệng rất là ngọt, nhìn thấy Chương Lệ Chuẩn và vài tên thuộc hạ phía sau không dám chớp mắt.

Quá thuần mỹ rồi! Nếu như trên đời thật sự có tiểu tiên tử không nhiễm bụi trần, không phải nàng thì là ai.

“Ta đưa nàng đi.” Chương Lệ Chuẩn là người hoàn hồn đầu tiên, hắn lập tức nói.” Ta có thể thay nàng an bài vị trí tốt nhất, như vậy nàng vừa có thể nghe kể chuyện tốt nhất.”

Những người khác cũng dần hoàn hồn lại, trong lòng thầm nghĩ, Thiếu Bảo Chủ tìm kiếm Long Thanh Thanh cô nương đã lâu... Không thể nào?

Nhưng nàng là tiểu cô nương đi theo bên cạnh Long Dạ Thiên, không có ai biết lai lịch của nàng, này... Bọn họ phải báo cáo với Thiếu Bảo Chủ như thế nào đây?

Bọn họ không khỏi ngẫm nghĩ, tiểu nha đầu Long Thanh Thanh này vừa nghe đến có người đồng ý đi cùng nàng, lại muốn giúp nàng tìm chỗ ngồi tốt nhất, đương nhiên là mãn ý nhận lời.

“Tốt! Tốt! Vậy chúng ta còn không mau đi, tới trễ một bước nói không chừng sẽ không có chỗ ngồi tốt!”

Nàng trái lại kéo tay Chương Lệ Chuẩn đi về phía trước, Chương Lệ Chuẩn đầu tiên vì sự lớn mật của nàng mà giật mình, ngay sau đó liền hóa thành khoe miệng khê cười, dung túng nàng.

“Thanh Thanh cô nương, đừng nóng vội, đi chậm một chút, cẩn thận té ngã, ta bảo đảm sẽ có chỗ.”

Không cần phải nói, Vân Thiên phường này mặc dù không phải là sản nghiệp của Chương Gia Bảo hấn, nhưng mà chỉ cần hấn vừa đến, phường chủ không muốn nể mặt hấn cũng không được, càng không nói đến là muốn lấy lòng tiểu nha đầu Long Thanh Thanh đơn thuần quá mức này, vậy là đủ rồi.

Đi tới Vân Thiên phường, Chương Lệ Chuẩn lấy tức lấy thân phận thiếu bảo chủ Chương Gia Bảo, thay Long Thanh Thanh lấy được chỗ ngồi tốt nhất.

Vị trí này ở lầu hai, nhưng cúi xuống xem được toàn bộ phía dưới, là dãy tốt nhất, vị trí thoải mái nhất.

Một lát, Long Thanh Thanh lòng tràn đầy mong đợi ngồi xuống chỗ ngồi, chờ người kể chuyện ra.

Chương Lệ Chuẩn tương đối sẵn sàng, không lâu liền có người đưa lên một đồng điểm tâm cùng bánh ngọt, tránh cho Long Thanh Thanh bị đói, làm cho hấn đau lòng, nhưng làm những người bên ngoài ghen ghét.

“Như thế nào còn không bắt đầu?” Long Thanh Thanh không kịp đợi, bắt đầu nhắc nhở.

Nàng thế nhưng gạt Long Dạ Thiên tự mình ra ngoài, đương nhiên phải ngăn cản hấn quay lại khách điểm trước, nhưng Chương Lệ Chuẩn không biết việc này, lập tức lên tiếng trấn an nàng.

“Thanh Thanh cô nương, nàng đừng vội, cũng sắp bắt đầu rồi.” Một đôi tay còn thay nàng châm trà, tiêu điểm tầm nhìn từ đầu đến cuối cũng không rời khỏi nàng. “Uống chút trà, dùng chút điểm tâm đi.”

“Điểm tâm?”

Hắc! Nói đến điểm tâm, đôi mắt đang nhìn chăm chăm đài gổ, lập tức rời trận địa, tay nhỏ bé tự nhiên hướng bụng nhỏ nàng vuốt ve.

Nàng từ buổi sáng sau khi Long Dạ Thiên ra cửa vẫn đợi trong phòng, lúc này đây cũng gần đến buổi trưa, cho nên nàng vừa nghe đến hai chữ “Điểm tâm” sẽ có phản ứng cũng là bình thường.

“Điểm tâm này là từ đâu tới?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Long Thanh Thanh không khách khí chút nào đưa tay nhỏ bé ra, bắt lấy khối điểm tâm ăn, hoàn toàn không để chủ nhân Chương Lệ Chuẩn này vào mắt.

Chương Lệ Chuẩn chẳng những không nghĩ đến xử lý, còn cười sang sảng mấy tiếng, Long Thanh Thanh nhìn hấn một cái, lại tiếp tục ăn, không có bất cứ cảm giác tội lỗi nào.

Là hấn vừa mới nói muốn mời nàng ăn, cho nên không ăn cũng uống, nàng không thể lãng phí một bàn nguyên liệu tốt được.

Ừ, nghĩ như vậy, Long Thanh Thanh cảm thấy chính mình ăn là đương nhiên.

“Là ta đặc biệt kêu người đem lên, ăn ngon không?”

Chương Lệ Chuẩn vui mừng nhìn Long Thanh Thanh vừa ăn vừa gạt đầu, giống như con mèo nhỏ đang rất đói, thiếu chút nữa sẽ vươn đầu lưỡi đi liếm phần còn lại của đáy bàn, rất đáng yêu.

Nhưng vào giờ phút này, cửa chính của Vân Thiên phường bước vào một gã nam nhân cao gầy.

Hấn vừa vào cửa, tầm mắt tìm tòi, liền liếc thấy tiểu nha đầu đang ngồi ở lầu hai ăn như sói nuốt hổ vồ, chợt ánh mắt nhu hòa lại.

Nhưng đợi cát bước đến gần nàng, lại phát giác Chương Lệ Chuẩn ở bên cạnh nàng, dừng bước lại, mày hơi nhíu lên, nhìn chằm chằm bọn họ.

Thì ra tên áo đen này chính là Long Dạ Thiên.

Tả Trọng Dịch này sự trung thực không đáng tin cậy lắm, ngay tại thời điểm lúc sáng nay Long Dạ Thiên đi quan phủ nhận tiền thưởng, ngăn hấn lại, thay Long Thanh Thanh “Làm mai”!

Hắn nói như vậy, làm Long Dạ Thiên nghe xong Long tâm cực kì vui mừng, cho là trải qua việc Tả Trọng Dịch giảng giải như vậy, vấn đề tình cảm giữa Long Thanh Thanh và hắn sẽ có cải thiện, mà sau khi làm xong việc vội vàng trở lại khách điểm.

Không ngờ rằng, cái tiểu nha đầu Long Thanh Thanh không ngoan này lại đợi không được, hỏi tiểu nhị ca tin tức, một mình chạy tới Vân Thiên phường nghe kể chuyện cổ.

Nhưng là, xảy ra chuyện gì với Chương Lệ Chuẩn này?

Hắn đã sớm nói với nàng, không thể nói chuyện với người xa lạ, không thể đi theo người xa lạ, chẳng lẽ tất cả nàng đều xem như gió thổi bên tai sao?

Trong lòng Long Dạ Thiên có chút không thoải mái, cũng không nguyện thừa nhận, hắn không hy vọng nhìn thấy Long Thanh Thanh thân mật với nam nhân khác như vậy. Điểm này, không phải đã sớm xác minh qua trên người Tả Trọng Dịch sao.

Đáng tiếc bản tính tiểu nha đầu Long Thanh Thanh này là như thế, cho nên không dạy được, cũng không cảm thấy hắn ghen tỵ, hiển nhiên, hắn lại chờ thêm một lúc rồi.

Chỉ là hiện nay quan trọng nhất là, hắn phải làm cách nào từ bên cạnh Chương Lệ Chuẩn, đưa tiểu nha đầu này về khách điểm đây?

Con người Long Dạ Thiên tối sầm lại.

Bỗng dưng thi triển khinh công, trong tiếng kêu sợ hãi của người khác, nhảy vọt đến lầu hai Vân Thiên phường, gọn gàng dừng lại trước mặt Long Thanh Thanh và Chương Lệ Chuẩn.

“Dạ Thiên ca ca?”

Long Thanh Thanh thấy hắn nhẹ nhàng đứng ở rìa lan can lầu hai, biểu tình hết sức chột dạ.

Hắn làm sao biết được nàng ở trong này? Trong lòng thầm nghĩ, cũng lén đưa tầm mắt về phía Long Dạ Thiên, bị hắn vừa vặn tiếp nhận, lại vội vàng rũ mắt xuống.

Dạ Thiên ca ca nhất định lại tức giận, ai dạy nàng một thời gian trước mới tin thề trăm ngày nói, tuyệt không chọc giận hắn nữa, nhưng nàng lại tái phạm rồi... Làm thế nào?

Chương Lệ Chuẩn xác thực rất kinh ngạc, bởi vì hắn vừa nghe thấy Long Thanh Thanh gọi Long Dạ Thiên “Ca ca”? Chuyện này... Hai người bọn họ cùng họ, chẳng lẽ bọn họ là huynh muội?

Chương Lệ Chuẩn cũng không ngờ tới sẽ có tình huống như vậy xảy ra, bởi vậy sinh lòng không vui, liếc thuộc hạ phía sau hắn một cái, trách bọn họ biết chuyện không báo.

Bọn họ cảm thấy vô tội, vốn là muốn báo cáo, nhưng hắn không cho phép nói, sau lại trừng mắt nhìn bọn họ... Ai, làm thuộc hạ chính là có loại oan ức này.

“Tới đây.” Long Dạ Thiên nhảy xuống, âm lãnh nói.

Long Thanh Thanh không thể làm gì khác hơn là giống như đứa trẻ làm chuyện bậy, đi từng bước một đến bên cạnh hắn.

Chương Lệ Chuẩn sợ Long Thanh Thanh trở về sẽ bị hắn mắng, vội vàng mở miệng nói: “Long đại hiệp, là tại hạ tự mình hẹn Thanh Thanh cô nương ra ngoài nghe kể chuyện, xin người không nên trách tội nàng.”

Lúc trước hắn lại hạ độc đắc tội anh vợ tương lai, đợi một lát, hắn phải an bài tốt một chút, hòa giải tình thế xấu mới được.

Long Dạ Thiên mặt không đổi liếc hắt một cái, không nói một câu, dắt tay nhỏ bé của Long Thanh Thanh, liền đi tới cầu thang đi xuống lầu.

Chờ sau khi bọn hắt đi, Chương Lệ Chuẩn mới chỉ trích thuộc hạ của hắt.

“Đáng chết! Các người như thế nào không nói cho ta biết sớm một chút, nàng là muội muội Long Dạ Thiên?”

“Thiếu... Thiếu Bảo Chủ, chúng ta cũng không hiểu được?”

Nhưng mọi người xin tha không có hiệu quả, Chương Lệ Chuẩn tức giận vô cùng, còn thưởng cho bọn họ mỗi người một cái tát, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

“Dạ Thiên ca ca, người... Người tức giận sao?” Long Thanh Thanh đi theo sau lưng Long Dạ Thiên, lộp bộp hỏi, không cần hắt trả lời, nàng cũng biết được mình không đúng.

Long Dạ Thiên chỉ dắt nàng tiếp tục đi, giống như không có ý định mở miệng.

Long Thanh Thanh nhìn cái bóng lưng đen to dài mà trầm mặc của hắt, đột nhiên cảm thấy thật khổ sở! Chỉ vì Long Dạ Thiên chưa từng đối với nàng giống như vậy, cho nên nàng gấp đến độ muốn khóc.

“Dạ Thiên ca ca, muội...”

Nàng chưa nói hết câu, bọn họ đã đi đến cửa khách điểm mà họ ở, một người ngay lập tức vọt đến, nhiệt tình chào hỏi bọn họ.

“A! Các người đã về rồi!”

Tả Trọng Dịch vốn là đến xem thành quả mình tác hợp một chút, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Long Dạ Thiên lạnh như tờ giấy, mà Long Thanh Thanh lại là một bộ muốn khóc không khóc được, có ngu cũng hiểu được có chuyện không hay.

Thế nào? Chẳng lẽ hắt trợ giúp tự nhiên đâm ngang, chết từ trong trứng nước rồi hả?

Hiển nhiên là vậy, bởi vì Long Dạ Thiên nhìn cũng không nhìn hắt một cái, đi vòng qua hắt, bỏ lại Long Thanh Thanh đi về phòng trước.

Tả Trọng Dịch rất sợ hắt quá nóng nảy với Long Thanh Thanh, dọa Long Thanh Thanh sợ mất.

Không biết, khi hắt buông bàn tay nhỏ bé của Long Thanh Thanh ra thì trong lòng nàng thật sợ hãi, đến nỗi nước mắt cũng không nhịn được nữa rơi xuống.

Tâm của nàng đau kịch liệt, rất rất đau, cái dạng kia... Thật sự giống như Long Dạ Thiên bỏ quên nàng, không hề nguyện ý ân cần hỏi han nàng nữa, làm nàng không chịu nổi khóc lên.

“Hu...Hu hu... Dạ Thiên ca ca! Đừng đi! Người ta không phải cố ý không ngoan, không cần đi!”

Long Dạ Thiên nghe được tiếng khóc của nàng, trong lòng như bị kim đâm đau nhói.

Nhưng hắt không dám quay đầu lại, đi thẳng lên lầu hai khách điểm, đối mặt với trường hợp vừa yêu vừa ghen này, hắt đã vô lực gánh vác rồi, nhất là khi tình yêu của mình không được đáp lại thì khó tránh khỏi sẽ có cảm giác vô lực.

Tả Trọng Dịch luống cuống tay chân, vừa nhìn chăm chăm bóng dáng màu đen biến mất ở bậc thang của con rùa đen rút đầu Long Dạ Thiên, vừa an ủi tiểu cô nương mít ướt Long Thanh Thanh, thay Long Dạ Thiên chịu đựng người ngoài chỉ trích.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ai dạy hắt rằng rồi không có việc gì làm, tác hợp ai chẳng được, cố tình tác hợp Long Dạ Thiên và Long Thanh Thanh một đôi đối với tình cảm đều chậm chạp và dằn dặt.

Ai! Chỉ có thể than vãn là hắt tự mình chuốc lấy khổ mà thôi!

“Thanh Thanh... Ách... Mau nín đi, người nhìn xem, đã có nhiều người như vậy đang nhìn người chê cười: đừng khóc có được hay không?”

Nếu nàng còn khóc nữa, lỗ tai của hắt sẽ ù mất.

Nhưng lời này đối với Long Thanh Thanh nước mắt phun ra như suối, không có hiệu quả nào, khiến cho Tả Trọng Dịch cũng muốn cùng khóc với nàng.

Chỉ là, hẳn chính là chân tay luống cuống có danh hào quá công tử mà lại khóc, không phải vì hấn mất mặt xấu hổ hay sai lầm đi giúp tiểu tử lạnh lùng Long Dạ Thiên này mà khóc.

Phút chốc, Tả Trọng Dịch lại phải đổi cách nói chuyện khác.

“Tiểu oa nhi, người sẽ tiếp tục khóc hả, không sợ phá hỏng thời cơ nhận lỗi với Long Dạ Thiên sao?”

Oa! Lời kia vừa thốt ra, cuối cùng cũng có hiệu quả.

Long Thanh Thanh khóc thút thít nâng khuôn mặt phấn hồng nhỏ nhắn lên, con ngươi sưng to lên, bao nhiêu nước mắt nước mũi đều lau hết lên trên quần áo màu xanh của Tả Trọng Dịch, làm mặt của hấn đầu khổ nhăn nhó.

“Huynh... Huynh nói thật sao?”

Trong đôi mắt tinh khiết của nàng là sự tin tưởng.

“Cái gì thật hay không thật? Người xem người khóc thành xấu xí như vậy?”

Tả Trọng Dịch vốn muốn thể hiện chút nhu tình, giơ tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng, lại kinh hãi khi thấy Long Thanh Thanh nghe nói mình xấu, liền lau cả khuôn mặt của nàng vào vạt áo trước của hấn.

Lần này, khuôn mặt nhỏ nhắn lau sạch sẽ, nhưng Tả Trọng Dịch lại dở khóc dở cười, khổ sở mím khóe môi, khẽ rút ra.

Hấn thầm nghĩ: Tiểu nha đầu này quả nhiên chỉ Long Dạ Thiên mới có thể trị được nàng, còn hấn, đứng một bên có vẻ tốt hơn! Tránh cho vô tội chịu liên lụy.

“Hiện tại đã tốt hơn chưa? Chúng ta có thể lên lầu không? Có phải Dạ Thiên ca ca không chịu tha thứ cho ta không? Huynh nghĩ hấn sẽ giận lâu không? Hấn có phải muốn...?”

Từng câu từng câu, các vấn đề từ trong miệng Long Thanh Thanh bắn ra liên hồi, Tả Trọng Dịch vội vàng hô ngừng. “Chờ! Chờ một chút!”

Hô! Ông trời, hiện nay hấn không thể không thay đổi cách nhìn đối với Long Dạ Thiên, hấn có sức chịu đựng của một người phi thường, nếu không sớm muộn cũng phát điên.

A, ai yêu tiểu nha đầu Long Thanh Thanh này, xác thực sẽ phải chịu chút khảo nghiệm thống khổ.

Nay hấn đã biết nguyên nhân Long Dạ Thiên không cách nào tích cực, bởi vì ngay cả hấn thông minh như vậy đều thua thảm trước những lời nói trẻ con hồn nhiên của Long Thanh Thanh, khó đảm bảo khối băng lớn, đại đầu gối Long Dạ Thiên sẽ không.

Ai! Thật là một vật khắc một vật, hai người bọn họ xứng đôi cực kỳ!

Thấy Long Thanh Thanh giương con ngươi đã khóc đỏ, lẳng lặng chờ câu sau của hấn, hấn cũng không nhận được cười khổ.

“Được rồi! Được rồi! Đừng làm vẻ mặt đau khổ nữa, cho dù ai thấy cũng không vui, đến! Cười một cái nào!”

Nguyệt mi của Long Thanh Thanh cúi xuống, thật lâu sau mới đáp: “Ta cười không nổi.”

Xác thực, cũng không biết được Dạ Thiên ca ca có cần nàng hay không, như thế nào còn cười nổi! Tả Trọng Dịch rõ ràng là làm khó.

Không ngờ nàng sẽ trả lời như vậy, sắc mặt Tả Trọng Dịch thật sự ngổ cực kỳ.

“Ách... Kia không có vấn đề gì, người nhanh đi lên lầu, nhận lỗi với Long Dạ Thiên, nói lời xin lỗi, hấn nhất định sẽ tha thứ cho người.”

Theo hấn quan sát nhiều ngày nay, Long Dạ Thiên mới không nỡ để Long Thanh Thanh khóc!

Cho nên mắc kẹt giữa bọn hắn có xảy ra chuyện gì? Chỉ cần Long Thanh Thanh mềm giọng đi làm nũng, vấn đề hắn là có thể giải quyết dễ dàng.

Nếu không, tiết mục kế tiếp hắn an bài, có thể thật sự làm Long Dạ Thiên cảm thanh kiểm sát thần màu đen của hắn khắp nơi đuổi giết.

“Có thật không? Dạ Thiên ca ca sẽ tha thứ cho ta?”

Tiểu nha đầu Long Thanh Thanh này, lúc này mới chân chính cười rộ lên, mà vạt áo trước của hắn cũng tránh được nguy hiểm bị nàng lau nước mắt nước mũi lên, hắn đương nhiên là liên tục nói đúng.

“Tóm lại, người phải nhanh nói lời xin lỗi với Long Dạ Thiên, nếu không...”

Hắn còn gian trá giữ lại cái đoạn cuối, khiến Long Thanh Thanh tràn đầy lo lắng.

“Nếu không thì sao?”

Mặt nàng hiện ra nghi ngờ.

“Nếu không Dạ Thiên ca ca của người sẽ bị nữ nhân khác cướp đi!”

Đây chính là kinh hỷ hắn đã an bài cả ngày nay, nhưng nay hắn chỉ hy vọng không phải an bài sai thời cơ, phá hủy tình cảm mới tốt của hai người bọn họ.

Hắn vừa nói xong, liền thấy Long Thanh Thanh kinh hô một tiếng, vội vàng chạy lên lầu khiến Tả Trọng Dịch vừa đắc ý vừa khổ sở.

Chỉ mong sẽ không biến khéo thành vụng. Hắn vẫn là nhanh đi lên xem tình hình mới được!

7. Chương 7

Long Thanh Thanh chạy nhanh lên lầu hai khách điểm, đang muốn đi tới phòng ngủ Long Dạ Thiên, nhưng có chút sợ hãi ngừng bước.

Không tại sao, chỉ là có một cảm giác đau đớn quen thuộc lan tràn ra tứ chi, giống như muốn tràn ngập thân thể, làm cho nàng phải khổ sở không biết phải xử lý như thế nào.

Tả Trọng Dịch bởi vì lo lắng mà đuổi theo, thấy thế đẩy nàng một cái.

“Đi đi! Muốn Dạ Thiên ca ca của người cả đời ở bên cạnh người, phương pháp tốt nhất, chính là cho hắn biết người thích hắn cỡ nào”

Long Thanh Thanh quay đầu lại liếc hắn một cái, nhìn thấy sự bảo đảm trong mắt của hắn, lúc này mới thoáng tin tưởng, tiến vào phòng Long Dạ Thiên.

Quả nhiên giống như Tả Trọng Dịch nói, trong phòng của hắn có một nữ nhân vừa mỹ lệ vừa có phong cách quý phái đang ngồi.

Nàng mặc quần áo màu trắng, tỉ mỉ thay Long Dạ Thiên châm trà nước, khi phát hiện Long Thanh Thanh tiến vào, còn tự nhiên rộng rãi gật đầu với nàng, khí chất của nàng ta khiến Long Thanh Thanh cảm thấy không bằng, thiếu chút nữa nàng lùi chân về.

Nếu không phải Tả Trọng Dịch dùng sức đẩy phía sau, nàng nhất định sẽ không chịu nổi khóc lớn tiếng chạy mất.

“Người phải tự mình đi tranh” hắn nhỏ giọng nhắc nhở, mới khiến nàng bước vào trong một chút.

Long Dạ Thiên không biết Tả Trọng Dịch đang làm trò gì, nhưng hắn không có ý định can thiệp.

Có lẽ giống như Tả Trọng Dịch đã nói trước kia, nên khiến Long Thanh Thanh tự mình phát hiện cái gì là yêu, nếu không hắn với Long Thanh Thanh sống với nhau cả đời, cũng sẽ không có gì xảy ra.

Vì vậy hắn nhin xuống xúc động muốn an ủi Long Thanh Thanh, ngồi tại chỗ, tiếp tục uống trà của hắn, đôi mắt sắc bén lại không rời khỏi thân thể của nàng.

Cô gái thay hắn châm trà hình như biết Tả Trọng Dịch, nên sau khi Tả Trọng Dịch cẩn thận đưa mắt ra hiệu là được, tự động lên tiếng. “Dạ Thiên, cô gái này là...”

Dạ... Dạ Thiên?

Không chỉ có Long Dạ Thiên nghe xong là nhẩn mày lại, mà ngay cả Tả Trọng Dịch cũng rất muốn cười, bởi vì hắn thật sự không thích hợp bị nữ nhân gọi thân mật như vậy.

A, bị mắc mưu, chỉ sợ cũng chỉ có tiểu nha đầu Long Thanh Thanh ngốc này thôi.

Quả nhiên, chỉ thoáng nhìn cái miệng nhỏ của Long Thanh Thanh mím lại, long mày tinh tế nhẩn nửa ngày, hiển nhiên câu Dạ Thiên này làm nàng rất không vui vẻ.

Long Dạ Thiên trầm mặc một chút, vẫn thay các nàng giới thiệu.

“Giản cô nương, đây là Long Thanh Thanh, Thanh Thanh, vị này là đại thiên kim của Huyện lệnh, Giản Y Hủy tiểu thư.” Báo tên đơn giản, Long Dạ Thiên liền lùi phải đóng kịch trong kế hoạch của Tả Trọng Dịch.

Một khi thật sự xảy ra chuyện gì, hắn cũng phải sạch không còn một mảnh, nhưng lại dẫn tới cái nhìn không vui của Tả Trọng Dịch.

Giản Y Hủy tiểu thư cũng không có gì không vui, ngược lại nở nụ cười tự nhiên, chào hỏi Long Thanh Thanh.

“Hân hạnh được làm quen với muội, Thanh Thanh muội muội, muội là em gái Dạ Thiên sao? Mau ngồi xuống đây, tỷ tỷ thay muội châm ly trà, uội nghỉ ngơi một chút.”

Cô gái này thoát nhìn giống như hiền thê lương mẫu, lại giống như tỷ tỷ tốt, khiến Long Thanh Thanh nhớ tới số 55 vẫn biệt vô tin tức, nàng làm sao có thể chán ghét nàng ta đây?

Nhưng nàng ta luôn gọi tên của Long Dạ Thiên, làm nàng rất bất mãn.

Nhìn một cái tỉnh bơ, không biết Long Dạ Thiên đang suy nghĩ cái gì, Long Thanh Thanh quyết bảo vệ Long Dạ Thiên, không để cho hắn bị những nữ nhân khác cướp đi.

Huống chi Tả Trọng Dịch sẽ giúp đỡ nàng, không phải sao?

Cho nên nàng nhất thời to gan, bước tới, cố ý ngồi bên tay phải Long Dạ Thiên, ngẫu nhiên cùng Giản Y Hủy mỗi người một bên, làm Long Dạ Thiên giật giật miệng, cảm giác mình giống như miếng thịt đưa tới đầu hai con sư tử.

“Ta không phải muội muội Long Dạ Thiên.”

Những lời này là phản kích đầu tiên của Long Thanh Thanh, đôi tay nhỏ bé lại nắm chặt tay phải Long Dạ Thiên, làm hắn không thể không buông cái chén trên tay, hơi sợ.

Hắn còn tưởng rằng nàng vĩnh viễn không biết, hắn trước giờ chưa từng xem nàng là muội muội, lời này làm cho đáy lòng Long Dạ Thiên vui sướng nổi lên từng trận gợn sóng.

Giản Y Hủy xem ra cũng giật mình, chỉ là nàng khôi phục rất nhanh.

“A, vậy muội là hậu bối của Long Dạ Thiên đúng không?” Cho câu nói của Long Thanh Thanh một cái giải thích rõ ràng.

Nhưng Long Thanh Thanh lần nữa phủ nhận. “Ta không phải.”

Nàng nghe vậy, khẽ che miệng cười ra tiếng, một đôi mắt thâm ý, trên dưới quan sát Long Thanh Thanh, khiến cho ấn tượng của Long Thanh Thanh với nàng càng lúc càng xấu.

“Vậy muội là gì của Long Dạ Thiên? Tại sao bám lấy hắn không thả? Làm hắn khổ não như vậy?”

Lời này làm cho tia sáng trong mắt Long Thanh Thanh trầm xuống.

“Ta...Ta...”

Nàng còn tưởng nàng ta là tỷ tỷ tốt? Kết quả lại nói nàng như vậy, còn nói cho nàng không cách nào giải thích, nói trúng tim đen, khó trách Dạ Thiên ca ca sẽ tức giận.

Long Dạ Thiên không nỡ để nàng chịu chất vấn, muốn trả lời thay nàng.

Nhưng người khởi xướng Tả Trọng Dịch này lại dồn sức đánh tin hiệu với hắn. Vừa bĩu môi, vừa nháy mắt, ép buộc hắn đề lời muốn nói của mình xuống, yên lặng theo dõi biến hóa.

Giản Y Hủy tiếp tục nói: “Muội đối với Dạ Thiên một điểm trợ giúp cũng không có, lại trở thành con riêng của Long Dạ Thiên, vẫn là sớm chút rời khỏi hắn đi.”

Oa! Đây là một chiêu ngoan độc, Long Thanh Thanh trong đầu âm âm một tiếng, ngay cả lời phản bác cũng không nói được.

Thật lâu, nàng mới tìm được thanh âm nói chuyện của mình.

“Không cần... Người ta mới không cần rời khỏi Dạ Thiên ca ca.”

Nghĩ đến muốn rời khỏi Long Dạ Thiên, lòng nàng đau đến không chịu nổi, giống như bị ai đó móc rỗng ngực, máu phun trào.

Nhất là bàn tay nhỏ bé trắng bệch của nàng, bộ dáng run rẩy nhưng nắm chặt Long Dạ Thiên, làm lòng người đau không dứt, suýt nữa Long Dạ Thiên chịu không nổi.

Nếu không phải Tả Trọng Dịch ra dấu lần nữa, hắn thật sự rất muốn mở miệng, nói hết tất cả tình yêu cho Long Thanh Thanh, không bao giờ bán khoản nhiều như vậy nữa.

“Không cần? Tại sao? Chẳng lẽ muội yêu hắn giống ta? Muội sẽ giống như ta, cho hắn cảm nhận hạnh phúc trọn vẹn sao? Muội sẽ chỉ mang đến phiền toái cho hắn, khiến hắn vì người dọn dẹp khắc phục hậu quả, muội có thể làm những gì cho hắn?”

Nước mắt to như hạt đậu lăn lộn trong hốc mắt Long Thanh Thanh, hung hăng hít mũi một cái, cũng sắp khóc rồi.

“Ta... Ta... Nhưng mà ta lại không muốn cách xa Dạ Thiên ca ca, người ta...”

Người ta cũng rất thích hắn mà!

“Muội có cái gì tốt? Muội có vẻ chỉ biết khóc mà thôi? Trừ bỏ khóc và gây ra phiền toái, muội suy nghĩ một chút muội còn biết làm gì?”

Long Dạ Thiên cũng nhịn không được nữa, hắn đang muốn mở miệng, Giản Y Hủy giơ tay ngăn hắn, nói với hắn: “Người muốn giải quyết hết vấn đề này trong một lần, thì phải nghe ta.”

Long Dạ Thiên đột nhiên sợ run lên, mi tâm nhăn lại.

Nữ nhân Giản Y Hủy này sao càng nói càng thái quá vậy?

Nhưng lời này đến tai Long Thanh Thanh, lại thành một loại ý tứ khác, hoàn toàn mơ hồ rồi, lại thêm Long Dạ Thiên không hề cãi lại, im lặng, Long Thanh Thanh càng bất an hơn.

“Dạ Thiên ca ca... Hu, người thật sự không cần ta nữa sao?”

Nàng thật sự sợ hãi.

Long Dạ Thiên nhìn thấy nàng, nước mắt chảy đầy má, vốn muốn lấy tay áo của mình giúp nàng lau lệ, lại bị nàng gạt ra, nghiêm túc hỏi: “Dạ Thiên ca ca, người trả lời ta đi!”

“Ta yêu...”

Hắn đang muốn mở miệng trả lời, Giản Y Hủy bên cạnh làm công kích cuối cùng.

“Dạ Thiên muốn lấy ta, cho nên muội hãy rời khỏi đây đi!”

Long Dạ Thiên giật mình, nhìn về phía Giản Y Hủy với Tả Trọng Dịch, người phía sau nhú chặt lông mày thô. Hiển nhiên, những lời này không có trong kế hoạch của bọn họ.

Long Thanh Thanh vừa nghe, khóc thảm thiết ra tiếng, lại không dám nhìn về phía Long Dạ Thiên chứng thực, đột nhiên đẩy lồng ngực của hấn ra, chạy ra ngoài.

“Thanh Thanh_____”

Long Dạ Thiên hung ác trợn mắt nhìn Giản Y Hủy và Tả Trọng Dịch một cái, cũng vội vàng chạy ra ngoài.

Tả Trọng Dịch cảm thấy da đầu tê dại, gãi gãi đầu, tới gần tiểu cô nương Giản Y Hủy hay phá rối này, nói một câu. “Ta bị người hại thảm rồi!”

Như thế rất tốt, hấn không chỉ bị Long Dạ Thiên liệt vào dạng cự tuyệt lui tới, còn có thể bị hấn chỉnh sửa rất thảm... Ai, đầu năm nay làm người tốt thật khó.

Giản Y Hủy ngược lại bộ dáng bình yên vô sự, vỗ vỗ đầu vai sa sút tinh thần của hấn.

“Này, ta bận rộn cũng tới giúp, đồ nợ ta cũng đừng quên đưa cho ta.”

“Cái gì? Người cũng đừng quá đáng như vậy!”

“Hắc! Người sẽ không phải là cái loại người nói không giữ lời đó chứ?”

Tả Trọng Dịch nhìn bộ dáng hô to thắng lợi của nàng mà đau đầu, bên ngoài một lớn một nhỏ kia đang đợi hấn xử lý! Hấn làm sao có thời gian mà ứng phó nàng!

“Thanh Thanh cô nương! Ăn một chút gì đi! Cả ngày nay nàng đã không ăn một bữa đằng hoàng nào rồi, ít nhất cũng uống chút canh hoặc cháo có được không?” Chương Lệ Chuẩn cho thị nữ bên cạnh lui ra, tỉ mỉ chăm sóc nàng.

Nhưng Long Thanh Thanh chỉ thút thít, xem ra đã khóc một lát rồi, cho nên đôi mắt to vốn khả ái, đã sưng thành quả hạnh đào nhỏ, trông trắng mang tơ hồng, hết sức đáng thương.

“Không... Ta cái gì cũng ăn không vô.”

Nàng nghĩ thầm khóc lên một chút cũng tốt, kể từ ngày hôm qua rời khỏi Long Dạ Thiên, gặp được Chương Lệ Chuẩn muốn đi thăm nàng ở của khách điểm, liền đi theo hấn trở về khách điểm sản nghiệp của Chương gia bảo.

Chương Lệ Chuẩn đối với nàng rất tốt, nhưng trong lòng nàng rất nhớ Long Dạ Thiên, trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, cả người không có tinh thần, khí sắc cũng kém rất nhiều.

“Thanh Thanh cô nương, đều là lỗi của tại hạ, hại nàng bị huynh trưởng mắng.”

Chương Lệ Chuẩn vẫn cho đây là lỗi của hấn, khiến Long Thanh Thanh bị Long Dạ Thiên đuổi ra khỏi khách điểm, không biết, sự tình cũng không đơn giản như trong tưởng tượng cả hấn.

“Không... Hu, không phải là lỗi của người.” Là nàng quá mơ hồ, quá đần, lại không đủ nghe lời, Dạ Thiên ca ca không cần nàng cũng đúng thôi.

Tâm trí Long Thanh Thanh giống như lớn lên rất nhanh trong một đêm.

Đồng thời, nàng cũng nghĩ thông suốt một đạo lý, cái mà thật lâu trước kia nàng nên biết, là nàng quá đần, cũng là năng lực lĩnh ngộ của nàng không đủ, thì ra là nàng vẫn luôn yêu Long Dạ Thiên!

Hơn nữa không tốt chính là nàng đến cổ đại, lần đầu tiên nhìn thấy Long Dạ Thiên đã bắt đầu, nhưng nàng lại tốn nhiều thời gian như vậy mới hiểu được, khiến Long Dạ Thiên thích cô gái khác, là đáng đời nàng!

Nghĩ đến đây, nàng lại dùng lực nhếch miệng, sợ mình lại muốn khóc mà gào lớn lên.

Chương Lệ Chuẩn đại khái cũng bị nàng khóc hù sợ, vì vậy thấy đầu nhỏ của nàng rũ xuống, liền cẩn thận tránh để nàng nhìn thấy cái nút tai đã sớm chuẩn bị, tính toán tùy thời sử dụng.

Hấn chưa bao giờ thấy nữ nhân nào thích khóc như vậy!

Cả người giống như làm bằng nước còn chưa tính, nàng lại có thể thao thao bất tuyệt khóc gần một ngày, mới làm hấn phục nàng.

Nhưng cũng không thể trách nàng, bởi vì nàng chỉ có thể sử dụng loại phương thức này để thể hiện sự bi thương của nàng, cho nên Chương Lệ Chuẩn cũng chỉ có thể nhẫn.

Yêu tiểu nha đầu Long Thanh Thanh thích khóc này, thế nào cũng phải chịu được công lực khóc của nàng!

“Thanh Thanh cô nương, nếu như tại hạ nguyện ý giúp nàng đi nói rõ nguyên nhân với huynh trưởng của nàng, xin hấn để cho nàng trở về khách điểm, nàng có nguyện ý ăn cơm hay không đây?”

Long Thanh Thanh lắc đầu một cái.

Đây cũng không phải giải thích hay không giải thích là có thể giúp được!

Dạ Thiên ca ca muốn kết hôn với nữ nhân kia, coi như nhiều người giúp nàng hơn nữa, nàng lại đột nhiên phát hiện yêu hấn, cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Nhưng Chương Lệ Chuẩn giống như vô cùng kiên nhẫn, đứng lên.

“Cứ để tại hạ đi nói thử xem sao!”

Hấn còn có thể thuận đường cầu hôn! Không ngờ Long Thanh Thanh thích khóc như vậy, nhưng mà hấn thích nàng, cho nên hấn còn muốn đón nàng qua cửa, vào Chương gia bảo hấn.

“Đừng! Không nên đi.”

Long Thanh Thanh kéo tay áo hấn, xem ra hấn còn giống như không biết rõ tình hình, mãnh liệt nói nàng là muội muội Long Dạ Thiên, nàng nghe cũng không thoải mái, bởi vì Giản Y Hủy cũng nói như vậy.

“Thanh Thanh cô nương!”

Hấn không ngờ tới nàng có động tác trẻ con như vậy, vì vậy quay đầu lại nhìn nàng, nàng giống như lại muốn rơi nước mắt, vì vậy hấn lại ngồi xuống, thật đau đầu!

Nhưng Long Thanh Thanh cũng không hiểu, hấn đã vì nàng hòa hoãn tất cả muốn hấn xử lý chuyện có liên quan đến Long Dạ Thiên, chỉ vì hấn là huynh trưởng của nàng.

Long Thanh Thanh đối với tình cảm không có nhạy bén, tiểu nha đầu ngu ngốc, dĩ nhiên không biết được.

“Người không cần đi... Hấn... Hấn đã muốn kết hôn với nữ nhân khác, tất cả đều đã không còn kịp rồi.”

Mà nàng cũng không còn là khối bảo bối trong lòng Long Dạ Thiên nữa, cũng sẽ không là nữ tử duy nhất bên cạnh hấn, nàng mới không cần trở về!

“Hấn muốn cưới nữ nhân khác?”

Chương Lệ Chuẩn lần này có một chút mơ hồ.

Nàng không phải là bị mắng sao? Lúc nào lại đồn Long Dạ Thiên muốn thành thân rồi? Đám thám tử hấn phải đi làm việc kiểu gì vậy? Thậm chí đại sự bậc này cũng không báo cáo với hấn, tội đáng chết vạn lần!

“Đúng vậy, cho nên ta mới không thể trở về.” Không hề có một chút phát giác nào, lời của nàng thật sự có chút không đầu không đuôi.

lúc trước không có phản bác chuyện nàng là muội muội Long Dạ Thiên, hiện nay còn nói Long Dạ Thiên thành thân, nhưng nàng lại không thể trở về, đương nhiên sẽ làm cho người ta không sao hiểu nổi.

chỉ là Chương Lệ Chuẩn cũng thật thông minh, lập tức liền vì nàng tìm một cái cớ hợp lý.

“A, Thanh Thanh cô nương là sợ đại tẩu tương lai sẽ khi dễ nàng, đúng không?” Sau đó hấn khề nở nụ cười. “Không có vấn đề gì, nếu Thanh Thanh cô nương không chê, có thể cho tại hạ một cơ hội hay không?”

Hiện nay đối lại Long Thanh Thanh sững sờ.

“Cơ hội?”

“Đúng, Thanh Thanh cô nương... Không, nên gọi nàng Thanh Thanh mới phải, Thanh Thanh, nàng có nguyện ý trở thành thê tử của ta không?” Hắn lại nắm chặt cơ hội cầu hôn Long Thanh Thanh rồi.

Nàng sợ đến mức mắt mở thật lớn, đầu lưỡi bắt đầu cà lăm.

“Cái... Cái gì? Người mới vừa nói gì?”

Nàng không thể tin điều nàng vừa nghe! Thật giống như sau khi nàng rời khỏi Long Dạ Thiên, mọi thứ giống như thay đổi toàn bộ hình dáng, trở nên ngay cả nàng cũng không dự đoán được.

“Thanh Thanh, nàng nguyện ý trở thành thê tử của ta không?”

Trong lòng Chương Lệ Chuẩn trái lại đã tính toán kỹ càng.

Suy nghĩ một chút, nếu Long Thanh Thanh sống với đại tẩu không thoải mái, Long Dạ Thiên bị kẹp giữa hai người cũng rất khó khăn, có cái phân tích công chính, không bằng hắn cưới Long Thanh Thanh, dẫn nàng tới Chương gia bảo, cứ như vậy chẳng phải tất cả đều vui vẻ.

Tính toán này đáng thử cực kỳ, đánh cho Long Thanh Thanh trở mặt tại chỗ, cả người giống như là trúng bẫy rập, bộ dáng ngã vào vũng bùn mà nhìn hắn.

Thanh Thanh hối hận trong lòng, không nên đi theo hắn, nhưng hiện nay biết vậy chẳng làm cũng vô ích!

Người nàng ở nơi này, đồng ý cũng không được, không đồng ý cũng không được, làm cái gì cũng giống như không đúng. Quả nhiên không có Long Dạ Thiên, nàng cũng chỉ là một nha đầu nguốc mất đi phán đoán.

“Ta... Ta không biết được.” Nàng là nói thật. “Nhưng người có thể đi hỏi Dạ Thiên ca ca, nếu như hắn đáp ứng, vậy ta liền... Ta liền gả cho người.”

Tất cả đều giao cho Long Dạ Thiên rồi, từ trước đến giờ cũng chỉ có hắn có thể giúp nàng giải quyết mọi chuyện, nhưng trong lòng của nàng vẫn mong mỗi một tia hy vọng.

Nàng cũng không biết được nàng chờ đợi cái gì? Nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

Chương Lệ Chuẩn hưng phấn đến mức muốn nhảy lên tại chỗ, lớn tiếng hoan hô, nhưng mặc dù hắn không có làm như vậy, vui vẻ trên mặt đã sớm không cần nói cũng biết.

“Tốt, Thanh Thanh, ta hiện tại liền lập tức đi làm, nàng ở chỗ này chờ tin tốt của ta.”

Sau đó tràn đầy tự tin đi ra cửa.

Hiển nhiên, hắn là chắc chắn Long Dạ Thiên sẽ vì thê tử mới cưới, mà an bài thỏa đáng cho Long Thanh Thanh, đó chính là gả cho hắn.

Nhưng hắn quên một điểm, nếu Long Dạ Thiên căn bản không phải là ca ca của Long Thanh Thanh? Hắn ta muốn xử lý làm sao? Liệu hắn có vui quá mà quên đi suy nghĩ này?

Sau khi Chương Lệ Chuẩn đi, Long Thanh Thanh càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không đúng, đầu óc bình tĩnh, thanh tĩnh khó thấy.

Không được, nếu Dạ Thiên ca ca thật sự như lời Chương Lệ Chuẩn nói, hứa gả nàng cho hắn, nàng cũng không muốn gả cho hắn.

Trời ơi! Nàng không muốn! Nàng không muốn gả cho nam nhân nào ngoài trừ Dạ Thiên ca ca, cho dù hắn không cần nàng, cũng muốn cưới nữ nhân khác, nàng đều không muốn!

Nghĩ kỹ, Long Thanh Thanh liền muốn đi ngăn Chương Lệ Chuẩn lại, nhưng đợi nàng đi đến cửa phòng, hai tên thuộc hạ ngăn nàng lại.

“Thanh Thanh cô nương, Thiếu bảo chủ hy vọng người đợi trong phòng nghỉ ngơi, mời trở về đi!”

Ngay sau đó cửa liền bị đóng lại, Long Thanh Thanh lúc này mới phát giác chuyện có gì đó không đúng.

Vì vậy nàng dùng sức vỗ cửa, hô: “Các người vì sao muốn giam giữ ta, nhanh thả ta ra ngoài! Có nghe hay không?”

Nàng không muốn gả cho Chương Lệ Chuẩn đâu!

Đều do nàng, nhất thời bị thương đã quên nghĩ mới có thể phát sinh loại tình huống này, như vậy thì hay rồi, xem nàng làm sao rời khỏi nơi này, chạy tới ngăn cản Chương Lệ Chuẩn.

Nhưng người ngoài cửa không chịu thả nàng, nói: “Thanh Thanh cô nương, đây là Thiếu bảo chủ ra lệnh, chúng tôi là hạ nhân cũng không dám cãi lời, thật rất xin lỗi.”

Quả thực, chỉ bằng tính cách âm tình bất định lại tàn nhẫn của Chương Lệ Chuẩn, bọn họ nếu vi phạm mệnh lệnh thả nàng ra, chén cơm khó giữ được coi như xong, nhưng đầu người dọn nhà lại là chuyện lớn.

“Ta mặc kệ! Các người mau thả ta ra ngoài, nếu không hẳn trở lại, ta liền nói cho hẳn biết các người ngược đãi ta!” Long Thanh Thanh uy hiếp nói.

Uy hiếp không có hiệu quả, bọn họ vẫn là không có ý định thả người.

“Xin lỗi, Thanh Thanh cô nương, dù thế nào đi nữa, chúng tôi cũng không thể mở cửa thả người, người hãy lặng lẽ ở trong phòng nghỉ ngơi đi.”

Long Thanh Thanh tức điên rồi! Như thế nào chuyện đã gấp lắm rồi, vẫn còn đưa cho nàng vấn đề khó khăn này, vì vậy trong lòng nàng cũng bốc lửa, thật khó được tức giận.

“Tốt! Các người không mở đúng không! Ta cũng không tin, dựa vào ta mà lại không ra được cánh cửa này!” Long Thanh Thanh lầu bầu mấy tiếng, đi trở về ghế ngồi xuống.

Một hồi lâu, nàng liền nhảy lên, nghĩ ra kế sách rồi.

Đúng rồi! Trên người nàng không phải có siêu năng lực điều khiển nước sao? Như vậy nàng muốn ra khỏi nơi này, không tính là việc khó?

Tiểu nha đầu hậu tri hậu giác này, cuối cùng cũng tìm được điểm mấu chốt.

Nhưng nàng cũng chỉ vui mừng trong chốc lát, ngay sau đó nghĩ tới lời giao phó trước kia với Long Dạ Thiên, nàng liền ngồi trở lại trên ghế.

Bởi vì Long Dạ Thiên dặn dò nàng, không thể ở trước mặt người khác sử dụng siêu năng lực, hiện nay nàng muốn sử dụng siêu năng lực phá cửa chính ra ngoài, đương nhiên là không thể.

Suy nghĩ, suy nghĩ, đôi mắt to long lanh nước đã khóc sưng kia, trong căn phòng to như vậy không ngừng chuyển động, tiểu nha đầu lâu nay không động não lại nghĩ ra kế sách rồi.

Dạ Thiên ca ca nói rất đúng, không thể sử dụng siêu năng lực trước mặt người khác, nhưng nơi mà bọn họ không nhìn được thì có thể!

Mong Long Thanh Thanh lần nữa rời khỏi ghế đi về phía trước mấy bước.

Phát hiện hai người kia rất quy củ đứng ngay ngắn ở cửa, liền đi đến một bên cửa sổ, dò xét phía dưới.

Bởi vì căn phòng kia ở tại lầu ba, mặc dù không cao, nhưng cũng đủ để làm người nhát gan nuốt nước miếng mấy cái, trấn an một chút trái tim của mình.

Ách... Thật muốn đi xuống từ nơi này sao?

Nàng đã có một thời gian thật dài chưa dùng qua siêu năng lực điều khiển nước, hy vọng sẽ không đem nàng ngã thê thảm, xương sườn gãy tận mấy cái mới tốt.

Long Thanh Thanh lắc lắc đầu nhỏ, tạm thời vứt bỏ ý tưởng xấu này, cả đầu chỉ có rời đi một chuyện, bởi vậy mà suy nghĩ thật đúng là không phải thông suốt bình thường...

“A! Quả nhiên có!”

Thì ra nàng ngó dáo dác, là đang tìm kiếm cái ao vừa ý để nàng tụ nước thành mây.

Nàng nhớ, ngày hôm qua thời điểm nàng đi theo Chương Lệ Chuẩn tới chỗ này, rõ ràng thấy qua một cái, mà hiện nay trong viện cũng có, dĩ nhiên khiến Long Thanh Thanh cười híp cả mắt.

Ha ha ha! Nàng đã nói rồi! Loại địa phương này sao có thể vây được nàng? Chuyện cười!

Vì vậy lực lượng hai tay nàng cùng lúc sử dụng, thân thể nho nhỏ nhảy xuống phía dưới một cái, nhìn một chút bọn họ có vì nàng rời đi mà huyền não không,!

Long Dạ Thiên lúc này, hắn vì tìm kiếm Long Thanh Thanh lạc đường, tâm tình rất cuộc bị phá hỏng.

Nhất là Long Dạ Thiên, hắn vì tìm kiếm Long Thanh Thanh, cả ngày nay không ăn bữa nào ra hồn, ngủ quá một giấc rồi.

Này đều là diệu kế của kẻ đầu sỏ Tả Trọng Dịch ban tặng, khiến Long Dạ Thiên tức giận mắng hắn một trận, rồi lại vì tìm Long Thanh Thanh, tạm tha hắn.

Tả Trọng Dịch tự biết đã làm sai chuyện, bởi vậy không ngừng cười. An ủi tâm tình nóng nảy của Long Dạ Thiên.

“Long Dạ Thiên, người mau trở lại phòng nghỉ ngơi một chút đi! Cứ tìm như vậy, đừng nói là tìm tiểu nha đầu Long Thanh Thanh kia, chính người đã chịu không nổi rồi.” Hắn nói Long Dạ Thiên trở về xem Long Thanh Thanh có quay lại không, nhưng đối phương không nhận ý tốt của hắn.

“Ít lắm nhai.”

Cũng không nghĩ là lỗi của ai, sau đó, hắn sẽ tìm cơ hội sửa trị hắn ta.

Long Dạ Thiên trở về trường mất liếc hắn một cái, chuyển qua toàn thân màu đen, nghĩ rồi đi tìm Long Thanh Thanh.

Tả Trọng Dịch động tác cũng rất nhanh, bỗng chốc, khinh công chợt lóe, liền ngăn trước cửa, ngăn cản đường đi của Long Dạ Thiên.

“Chờ một chút, ta nói rồi người sẽ cạn kiệt thể lực, hay là đi nghỉ ngơi một chút đi, tiểu nha đầu Long Thanh Thanh kia nghĩ thông rồi, sẽ tự động trở về, không cần lo lắng.” Hắn nói lời này trấn an Long Dạ Thiên, đồng thời cũng là trấn an cảm giác tội lỗi của hắn.

Long Dạ Thiên lạnh lùng liếc về phía hắn, trong tròng mắt lạnh lẽo thường làm đối thủ không rét mà run, ngay cả Tả Trọng Dịch cũng thấy sống lưng lạnh lạnh, run một cái.

Ông trời, Long Dạ Thiên không hổ là sát thần màu đen.

Nếu không phải lúc trước hắn ta dùng vẽ mặt cột nhà đối diện với hắn, chỉ sợ cũng sẽ giống như kẻ thù của hắn, sợ đến mức tay chân cũng nhũn cả ra.

“Tránh ra.” Long Dạ Thiên lạnh lùng ra lệnh.

Tả Trọng Dịch cảm giác mình không muốn sống nữa, vài phần can đảm còn lại ngăn ở trước mặt hắn, chỉ là, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ .

“Vậy người phải để cho ta nằm xuống mới được.” Hắn cười cười mà nói.

Hắc! Hắn đương nhiên là đang nói đùa! Hắn làm sao có thể ngóc đến mức muốn xung đột chính diện với Long Dạ Thiên? Nhưng, thật bất hạnh, hắn đang làm như vậy.

“Vậy ta sẽ để cho người nằm xuống.”

8. Chương 8: Chương 8

Không thể nào? Hắn ác như vậy, muốn hảo bằng hữu nằm xuống!

Tả Trọng Dịch khoa trương sờ sờ cổ, nuốt nuốt nước miếng, đáng vẻ khiến người ta bật cười, nhưng Long Dạ Thiên biết, tu vi của Tả Trọng Dịch, tuyệt đối không giống bộ dáng kỳ quái, điên điên bên ngoài.

“Này, đợi đã nào...! Ta chỉ nói đùa thôi!” Thấy Long Dạ Thiên lấy Hắc Sát Thần kiếm ra, hắc vôi vàng hô, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Một hồi kiếm phong quét tới chỗ hắc hắc không thể không tung người tránh thoát, nhưng Long Dạ Thiên lại thừa dịp có khe hở, vọt tới cửa, muốn đoạt cửa ra.

Tả Trọng Dịch lập tức trở nên đứng đắn, bỗng rất nhanh nhảy ra sau lưng Long Dạ Thiên, ngón giữa cùng ngón trỏ điểm nhẹ trên người hắc.

“Người...”

Long Dạ Thiên nhú mày, ngay sau đó nằm xuống.

Tả Trọng Dịch thở phào nhẹ nhõm, ôm thân thể cao lớn của hắc lên giường, an trí tốt.

“Xin lỗi, huynh đệ tốt, ta phải để cho ngươi nghỉ ngơi cho khỏe một chút mới được, đừng trách ta để cho ngươi nằm đây.”

Tả Trọng Dịch vừa về tới phòng của mình muốn nghỉ ngơi, một tràng tiếng gõ cửa không được hoan nghênh vang lên.

Trời ạ! Không phải là Giản Y Hủy tới đòi đồ hắc đây chứ.

Khuôn mặt nhăn nhó, chấp nhận đứng dậy mở cửa.

Đợi hắc mở rộng cửa, một lão bà môi tô đỏ rực, tùy tiện tiến tới từng bước, còn vẩy khăn đỏ trong tay, quái thanh quái khí.

“Ai! Nhìn ngài tướng mạo bất phàm, ngài hắc là Long đại gia đi?”

Lão bà này không chỉ có môi đỏ kinh người, ngay cả quần áo toàn thân cũng đỏ, làm cho người ta chói mắt không thôi, tiếng nói vừa cao vừa bén nhọn, làm Tả Trọng Dịch nhất thời không biết người này tới là làm cái gì?

Cho đến khi hắc nghe thấy một thanh âm quen tai.

“Hong nương, hắc không phải là Long Dạ Thiên, ngươi tìm sai đối tượng.” Chương Lệ Chuẩn đứng ở cửa, vẻ mặt vui mừng nói.

Tả Trọng Dịch lúc này mới từ cửa lui lại mấy bước, nghẹn họng trợn trối nhìn nhóm người này, khiêng một đồng lễ vật màu đỏ chen nhau vào cửa, thiếu chút nữa làm cho phòng khách này chật kín.

“Ai nha! Tiểu tử! Vậy sao ngươi không nói sớm! Long đại gia đâu? Hắc đang ở nơi này đúng không?”

Tả Trọng Dịch cau mày, nhìn hồng y lão bà vẩy vẩy thứ trong tay trên người hắc, hắc liền chịu không nổi, lớn tiếng nói: “Đợi đã nào...! Các ngươi đây là đang làm cái gì? Chương Lệ Chuẩn, ngươi có phải nổi điên rồi không hả?”

Hừ! Ngay cả bà mối cũng tìm tới đây, hắc rốt cuộc đang có ý đồ gì?

Tả Trọng Dịch không vui liếc hắc một cái, híp mắt lại.

Hắc ta dám gọi thẳng tục danh của hắc, còn nói hắc là kẻ điên?

Chỉ là Chương Lệ Chuẩn liền nghĩ, Tả Trọng Dịch là bằng hữu duy nhất của Long Dạ Thiên, chút nữa cầu hôn phải nhờ hắc nói tốt vài câu, liền tạm thời tha cho hắc một lần.

“Ta không có nổi điên, rất bình thường.”

Chương Lệ Chuẩn tìm một chỗ ngồi xuống, bà mai bên cạnh vôi vàng quan sát bài biện trong phòng, nghĩ một chút xem chút nữa phải làm sao làm tốt cái đại sinh ý lần này.

“Thật sao? Một đồng trang phục và đạo cụ này là gì vậy?” Tả Trọng Dịch cười nói.

Không phải hắc ta coi trọng Long Dạ Thiên chứ? Ô, thì ra hắc ta còn có cái loại hứng thú đó, ha ha! Hắc phải cẩn thận nhìn lại hắc ta lần nữa mới được.

“Chỉ cần người giúp ta đi mời Long Dạ Thiên ra ngoài, chờ một chút bản thân người sẽ hiểu.”

Tả Trọng Dịch nhú nhú mày, hai tay ôm ngực.

“Thực xin lỗi, ta làm không được, hần không ở nơi này.”

Hắc! Hần cũng không có nói láo, Long Dạ Thiên không có ở trong gian phòng khách này, nhưng cũng không có nói hần ở trong phòng khách sát vách.

Chương Lệ Chuẩn có thể tự tay đưa Chương gia bảo tung hoành ngang dọc trên giang hồ, cũng không đơn giản, hần liếc Tả Trọng Dịch một cái, khẽ cười mấy tiếng.

“Trước khi ta lên đã hỏi tiểu nhị ca rồi, hần hần không có ra cửa mới phải, Tả huynh, liền phiền người đi mời hần một chuyến vậy.”

Đáng ghét, Tả Trọng Dịch bĩu môi, lòng có chút không thoải mái.

Hần mới cho Long Dạ Thiên ngủ, hiện nay lại muốn hần gọi Long Dạ Thiên dậy, hần cũng không phải là không muốn sống, mới không có dằn như vậy đâu!

“Hần đang nghỉ ngơi, người dám đi đánh thức hần, vậy người tự đi đi! Ta không phản đối.”

Chỉ cần hần không sợ dùng máu của hần cho đi làm mồi cho thanh Hắc Sát Thần kiếm của Long Dạ Thiên, vậy hần cứ việc đi! Đảm bảo ngay tại chỗ Long Dạ Thiên đang tức điên chém hần té xuống đất, máu văng năm bước, hắc hắc!

Lúc này đổi lại là Chương Lệ Chuẩn nhú mày, biết Tả Trọng Dịch cười đến bộ dạng gian tặc kia, nhất định là chuẩn bị bày đợi hần nhảy xuống, hần sẽ không mắc bẫy của hần ta.

“Nếu Long huynh đang nghỉ ngơi, vậy ta cũng không tiện quấy rầy nữa, ta để sính lễ lại đây, nói ta chậm một chút sẽ tới lần nữa.” Dứt lời, hần liền kêu hồng nương, đoàn người chậm rãi rời đi.

Tả Trọng Dịch sợ run lên, đuổi theo ra ngoài.

“Chờ một chút, Chương Lệ Chuẩn... Người còn không nói cho ta biết! Cái sính lễ này của người là có ý gì?”

Hần và Long dạ Thiên là hai đấng mày râu! Hần thật sự thích nam nhân sao?

Nhưng chỉ nghe Chương Lệ Chuẩn vui vẻ đáp: “Long Thanh Thanh.”

“Cái gì?”

Tả Trọng Dịch choáng váng, hần làm sao cũng không hiểu, khi nào thì chương Lệ Chuẩn và Long Thanh Thanh gặp nhau? Nếu không, hần tới đưa sính lễ gì?

Chỉ là cẩn thận suy đoán, Long Thanh Thanh hiện nay không phải ở... Thảm rồi! Xem ra hần vẫn nên đi đánh cho Long Dạ Thiên tỉnh lại, nếu không hần làm sao xử lý được việc này? Quá tệ!

Vì vậy hần mãnh liệt xoay người, đuổi theo ra ngoài khách điểm, nhưng lại nhìn thấy Long Thanh Thanh mang theo nước mắt đứng ở cửa nhìn hần.

Trời ạ! Cái này hần chỉ có một cái đầu sao nhưng lại có hai vấn đề lớn!

“Hu hu... Trọng... Trọng Dịch ca ca... Mọi người nên làm như thế nào đây?”

“Cái gì như thế nào?”

Tả Trọng Dịch nhìn Long Thanh Thanh một đường khóc đi vào khách điểm, nếu không phải hần nói Long Dạ Thiên đang nghỉ ngơi, nàng còn không chịu đi về cùng hần đâu, thật hao tổn tâm trí!

Long Thanh Thanh tùy ý lau nước mắt trên mặt, dùng sức hít mũi một cái, vốn muốn ình không rơi lệ, nhưng vẫn không dè nén được.

“Dạ Thiên ca ca huynh ấy... Đáp ứng hần cầu hôn sao?” Lúc này lời nói ra đã thuận một chút, nhưng vẫn là tràn ngập giọng mũi.

Trong lòng nàng sợ hãi, Long Dạ Thiên đáp ứng Chương Lệ Chuẩn cầu hôn, nếu không, bọn họ dẫn theo nhiều người như vậy, làm sao có thể tay không mà ra về?

“Cầu hôn?”

Hắn bên này cũng mới hiểu tiểu nha đầu này đang lo lắng cái gì? Là sợ Long Dạ Thiên gả nàng cho người ta?

“Muội đang nói bậy gì đấy? Long Dạ Thiên là tiểu tử lạnh lùng, chỉ chung tình với mình muội, sao có thể tùy ý gả muội cho người khác?”

Long Thanh Thanh vừa nghe, tiếng khóc dừng lại như có kỳ tích xuất hiện.

Ai da! Sớm biết tên tuổi Long Dạ Thiên dùng tốt như vậy, hắn đã sớm lấy ra khăn, tội gì để nàng khóc nước mắt nước mũi đầm đìa như vậy.

Hắn một chút cũng không đau lòng đâu, nhưng để tên tiểu tử Long Dạ Thiên nhìn thấy, chỉ sợ lại nhớ đến món nợ trên đầu hắn mất?

“Trọng Dịch ca ca nói thật sao?”

Nàng nhanh chóng lôi kéo ống tay áo của hắn, chỉ sợ hắn đang gạt nàng, làm Tả Trọng Dịch cũng cảm thấy, trêu đùa của hắn lúc này thật sự là quá mức rồi, chỉ hy vọng còn có cơ hội sửa chữa.

“Ta nói thật.”

Về mặt của hắn hiếm khi thấy được sự nghiêm túc!

“Nhưng... Nhưng hắn không phải muốn kết hôn với cô nương Giản Y Hủy kia sao?”

Còn hại nàng thật khổ sở, thiếu chút nữa còn cho là mình sẽ đau lòng mà chết nữa chứ?

“Chuyện này... Hơi khó giải thích.” Tả Trọng Dịch gãi gãi đầu, không hiểu được phải làm sao để giải thích việc này.

“Tại sao?”

Long Thanh Thanh không hiểu, việc này quan hệ đến tương lai hạnh phúc của nàng, tương lai với Dạ Thiên ca ca, nàng dĩ nhiên hết sức nghiêm túc và khẩn trương.

“Này... Cái đó... Ai nha! Tóm lại, chuyện đó đều do một mình nữ nhân kia tự nguyện tạo thành! Hơn nữa Dạ Thiên ca ca của muội đã đuổi nàng ta ra khỏi cửa, cho nên hôm nay muội trở lại, mới không thấy nàng ta, huống chi, Dạ Thiên ca ca của muội ra ngoài tìm kiếm muội cả ngày, một giọt nước cũng chưa uống, nếu không phải ta miễn cưỡng hắn đi nghỉ ngơi, sợ rằng bây giờ còn đang ở bên ngoài tìm kiếm muội.”

A! Trời ơi! Xin hãy tha thứ vì hắn lại nói dối, bởi vì nếu nói thật, hắn trước mặt Long Thanh Thanh không còn mặt mũi nữa, thà bị nàng hận chết, cho nên hắn không thể không ra hạ sách này, có thể nói liền nói.

“Thật... Có thật không?”

Nghe vậy, Long Thanh Thanh không dám tin, khóe miệng hơi cong lên.

Không nghĩ tới, Dạ Thiên ca ca của hắn... Hắn cũng yêu nàng ư! Nàng thật sự rất vui mừng, hận không thể nhanh chóng nhìn thấy Long Dạ Thiên.

Không ngờ Long Thanh Thanh dễ dụ như vậy, Tả Trọng Dịch thở phào nhẹ nhõm, hiện nay, cũng chỉ muốn cho tiểu nha đầu này biết tình ý của Long Dạ Thiên là tốt rồi.

Như vậy, hắn có thể đại công cáo thành mà lui thân, nếu không, tất cả cố gắng lúc trước của hắn đều uổng phí?

“Đương nhiên là thật, bằng không, chờ một lát Long Dạ Thiên tỉnh, muội đi chứng thực với hắn xem sao?”

Mới Long Thanh Thanh đang thoáng chút cười, giờ mới chính thức nở rộ.

“Vậy muội sẽ đi tìm hắn ngay bây giờ.”

Nhìn khuôn mặt tuấn dật đang ngủ say của Long Dạ Thiên cũng được, dù sao, nàng không muốn rời khỏi hắn, cả đời này, nàng muốn đi theo hắn đến chân trời góc biển.

Nơi nào có Long Dạ Thiên, nơi đó sẽ có Long Thanh Thanh nàng, hì hì!

“Chờ một chút! Tiểu oa nhi.” Bỗng dưng Tả Trọng Dịch gọi nàng, làm nàng thu lại bước chân, quay người nhìn hắn.

“Có chuyện gì sao, Trọng Dịch ca ca.”

Trên mặt nàng đầy nghi vấn.

“Muội ngồi xuống trước đã, ta còn có chuyện, muốn trước khi muội đi gặp Long Dạ Thiên, nói chuyện với muội trước đã.”

Long Thanh Thanh nhú mắt, ngồi xuống theo lời hắn.

Tả Trọng Dịch len lén liếc nhìn vẻ mặt của nàng, mới nói: “Muội không nghĩ kể cho ta nghe mọi chuyện đã xảy ra với Chương Lệ Chuẩn sao, ta sẽ ngầm nghĩ đối sách thật tốt để giúp muội.”

Trong lúc Tả Trọng Dịch đưa ra kiến nghị này, thính giác của hắn cũng không tệ, đã sớm phát giác ở phòng bên Long Dạ Thiên tự vận công phá huyết đạo hắn điếm.

Cho nên, hiện nay hắn ta và hắn đang đứng đối mặt nhau qua cánh cửa kia, không khéo, Long Thanh Thanh đưa lưng về phía hắn ta, lấy thính giác của nàng dĩ nhiên cái gì cũng không biết.

Tả Trọng Dịch đoán không ra, Long Dạ Thiên đã tỉnh từ bao giờ? Có nghe được cuộc nói chuyện giữa hắn và Long Thanh Thanh hay không? Hay tại thời điểm Chương Lệ Chuẩn tới đã tỉnh rồi?

Hắn không rõ lắm, bởi vì nội lực của Long Dạ Thiên cao đến dọa người, mà ngay cả hắn lúc trước lướt qua thân thể của hắn ta, tiến tới điểm huyết, hắn cũng không nắm chắc phần thắng, nhưng sau đó thành công, hắn cũng cảm thấy kinh ngạc, Long Dạ Thiên lại dễ dàng bị hắn đẩy ngã như vậy?

Sau đó hắn từ từ suy đoán, có lẽ Long Dạ Thiên quá mức để ý đến chuyện của Long Thanh Thanh mới khiến cho hắn ta thất thường?

Không quản sự tình có như hắn dự liệu hay không, tóm lại, Tả Trọng Dịch hiểu một chuyện, đó chính là khi Long Dạ Thiên đã thực sự nổi giận thì không nên trêu vào!

Nếu không, biết đâu được một ngày nào đó hắn phải bồi thêm cái mạng nhỏ của mình

“Chương Lệ Chuẩn?”

“Chính là cái tên mới vừa mang hồng nương tới cầu hôn đó.” Tả Trọng Dịch liếc nàng một cái, hắn không tin trí nhớ của nàng kém như vậy.

Hơn nữa hắn còn dẫn theo bà mai, một đồng lớn lễ phẩm, quá đủ rêu rao rồi.

Long Thanh Thanh ngẩn người, mới chậm rãi nói rõ tất cả mọi chuyện đã xảy ra, làm Tả Trọng Dịch không thể không thảm than, số mạng quả nhiên là kỳ diệu!

“A, hóa ra là như vậy, nói như vậy... Ngày hôm qua muội ở chỗ Chương Lệ Chuẩn khóc nguyên ngày đúng không?”

Long Thanh Thanh gật đầu một cái, không chút nào giấu giếm.

“Vậy muội nghĩ kĩ chưa?”

Hắn mới vừa nghe Long Thanh Thanh nói, nàng nghĩ rõ rất nhiều chuyện, cho nên mới quyết định trở về, không phải sao?

Nói đến đây, khuôn mặt xinh đẹp khả ái của Long Thanh Thanh, lại xuất hiện rặng mây hồng đáng yêu, làm người ta không thể rời mắt, nhìn chăm chăm nàng.

“Phải... Muội... Nghĩ kĩ.”

Tả Trọng Dịch nhìn bộ dạng này của nàng, thầm nghĩ, lúc này đã không có vấn đề gì, vì vậy đột nhiên gọi to tên tuổi Long Dạ Thiên, khiến Long Thanh Thanh giật mình.

“Long Dạ Thiên, người còn đứng ở nơi đó làm cái gì? Chẳng lẽ người không muốn nghe tiểu nha đầu này giải thích một chút sao?”

Long Thanh Thanh lúc này mới hậu tri hậu giác cảm thấy, sau lưng của nàng có một ánh mắt nhìn chăm chú đã lâu, vì vậy bỗng luống cuống tay chân.

Nhất là khi thấy thân hình Long Dạ Thiên bước vào một cách tự nhiên, cùng với động tác lui người của Tả Trọng Dịch, nàng vội vàng kéo tay áo Tả Trọng Dịch.

“Trọng Dịch ca ca, huynh đừng đi...”

Ít nhất cũng phải ở lại giúp nàng thêm can đảm, ai ngờ hần căn bản cũng không muốn lưu lại, vỗ vỗ đầu nàng nói: “Yên tâm, muội phải tự đi tranh thủ con đường mà muội đã chọn, ta tin, Long Dạ Thiên sẽ không nỡ nuốt muội vào bụng nhanh như vậy đâu, ha ha ha!”

Hàm ý trong lời nói của hần, Long Thanh Thanh nghe không hiểu, nhưng Long Dạ Thiên hiểu, hung hăng vút cho hần ánh mắt người mau cút đi, làm tốc độ rời đi của hần nhanh hơn.

“Vậy ta liền đi trước!”

Hần cười cợt cho Long Thanh Thanh một ánh mắt an tâm, liền đi ra khỏi cánh cửa, chỉ còn lại mỗi Long Dạ Thiên và nàng.

Trước kia, nàng luôn thích dính lấy Long Dạ Thiên, muốn hần giải thích những sự vật mới mẻ quanh mình, hoặc yêu cầu hần dạy nàng viết chữ, cũng chưa bao giờ khấn trương như vậy.

Hiện nay không giống vậy, từ sau khi nàng nghĩ thông suốt tình yêu của mình, tâm tình của nàng không tự nhiên như trước đây nữa, cũng sẽ không có nắm chắc.

Vừa rồi Trọng Dịch ca ca nói Dạ Thiên ca ca thích nàng, hơn nữa cũng như nàng thích hần, nàng một chút tự tin cũng không có.

Cho nên, có lẽ nàng nên tự mình chứng thực một chút, nhưng nàng thật sự rất sợ, ngộ nhỡ... Ngộ nhỡ không phải cái bộ dáng mà nàng nghĩ đến, vậy nàng nên làm gì đây?

Không... Không được khấn trương! Long Thanh Thanh, người không phải đã nghĩ qua, nếu Dạ Thiên ca ca không thích người, người vẫn muốn đi theo hần cả đời sao.

Vì vậy bây giờ người nhất định không được lùi bước, phải giống như Trọng Dịch ca ca nói, chính mình tự đi tranh thủ!

Long Thanh Thanh tự nói trong lòng, động viên ình, nhưng chờ Long Dạ Thiên đi tới, ngồi đối diện với nàng, dũng khí của nàng lại mất đi một nửa.

“Dạ... Dạ Thiên ca ca.”

Tiếng nói của nàng giống như đứa bé làm chuyện sai trái, một chút tinh thần cũng không có.

Mà Long Dạ Thiên?

Chỉ có trời mới biết, thật ra thì phía dưới khuôn mặt lạnh lùng của hần, trước đây chưa từng có mong đợi, mong đợi Long Thanh Thanh tiếp tục ở lại bên cạnh hần.

Không! Thật ra hần mong đợi rất nhiều, bởi vì hần đã sớm phát giác, hần cũng là một nam nhân tham lam, muốn người của nàng, cũng muốn lòng của nàng.

Trầm mặc một hồi lâu, Long Dạ Thiên mới chậm rãi mở miệng: “Huynh mới vừa rồi đều nghe thấy.”

Chuyện của Chương Lệ Chuẩn, chuyện cầu hôn, còn có một phần nguyên nhân nàng trở về, thính giác hần không kém, không bỏ sót câu nào.

“Hả?”

Lời này khiến Long Thanh Thanh thẹn thùng hai bên tai cũng đỏ rực lên, toàn thân giống như nóng lên.

Không biết Lục Thập Tam và Mục Chấn Hạo bọn họ có như vậy hay không? A! Xấu hổ quá đi, chỉ là, nàng thích cảm giác ngọt ngào tự nhiên giữa bọn họ, hi vọng nàng và Dạ Thiên ca ca cũng có thể.

Nhìn thấy dung nhan Long Thanh Thanh thẹn thùng, rốt cuộc Long Dạ Thiên giữ không nổi tình yêu chan chứa về nàng, tiến nhanh tới nâng khuôn mặt nhuộm đỏ của nàng lên.

“Thanh Thanh, huynh ...Huynh yêu muội, muội có nguyện ý gả cho ta không?”

Vốn phải suy tính sắp nát hết những lời tâm tình trước đây, nhưng sao cũng không mở miệng được, nhưng hiện tại vừa nói ra, lại phát giác cũng không khó như trong dự liệu, hơn nữa nói xong tâm tình cũng nhẹ nhõm không ít.

Lúc này Long Thanh Thanh vừa ngốc vừa dần đứng ngẩn cả người.

Một hồi sau, nàng không ngờ lại muốn khóc, dùng sức hít hít lỗ mũi, xoa xoa chớp mũi sưng đỏ.

“Long Dạ Thiên ca ca, huynh nói là thật sao? Muội... Muội... Muội cũng rất yêu huynh, rất... Rất yêu huynh, không phải tình cảm giữa huynh muội, phải... Phải...” Long Thanh Thanh nói xong khô nóng không thôi, trong lòng vừa vui mừng vừa muốn khóc.

Long Dạ Thiên vui sướng khê cong khoe môi cười, rồi đột nhiên hạ môi xuống môi nàng, làm chuyện mà trước nay hắn rất muốn làm, đó là hôn lên đôi môi đỏ xinh của nàng.

“Ừm...”

Con người trong suốt của Long Thanh Thanh mở lớn, cảm giác được mùi của Long Dạ Thiên xông vào mũi, khiến tim nàng đập liên hồi, làm cho nàng không thể hô hấp, hắn tạo cảm giác tê dại ở môi nàng.

9. Chương 9: Chương 9

“Vậy lại càng đơn giản, người mang Long Thanh Thanh cao bay xa chạy đi! Hoặc là, người cũng có thể nhờ Mục gia bảo giúp một tay, ta nghĩ, bọn họ sẽ không vô lễ với đại ân nhân như người đâu.”

Long Dạ Thiên bĩu môi.

“Cám ơn lời giải thích đặc sắc của người.”

Hắn sẽ không đi nhờ người khác giúp đỡ, cho dù người nọ còn thiếu hắn một lần.

Khẩu khí này có mùi châm chọc. Tả Trọng Dịch khoanh hai tay trước ngực thăm nghĩ.

“Nếu không người có biện pháp tốt hơn sao? Đi lui sinh lẽ?” Hắn cũng châm biếm lại.

Long Dạ Thiên liếc hắn một cái, Chương Lệ Chuẩn cũng không có hạ sinh, lui sinh thế nào? Đầu óc hắn có phải hư rồi không?

“Yên lặng theo dõi biến hóa.”

“Vậy thì đúng rồi! Cần gì phải hỏi ý kiến của ta.” Tả Trọng Dịch nói thăm.

Ngoài miệng không nói, nhưng hắn cũng đồng ý ý kiến của Long Dạ Thiên.

“Này, chẳng lẽ... Người hy vọng ta lưu lại giúp người việc này?” Tả Trọng Dịch cười đến mức rất giống tên trộm, nửa người nằm ngang qua bàn hỏi.

Long Dạ Thiên nhìn lại.

“Ta cũng không nói như vậy.”

“Đi! Thật không thú vị chút nào, chỉ cần người nói một tiếng, còn sợ ta không giúp một tay sao? Thật khách khí.” Tả Trọng Dịch ngồi trở lại chỗ ngồi.

Tả Trọng Dịch biết hắn không muốn liên lụy bằng hữu, nhưng vẫn không nệ được cầu nhàu mấy câu, bởi vì nhìn hắn quá cô độc.

Bờ môi Long Dạ Thiên hơi gập, sau nửa ngày trầm ngâm, đột nhiên toát ra một câu làm hắn ngu luôn.

“Tả Trọng Dịch, cảm ơn người.”

Lúc này là lần thứ hai hắn giống kẻ ngu, giật mình tại chỗ không nói, ngay cả ánh mắt quên nháy, miệng cũng quên đóng lại, ngây ngô nhìn Long Dạ Thiên một lúc, rồi bỗng dưng ha ha cười to.

“Đủ rồi! Long Dạ Thiên! Vì câu cảm ơn này của người, ta nhất định sẽ ở lại giúp người đối phó Chương Lệ Chuẩn, như vậy mới giống bằng hữu tốt đúng không? Ha ha ha.”

Hắn biết Long Dạ Thiên lâu như vậy, thấy lời này của hắn ta là dễ nghe nhất, làm hắn thoải mái chết được.

Sau đó hắn quần quít đòi Long Dạ Thiên gọi hai bình rượu lên cùng uống, đáng tiếc bị từ chối.

Chỉ là, điều này cũng đủ làm hắn giống như Long Thanh Thanh, ngay cả đang ngủ, bên môi cũng nở nụ cười, vô cùng vui vẻ.

“Đáng ghét! Chuyện này có thật không?”

Chương Lệ Chuẩn quả nhiên ra sức nén đồ, ví như bình hoa, đồ cổ, có thể lấy thứ gì ra trút giận, hắn đều vứt hết xuống đất, rồi thương tích đầy mình.

Mấy tên thuộc hạ của hắn có thể nhanh chóng tránh toàn bộ, chỉ còn lại thám tử đáng thương này không có chỗ tránh, trên người sớm đã bị hắn lấy nghiến mực đập vào, bị tai bay vạ gió.

“Vâng... Đúng vậy, thuộc hạ nghe được rất rõ ràng, hai người Long Dạ Thiên và Long Thanh Thanh kia, cũng không phải là thân huynh muội.”

“Đáng chết! Bọn họ lại dám gạt ta! Lại dám gạt ta!”

Từ nhỏ đến lớn Chương Lệ Chuẩn đâu có chịu khổ, dĩ nhiên tức không chịu nổi, vì vậy nói mấy câu, hắn lại tiếp tục đập đồ, nhưng cũng khó tiêu nổi mối hận trong lòng hắn.

“Đi! Đi Chương gia bảo triệu tập nhân lực cho ta, ta muốn giết Long Dạ Thiên, đoạt lại Long Thanh Thanh!”

“Cái gì? Thiếu bảo chủ.”

“Người còn ngăn người ở đó làm cái gì? Đi nhanh đi!”

Dứt lời, lại ném cho tên thám tử kia mấy cái, mới cho hắn ta lui xuống, đi làm việc giúp hắn.

Sau khi đi hết, Chương Lệ Chuẩn đứng một mình trước cửa sổ, tay nắm chặt.

“Long Dạ Thiên, được lắm, ta nhất định sẽ không để cho người có cuộc sống bình yên.”

Long Thanh Thanh ngủ một giấc ngon lành, nhắm mắt mấy cái tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Nàng đuổi người dẫn gân cốt, ngáp một cái, bỗng dưng thét chói tai.

“Huynh... Huynh... Sao huynh lại ở chỗ này?”

Long Dạ Thiên ngược lại không có bị âm thanh quá lớn của nàng hù dọa, khoe miệng mang theo nụ cười, dù bận nhưng vẫn ung dung đứng bên mép giường, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào nàng.

“Ta tới gọi nàng dậy.”

Ánh mắt kia nóng đến mức làm toàn thân Long Thanh Thanh không được tự nhiên, cũng dần nóng lên.

“Muội ...Muội biết, Dạ Thiên ca ca.” Chiếc đầu nhỏ của nàng rũ xuống, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, vừa thẹn thùng vừa lúng túng.

Nhưng Long Dạ Thiên đột ngột chiếm lấy cằm của nàng, in một nụ hôn lên môi nàng, mới lui lại ba bước.

“Vậy nàng nhanh lên một chút, chúng ta phải rời khách điểm ngay lập tức.”

Quên hỏi hấn nguyên nhân, Long Thanh Thanh chỉ nằm ngốc ở trên giường, một lát sau mới có phản ứng.

“Oa! Huynh ấy hôn ta.”

Vuốt hai gò má đang đỏ lên, Long Thanh Thanh mặt dù giật mình, nhưng trên mặt đầy vẻ vui thích, hì hì! Đây chính là cảm giác yêu sao? Nàng bây giờ đã nếm được rồi, hơn nữa lòng tràn đầy vui mừng.

Chưa tới một canh giờ, Long Thanh Thanh đã chuẩn bị xong hành lý nhỏ của mình, chuẩn bị lên đường cùng Long Dạ Thiên.

Bọn họ cưỡi ngựa chạy chậm chậm, Long Thanh Thanh lần đầu tiên cưỡi ngựa mặc dù thấy rất mới lạ, nhưng nàng cũng rất chú ý thái độ của Long Dạ Thiên, thấy hấn bình thường không có gì khác biệt, mới một dạng bướng bỉnh giống như trước kia hô lên.

“Nha! Dạ Thiên ca ca! Con ngựa này còn có thể thở đấy?”

Nụ cười ngây ngô, ngôn từ ngốc nghếch, khiến Long Dạ Thiên không chớp mắt, đi theo nàng cũng lộ ra nụ cười.

“Cẩn thận, coi chừng rơi xuống ngựa đấy.”

Hấn kéo Long Thanh Thanh vẫn đang cùng nói chuyện với con ngựa lại, ngồi thẳng, nhưng chỉ chốc lát sau nàng lại nghiêng người, nhìn xung quanh, thật phiền toái.

Vấn đề nằm ở chỗ hấn thích cái phiền toái này, cho nên làm không biết mệt.

“A! Đúng rồi, Còn Trọng Dịch ca ca? Sao huynh ấy không đi với chúng ta?”

Long Thanh Thanh bây giờ mới phát giác thiếu đi một người, rất chậm lụt.

Long Dạ Thiên không biến sắc nhướng mày, đối với cái xưng hô “Trọng Dịch ca ca” này cảm thấy chói tai, bất quá hấn vẫn không ghét có người làm phiền giải thích.

“Hấn có chuyện phải làm, không lâu sau sẽ gặp lại hấn.”

Người này giống như lão tử đánh không chết, tùy thời tùy chỗ cũng có thể xông tới quanh mình, cho nên không cần lo lắng cho hấn.

Chỉ là hấn vốn quyết định đồng hành cùng bọn họ, bất đắc dĩ nửa đường nhảy ra tên Trình Giáo Kim Giản Y Hủy, hấn không để s đạo nghĩa bằng hữu, chạy thoát thân trước.

Cho nên, hiện nay không thấy hấn là đương nhiên.

“A, thì ra là vậy.”

Bình thường người này luôn vây quanh mình, há miệng nói chuyện cũng không thua nàng, hôm nay đột nhiên không thấy, thật là có điểm nhớ nhung.

Long Dạ Thiên hiểu rõ cảm giác của Long Thanh Thanh, vì vậy lại dịu dàng vuốt vuốt tóc nàng, không nói gì an ủi nàng.

Chỉ chốc lát sau, con ngựa đột nhiên nâng nửa người trên lên hí, dọa Long Thanh Thanh đang nằm trên lập tức kêu to, Long Dạ Thiên một tay ôm Long Thanh Thanh một tay nắm chặt dây cương để khống chế con ngựa.

Nhưng con ngựa đột nhiên té xuống, cả thân ngựa trượt ra ven đường, Long Dạ Thiên không thể không buông con ngựa ra, trước mang theo Long Thanh Thanh thì triển khinh công nhảy vọt lên một cành cây to, neho mắt lại cảnh giác nhìn chung quanh.

“Dạ Thiên ca ca! Xảy ra chuyện gì? Ngựa... Ngựa thế nào...” Long Thanh Thanh sợ hãi nằm trên người hấn, run rẩy hỏi.

Long Dạ Thiên lấy ngón tay trở ngăn nàng nói chuyện.

“Xuyt, không cần nói.”

Nhìn thấy Long Dạ Thiên hiềm khi tỏ thái độ nghiêm túc với nàng, Long Thanh Thanh dĩ nhiên ngưng miệng, một đôi tai nhỏ lắng nghe bốn phía.

Bỗng nhiên, một giọng nam hô lớn: “Long Dạ Thiên! Đi ra đi!”

Hả? Âm thanh này nghe rất quen nha.

Long thanh Thanh nghĩ thầm trong lòng, ngay sau đó thấy ánh mắt Long Dạ Thiên trầm xuống, nàng cũng đoán được người nọ là ai, là Chương Lệ Chuẩn, tên kì quái đó không hiểu sao lại cầu hôn nàng, hẳn giết ngựa của bọn họ sao?

Nhất thời nàng cũng tức giận, đây chính là con ngựa đầu tiên nàng và Long Dạ Thiên cùng cưỡi, lại bị giết như vậy, ghê tởm! Nàng phẫn giúp con ngựa của bọn họ báo thù.

Nhưng cái này nàng chỉ mới nghĩ đến, giọng của Long Dạ Thiên liền truyền đến.

“Không được!”

Nàng giật mình.

Không thể nào? Nàng chỉ nghĩ mà thôi, hẳn cũng có thể đoán được, thật là lợi hại.

Thật ra cũng không thể nghĩ Long Dạ Thiên lợi hại, chỉ có thể nói mặt nàng không giấu được tâm sự, người dễ dàng biểu hiện hi vọng ái ố.

Huống chi hẳn đã sống cùng nàng một đoạn thời gian dài như vậy, không có bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện bực này, vậy thì thật quá kém rồi!

“Dạ Thiên ca ca.”

Con mắt đen của Long Dạ Thiên khóa chặt nàng.

“Nàng quên, quên đã đảm bảo cái gì với Dạ Thiên ca ca rồi sao?”

“Không có... Không có.” Lời này chợt dạ cực kì.

“Thật sao? Nàng đã đảm bảo không sử dụng năng lực điều khiển nước trước mặt người ngoài? Ta hy vọng nàng có thể nhớ kĩ, được không?”

“Muội... Muội biết.”

Long Dạ Thiên lúc này mới mỉm cười với nàng: “Rất tốt, vậy nàng ở trên cây đợi, chờ Dạ Thiên ca ca được không?”

Cái gì? Muốn nàng ở lại nơi cao như vậy sao? Hu! Không được! Nàng luôn miệng kháng nghị.

“Dạ Thiên ca ca, muội sợ ngã, huynh mang muội xuống trước có được không? Muội đảm bảo sẽ ngoan ngoãn, không quấy rầy huynh làm việc, có được hay không?”

Công lực làm nũng của nàng ngày càng tiến bộ, Long Dạ Thiên thương nàng không hết, đâu chịu được nàng cầu khẩn, vì vậy gật đầu, cánh tay dùng sức, hai người nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Long Dạ Thiên! Người sợ chết rồi hả? Mau cút ra đây cho ta!” Chương Lệ Chuẩn lại tiếp tục kêu gào.

Long Dạ Thiên không thể làm gì khác hơn là an trí Long Thanh Thanh bên bụi cỏ, dặn nàng không thể ra ngoài, mới nắm chặt trường kiếm trong tay, ngẩng đầu thông thả bước ra ngoài.

“Thiếu bảo chủ, biết đâu Long Dạ Thiên đã trốn thoát, không bằng chúng ta... Không bằng hôm nào tái chiến?” Thuộc hạ sau lưng Chương Lệ Chuẩn, nuốt nước miếng đề nghị.

Ngày đó, hẳn và Chương Lệ Chuẩn đã tận mắt thấy Trác lão nhị bị võ công mạnh mẽ đánh ngã trên mặt đất, hiện nay còn đang dưỡng bệnh trên giường, sưng mặt!

Chuyện này... Làm sao bọn họ dám liều mạng với nhân vật đáng sợ như Long Dạ Thiên, hu! Nghĩ đến tứ chi liền run lên.

“Người đừng dài dòng nữa, ta khẳng định hấn vẫn còn ở gần đây, hôm nay ta không cho đầu của hấn rơi xuống đất không được.” Chương Lệ Chuẩn lộ vẻ mặt ngoan sắc nói, làm những người khác đành phải đi theo.

Nhưng, lát nữa bọn họ an bài ám chiêu, trong lòng cũng dễ chịu chút, nhưng vẫn không hoàn toàn thanh trừ sợ hãi trong lòng bọn hấn.

Phút chốc, Chương Lệ Chuẩn tràn đầy lửa giận, lại hét lên mấy tiếng, con đường bên cạnh mới có động tĩnh.

Hình dáng Long Dạ Thiên vẫn giống như trước đây. Một thân hắc y kinh người, mặt không chút thay đổi, bên cạnh Hắc Sát Thần kiếm cao gần bằng người, hứ một tiếng, bị nội lực của hấn đánh, người người đều phải cúi đầu.

Trời ạ! Chỉ nhìn bộ dáng đồng nhất này của hấn, bọn họ sao có thể không chiến mà thắng, một chút cũng không thể.

Hai bên đều yên lặng, Chương Lệ Chuẩn mở miệng trước: “Long Dạ Thiên, người tới thật đúng lúc, hôm nay, ta nhất định phải lấy mạng người.”

Thân hình Long Dạ Thiên bất động như núi, đứng trước mặt bọn họ, không bị ảnh hưởng chút nào vì lời nói của Chương Lệ Chuẩn, vẫn tĩnh táo.

Trong bụi cỏ không xa phía sau hấn, gần như không nhìn thấy rung động, không làm cho bất kỳ ai chú ý.

Đó chính là Long Thanh Thanh vì không yên lòng nên theo tới, nàng nằm trên mặt đất, cẩn thận từng li từng tí vén cỏ ra, nhìn hai bên gương cung bạt kiếm.

“Người đâu! Động thủ!”

Chương Lệ Chuẩn hình như nghĩ đến chiến thuật biến người, mang theo một đám thuộc hạ, ước chừng hai, ba mươi tên, thân hình cao lớn, võ công không tệ.

Cùng nhau vây quanh, ánh mắt Long Dạ Thiên trầm xuống, đánh ra một chưởng, đánh bay một kẻ địch trước mắt, mới rút kiếm của hấn ra đối phó với kẻ thù.

Tiếng đánh nhau vang vọng cả con đường, khách qua đường đương nhiên là trốn càng nhanh càng tốt.

“Hay! Hay! Đúng! Cho hấn trái một kiếm, phải một kiếm... Hì hì: Dạ Thiên ca ca đánh thật hay, quá lợi hại!” Long Thanh Thanh lúp trong bụi cỏ trầm trồ khen ngợi, chỉ là, giọng nói rất nhỏ.

Bởi vì Long Dạ Thiên không muốn đả thương người vô tội, chỉ đánh vào tay và chân chúng, làm cho bọn họ không có cách nào cùng tấn công một lúc, vì vậy nhất thời quên chú ý hành tung của Chương Lệ Chuẩn.

Cho đến khi một thanh kiếm kề trên cổ Long Thanh Thanh, lúc này mới phát hiện sự tình nghiêm trọng.

“Người có thể dừng tay! Long Dạ Thiên, nếu như người còn muốn cái mạng nhỏ của nàng.”

Chương Lệ Chuẩn đã sớm nghĩ đến bọn họ đi cùng nhau, vì vậy tìm được Long Thanh Thanh trong bụi cỏ, đưa nàng ra làm con tin, chế trụ võ công cao cường của Long Dạ Thiên.

Kiếm của Long Dạ Thiên vốn quét về phía sau, thuận lợi quật ngã một kẻ địch phía sau, lại bị một tên khác lợi dụng thời cơ, bả vai bị đâm một kiếm.

Máu nhất thời nhuộm đỏ bả vai màu đen, mặc dù nhìn không rõ, nhưng Long Thanh Thanh biết, nhất định chảy rất nhiều máu.

“Dạ Thiên ca ca!”

Lòng nàng bị co rút đau đớn, muốn chạy về trước xem thương tích của Long Dạ Thiên, lại bị Chương Lệ Chuẩn giữ lại, không cho nàng rời đi.

Nhưng Long Dạ Thiên cũng không ngã xuống, tay phải chống kiếm xuống đất, ánh mắt nhìn bọn họ chậm rãi.

“Buông nàng ra!”

Nói không chừng đây là lần đầu tiên bọn hắc nghe Long Dạ Thiên nói chuyện! Bởi vì ở trên giang hồ, tin đồn có liên quan đến Long Dạ Thiên quá nhiều, một cái trong đó còn nói hắc là người câm.

Hiện nay, lời đồn tựa như sụp đổ.

Tình thế có lợi, Chương Lệ Chuẩn toét miệng, cuồng tiếu nói.

“Ha ha ha! Còn không được! Trừ khi ngươi ăn cái túi thuốc trên tay này của ta, nếu không... ngươi phải biết ta sẽ làm gì chứ?”

“Không được đâu! Dạ Thiên ca ca... Ai nha! Đau quá.”

Long Thanh Thanh vội vàng ngăn cản, nhưng Chương Lệ Chuẩn hung hăng kéo tóc nàng, đau đến mức nước mắt cũng sắp trào ra.

Thấy Long Thanh Thanh chịu khổ, Long Dạ Thiên dĩ nhiên không chịu nổi, hắc khép nửa con mắt, đã quyết định.

“Được! Ta ăn, nhưng ngươi nhất định phải cam đoan Thanh Thanh an toàn, nếu không ta sẽ giết sạch các ngươi chôn theo!”

Long Dạ Thiên lên tiếng uy hiếp, khiến mấy tên thuộc hạ quanh Chương Lệ Chuẩn run lập cập.

Trời mới biết, vừa rồi nhiều người tấn công hắc như vậy cũng không có tác dụng, nhưng nếu hắc muốn khai sát giới, vậy chỉ sợ bọn họ chết cũng không đủ!

Chương Lệ Chuẩn gạt đầu, vứt gói thuốc trên tay xuống trước mặt Long Dạ Thiên.

“Uống đi! Cho ta xem bộ dáng giấy dựa trước khi chết của ngươi.”

Long Thanh Thanh cực kỳ sợ hãi.

Làm ơn, không muốn cái loại cảm giác đau lòng muốn chết ấy lại tới, nàng không muốn ném thêm lần nữa, vì vậy nàng bất chấp nguy hiểm liều mạng ngăn cản.

“Không thể! Dạ Thiên ca ca, huynh không được uống, muội không muốn sống một mình! Huynh đã nói sống cùng muội đây, không phải sao? Huynh là tên lừa gạt!”

Tức giận, nàng cũng không lựa lời nói, làm Chương Lệ Chuẩn không vui nắm cổ Long Thanh Thanh, đau đến mức nói không nên lời.

“Ta uống! Ngươi không được hành hạ nàng nữa!”

Lòng Long Dạ Thiên đã quyết, nuốt trọn gói thuốc màu đen vào miệng, Long Thanh Thanh òa khóc.

“Hu hu hu... Dạ Thiên ca ca... Huynh là tên lừa đảo... Huynh nói muốn cùng ta... Đi chung với nhau... Huynh lừa gạt.”

Khổ sở, đau lòng, Long Thanh Thanh không cách nào khắc chế tiếng khóc thảm thiết của nàng, mỗi lần khóc, nàng cũng không thể khống chế siêu năng lực của mình.

Nhưng Chương Lệ Chuẩn cũng không biết điều này, lại cảm thấy tiếng khóc của nàng càng nghe càng phiền, hơn nữa cũng không giống trước đây, dần dần mất đi tính nhân nại.

“Nàng đừng khóc nữa! Ổn chết đi được!”

Hắc không vui trở tay tát Long Thanh Thanh một cái, nhưng nàng lại ngẩn ra, chỉ một chút, tiếng khóc của nàng lại vang đầy trời.

Tiếng khóc này chỉ sợ ngay cả thần tiên trên trời cũng phải vạch đám mây dưới chân ra, nhìn một chút xem nhân gian xảy ra chuyện gì?

Long Dạ Thiên nuốt thuốc, cố gắng gọi tên Long Thanh Thanh, bụng liền quặn đau, chột phun ra vài ngụm máu tươi, tạm thời dời đi sự chú ý của Chương Lệ Chuẩn.

“Ha ha ha! Long Dạ Thiên! Người chính là phải chết trong tay ta, hừ!”

Dứt lời, gọi mấy tên thuộc hạ nàng thân thể hấn lên, dùng sức đập mấy cái giải hận.

Long Thanh Thanh lấy tay vỗ chỗ bị đánh sưng trên mặt, muốn ngừng khóc mà không được, nhất là thấy Long Dạ Thiên bị ức hiếp, nàng khó chịu vì sự bất lực của mình.

Giống như chính nàng bị Chương Lệ Chuẩn đá, một tay khác che bụng của mình lại, vừa khóc đến thảm thiết, vai vừa run rẩy, rất đáng thương.

“Đi chết đi! Đi chết đi! Đi chết đi!”

Chương Lệ Chuẩn phun đờm trong miệng, vừa ác độc đập mấy cái, mới dè bàn chân to lên mặt Long Dạ Thiên, không khéo nhìn thấy một con mắt màu lam của hấn.

“Gi! Này! Các người tới xem đi, hấn lại có con mắt yêu quái, thật đáng xấu hổ, khó trách hấn mặc tang phục màu đen, thôi!”

Không ngờ, khi Long Thanh Thanh nghe hấn nói hai từ “Yêu quái”, sắc mặt liền thay đổi, tiếng khóc cũng đã biến mất.

Nhưng lực chú ý của mọi người đang đặt trên người Long Dạ Thiên, vì vậy không ai phát hiện.

“Ai nha! Thiếu bảo chủ, thật sao!”

Thân trúng cực độc, lại bị đá nhiều như vậy, người bình thường sớm đã không chịu nổi.

Nhưng Long Dạ Thiên mở to đôi mắt lạnh lẽo, nhìn họ hấn chằm chằm, giống như dù hấn có xuống địa ngục, cũng không bỏ qua cho bọn họ, vì vậy bọn họ không dám tới quá gần hấn, chỉ dám nhìn về nơi xa, nhưng vẫn nhìn thấy con mắt lam không giống người thường.

“Các người đang làm gì? Đến gần một chút? Hấn cũng không ăn thịt các người, đi! Mau tới cho ta.” Chương Lệ Chuẩn xoay người lại mắng mấy câu, những thuộc hạ kia mới đứng gần một chút.

Chỉ thấy ánh mắt vốn sắc bén của Long Dạ Thiên bỗng trợn to, sau đó giống như xuất hiện nụ cười, làm bọn hấn sợ hãi, thân thể phát run.

Cho đến thời điểm bọn họ nhớ đến tiểu nha đầu Long Thanh Thanh kia, mới xoay người lại tuy nhiên lại bị sợ đến tè cả ra quần.

“Cứu mạng... Cứu mạng...!” Chạy trốn chết.

Cuối cùng, Long Thanh Thanh chỉ sử dụng siêu năng lực điều khiển nước, dọa lui những người kêu nàng là quái vật, bao gồm Chương Lệ Chuẩn, chạy thoát không còn một tên.

Nàng quỳ bên cạnh Long Dạ Thiên sấm hối, thút tha thút thít. “Đúng... Thật xin lỗi, Dạ Thiên ca ca, muối lại dùng siêu năng lực, bởi vì... Bởi vì bọn họ dám mắng huynh là yêu quái, muối rất tức giận... Cho nên mới...”

Long Dạ Thiên không nổi để nàng khóc, nhất là khi nghe nguyên nhân khiến nàng không nhịn được rat ay, trong lòng càng cảm động.

Hấn tự tay, run rẩy lau nước mắt trên mặt nàng.

“Đừng khóc, mặt sẽ... Khụ khụ... Mặt sẽ xấu mất.”

“Nhưng mà muối lại... Huynh... Muội rất muốn khóc.”

“Đừng khóc...”

Đáng tiếc, hấn trừ câu nói này ra, không có lời nào khác để an ủi nàng, một lúc sau, thể lực cạn kiệt liền hôn mê.

Nhưng tiểu nha đầu Long Thanh Thanh này không biết nghĩ cái gì, liều mạng nói với hấn: “Dạ Thiên ca ca đừng sợ! Muội có thể giống như lần trước, dẫn huynh đi tìm đại phu, huynh đừng cử động nha! Muội lập tức dẫn huynh đi tìm đại phu.”

Lần trước nàng cũng kéo hấn đi thật xa, đi về phía người giúp đỡ, như vậy lần này cũng làm được.

Có lòng tin, Long Thanh Thanh liền thực hiện.

Gác tay Long Dạ Thiên trên vai mình, một tay kia đỡ hông hấn, không ngừng đi về phía trước, nhưng hai người đi không lâu, trên đường liền truyền đến một hồi âm thanh của ngựa.

Có người ngựa đi qua đây sao?

Long Thanh Thanh linh cơ vừa chuyển, an trí Long Dạ Thiên đang nửa hôn mê bất tỉnh ở bên đường, đứng giữa đường tính toán cần người ngựa lại, đưa Long Dạ Thiên đến thôn gần nhất chữa trị.

Không ngờ rằng, người được nàng gọi là Trọng Dịch ca ca ló ra sau con ngựa.

“Trọng Dịch ca ca!”

“Tiểu oa nhi! Làm sao muội lại tới nơi này?”

Tả Trọng Dịch thấy có người cản đường, kéo dây cương, đột nhiên phát hiện là Long Thanh Thanh, vì vậy nhanh chóng nhảy xuống ngựa.

“Dạ Thiên ca ca... Huynh ấy phun rất nhiều máu, bị thương, huynh nhanh cứu huynh ấy đi.”

10. Chương 10

Tả Trọng Dịch bước đến bên người Long Dạ Thiên, thăm dò mạch của hấn rồi mới bế hấn lên.

“Đi thôi! Trên người của hấn có lệnh bài của Mục gia, chúng ta dẫn hấn đến Mục gia bảo cầu cứu!”

Tả Trọng Dịch bọn họ dùng Thiên Long lệnh bài cầu sự giúp đỡ ở sản nghiệp của Mục gia bảo, lấy được tất cả sự giúp đỡ, mà Mục Chấn Hạo và Lục Thập Tam nghe được tin tức, cũng đều đi thăm thương thế của Long Dạ Thiên.

Cho đến khi tình huống của Long Dạ Thiên tạm ổn, Long Thanh Thanh mới thở dài một hơi.

Thật ra thì, bọn họ không sợ Chương Lệ Chuẩn tìm thêm người tới ám sát hấn, bởi vì kể từ ngày đó hấn ta bị Long Thanh Thanh hù dọa, sinh bệnh nặng, liền thay đổi thành điên điên khùng khùng, nói xằng nói bậy.

Hấn nói thấy một đại yêu quái muốn thôn tính bọn họ, bọn hấn chạy trốn chết, để hấn không thể nào bắt Long Dạ Thiên đang hôn mê, phụ thân của Chương Lệ Chuẩn muốn bắt Long Dạ Thiên về để trị bệnh điên cho con trai bảo bối, nhưng vẫn không bắt được, một tháng sau, Long Thanh Thanh và Long Dạ Thiên lại tiếp tục cuộc hành trình, liền tìm được số 55 đã mất tích, cũng chính là Quan Hỏa Nhi.

Không ngờ rằng nàng cùng Quan Hân Vân Quan gia trang có hôn ước, nay thân càng thêm thân, đoàn người gắn kết tình cảm, rồi dứt khoát kết hợp thể lực hai nhà Quan Mục, lật tẩy toàn bộ những chuyện đen tối của Chương gia bảo, thỉnh quan châu có thể tin tưởng xử lý, chuyện này mới chấm dứt.

Hôm nay, là ngày thành thân của Quan Hỏa Nhi và Quan Hân Vân.

Trong nông trường Vân Thiên của Quan Hân Vân, treo đầy chữ hỉ và đèn lồng màu đỏ, bọn hạ nhân cũng bận rộn chiêu đãi khách nhân, rất náo nhiệt.

Lục Thập Tam, Quan Hỏa Nhi và Long Thanh Thanh ba tí muội này đồng thời đi tới thời cổ đại, khó có cơ hội có thể gặp nhau, thừa dịp ở lại trong tân phòng của Quan Hỏa Nhi, liền cùng nhau tâm sự.

“Hỏa Nhi tỷ tỷ, chúc mừng tỷ!” Long Thanh Thanh và Lục Thập Tam vui vẻ chúc mừng, khiến Quan Hỏa Nhi mắc cỡ đỏ bừng mặt, cũng đỏ mím cười.

“Đúng rồi, hiện nay ta cùng Thập Tam đã kết hôn, chỉ còn muội, Thanh Thanh, lúc nào thì Long Dạ Thiên mới an bài cưới muội vào cửa?” Quan Hỏa Nhi tò mò hỏi.

Long Dạ Thiên và Long Thanh Thanh hiện nay cũng không có chỗ ở cố định, bôn ba khắp nơi.

Nàng rất lo lắng, nếu tương lai Long Dạ Thiên không tính kết hôn với Long Thanh Thanh, muội ấy nên làm cái gì?

Nhưng Long Thanh Thanh lại xấu hổ cười.

“Muội... Dạ Thiên ca ca muốn dẫn muội về chỗ ở trước kia trên núi ẩn cư, tránh xa mọi chuyện, cho nên muội nghĩ... Chắc rất nhanh?”

Thật ra nàng không hiểu rõ ẩn cư lắm, cuộc sống không màng thế sự là gì? Dù sao, nàng chỉ cần theo sát Long Dạ Thiên là được rồi.

Nhưng, cô gái Lục Thập Tam này phản đối đầu tiên.

“Không màng thế sự, tăng băng Long Dạ Thiên này đùa gì vậy? Vậy tương lai cái đồ chơi mới mẻ gì người cũng không nhìn thấy? Đồ ăn gì ngon cũng không ăn được? Cả ngày buồn bực trên núi, có cái gì để chơi?”

Ha! Thật may nàng chọn đúng lão công, nếu không để nàng ở trên núi,, nàng sẽ “ Hoa oanh” mất!

Long Thanh Thanh vừa nghe nàng nói, vẫn tin thật, Lục Thập Tam liền bị Quan Hỏa Nhi xem thường.

Nàng không phải đặc biệt tới phá hư đâu?

Nàng chưa gả Lục Thập Tam đã xúi nàng rời khỏi Quan Hân Vân, hiện nay lại khích bác Long Thanh Thanh, Quan Hỏa Nhi thở dài một hơi, lắc đầu một cái, đuổi thiếu nữ phiền toái ra ngoài.

“Thanh Thanh, muội đừng nghe nàng nói bậy, muội thích Long Dạ Thiên, vậy nên đi theo hắn đến chân trời góc biển, ở bên cạnh hắn, muội mới có thể tìm được hạnh phúc.”

Đây chính là đạo lý gần đây nàng chứng thực được trên người Quan Hân Vân bá đạo, tin tưởng cũng dùng được trên người đang yêu.

Long Thanh Thanh suy nghĩ một chút, gật gật đầu, mỉm cười tràn đầy dịu dàng.

Đúng là, không có Long Dạ Thiên, nàng đến nơi nào cũng không vui vẻ, đi theo Long Dạ Thiên, nàng mới có được toàn bộ hạnh phúc.

“Chỉ là, về sau ba người chúng ta phải thường xuyên liên lạc nha.”

“Đó là đương nhiên!” Quan Hỏa Nhi đáp.

Một lúc sau, Long Thanh Thanh ra ngoài vì chú rể vội vã vào động phòng , ở trong viện phía sau tìm Long Dạ Thiên.

Long Dạ Thiên đứng trong bóng đêm, giống như một pho tượng thiên thần tuần dật, hắn duỗi tay về phía nàng, nở nụ cười.

“Chúng ta phải đi sao?”

Long Thanh Thanh vui vẻ tới gần.

“Ừ, muội nguyện ý đi theo huynh đến chân trời góc biển, huynh lúc này không được bỏ rơi ta.”

Long Dạ Thiên nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó bật cười, nắm bàn tay nhỏ ấm áp của nàng, hai người cùng nhau rời khỏi nông trường Vân Thiên, đi tìm thế giới nhỏ của bọn họ.